COLECȚIA 9 Universuri secrete

Isaac Plotain

TELEPORTAREA • PĂMÂNTURI GEMENE
SFATUL ÎNȚELEPȚILOR • PORȚILE DE TRECERE
CURENȚII TELURICI ȘI COSMICI

ȘTIINȚE SECRETE

Pro Editură și Tipografie

Colecția 9 Universuri secrete

Isaac Plotain

Teleportarea • Pământuri gemene
Sfatul înțelepților • Porțile de trecere
Curenții telurici și cosmici

Științe secrete

Pro Editură și Tipografie

Isaac Plotain
Membru al grupului AVALON

ŞTIINȚE SECRETE

Toți suntem oameni de știință,
fără să ne dăm seama!

traducere de Iulia Mănescu

PRO · EDITURĂ · TIPOGRAFIE

TITLUL ORIGINAL: Sciences secrètes

COPYRIGHT © Louise Courteau
TRANSLATION COPYRIGHT © PRO Editură şi Tipografie, 2006

Toate drepturile pentru ediţia română a acestei cărţi sunt rezervate PRO Editură şi Tipografie. Reproducerea parţială sau integrală a textului sau imaginilor fără acordul scris al editurii este interzisă şi se va pedepsi conform legilor în vigoare.

Coordonator colecţie: Nicolae Constantinescu
Consilier editorial: dr. Teodor Vasile

ISBN-10: 973-8951-19-4
ISBN-13: 978-973-8951-19-8

CUPRINS

Prefață 5
Introducere 11

PARTEA ÎNTÂI. MATERIE ŞI ANTIMATERIE 13
Începutul aventurii 15
Transcomunicația 18
Mediul cosmic şi gravitația 25
1 – Natura mediului cosmic 25
2 – O descoperire fantastică a lui T. Brown 32
3 – Funcționarea gravitației 35
Mediul cosmic conform tradiției 39
Antimateria Şi universul 41
1 – Antimateria 41
2 – Structura planetelor şi a stelelor 44
3 – Sferele gemene ale pământului nostru 47
4 – Structura universului 54
Structura ființei 59
Atlantida 65
Curenții telurici şi cosmici 69
Porțile de trecere 75
1. Funcționarea porților 75
2. Fapte referitoare la trecerea dintr-un plan în altul 77
3. Explicații ale experienței Cocoşatului din Amsterdam ... 87
Concluzie 91

PARTEA A DOUA 93
Călătorii 95
Egipt 95
Capri 101
Iran 102
1 - Călătoria 102
2 - Apa, vehiculul energiei vitale 106
Mexic 110
1 - Prezentul nostru 110
2 - Yucatan, patria maia 112
3 - Sfatul înțelepților 115
Alte călătorii 116

PARTEA A TREIA 119
Concordanțe 121
Energia spațiului 122
Structura mediului cosmic 122
Extragerea energiei din matricea cosmică 124
Teleportarea 128
Originea gravitației 128
Antigravitația 130
Structura universului 133
Pământul cavitar 135
Pământurile gemene 137
Structura ființei 138
Apa 139
Concluzie 141

Bibliografie 143
Asociația AVALON 144

PREFAȚĂ

Célestin Valois

Încă o carte? Încă o carte pentru a permite mentalului să continue imposibila lui introspecție a ființei și să perpetueze interminabilele lui dialoguri interioare?

Nu. Cititorul va descoperi aici o „carte. Punct." Nu o carte redundantă, care să ne plaseze pe orbită în mental unde totul este reluat, acest mental în care, după spusele lui Krishnamurti, totul este învechit. Această carte ridică un semn de întrebare care va permite, sperăm noi, multor cercetători să abordeze problema, să se oprească asupra ei, apoi să găsească un nou avânt și noi direcții de cercetare.

Puțini gânditori au încercat să arunce o punte între Știință și Tradiție. Nici savanților, nici ezoteriștilor acreditați nu le place să fie deranjați în domeniul lor. Este marea forță a acestei cărți, dar ea nu se oprește aici. Raymond Abellio, unul din puținii care au încercat acest demers, în prefața sa la romanul lui Balzac *În căutarea Absolutului*, prezicea renașterea apropiată, în Occident, a științelor alchimice. Revista *Sciences et Vie* din mai 2004 titrează pe copertă „Alchimia: fizicienii încep să o creadă!". De fapt, la 15 ani după primele tentative eșuate de a realiza „fuziunea la rece", alchimia nucleară, care încearcă să obțină reacții nucleare la temperatura ambiantă, ar putea deveni știința viitorului. Așa par să indice lucrările electro-chimistului englez Stanley Pons și ale colegului său Martin Friedmann.

Unele cercetări pleacă pur și simplu de la observarea fenomenelor naturale, precum faptul că găinile pot transforma siliciul în calciu. De aici, s-a ajuns într-un fel la găina cu ouă de aur, deoarece, la capătul acestei fuziuni, s-ar afla o energie formidabilă. Există acolo ceva care ar schimba radical toate datele geopolitice

ale planetei... Isaac Plotain crede că aceasta s-ar putea întâmpla efectiv dacă energia liberă din câmpul subatomic, potrivit oamenilor de știință, sau din Prana, după ocultiști, ar deveni obiectul unor cercetări serioase.

Perspectivele deschise de studiul său sunt confirmate în fiecare zi de popularizări științifice care le consideră probabile. Dar, în orice caz, ele nu se limitează la împingerea frontierelor realului. Ele spulberă într-o clipă perspectivele celor care vor încă să opună Tradiția, cu T mare, cu ezoterismul ei pur și, mai ales, dur, învățămintelor Științei, pe de o parte, și ale New Age, pe de altă parte.

Adevărata New Age, degajată din praful și celelalte straturi moarte ale unei modernități iluzorii, la fel de liniștită, sentimentală ori insipidă, nu reprezintă o deviere de la Tradiție, ea apare pentru a-și respecta promisiunile. Ea vine să răspundă tuturor așteptărilor mitologiilor noastre religioase și milenariste, diverselor noastre speranțe ideologice și politice. New Age vine să ne îndeplinească visul unei lumi în sfârșit umane.

Chiar când scriu aceste rânduri, Europa este în curs de integrare a centrului său și de stabilire a noilor frontiere în republicile baltice. Călătoriile modelează tinerețea, cum se spune. Citind însemnările de călătorie în Iran, în Egipt, la Capri sau în Mexic ale autorului, s-ar spune că acestea i-au permis să descopere elixirul tinereții fără bătrânețe. Aceasta îmi amintește de o călătorie efectuată în august 2000 la Riga, în Letonia. Fusesem invitat de CESNUR din Torino și de dragul nostru Massimo Introvigne să particip la un colocviu despre noile mișcări religioase. Atunci, fiindu-mi agreabil să mă aflu printre cercetătorii și universitarii care se adună la acest gen de manifestări, am avut ocazia de a învăța o mulțime de lucruri și de a le înțelege într-o nouă manieră. Dar am reținut faptul atât de decepționant că New Age trecea printr-o pasă proastă, sau chiar printr-o criză.

Învățămintele New Age, la care fac referire lucrările lui Isaac Plotain, relevă o stare de spirit foarte îndepărtată de spleenul baudelairian. Spiritul este activ și avansează cu pas liniștit, fără strălucire, dar cu o siguranță și o credință deconcertante, aproape insolente, în aceste vremuri ale dezamăgirii și ale lipsei de speranță pe care le traversăm. Aceasta mă face să mă gândesc la o frază nostimă a filosofului Hegel: *Istoria avansează cu pași de porumbiță.*

Dacă cineva ar ține obiectiv sub observație, din exterior, evenimentele mondiale sau locale, ar avea impresia că se află într-un punct mort. Astfel şi faimoasele virtuți teologice Speranță/Credință/Caritate ne par, uneori, aproape inaccesibile. Aceasta carte îmi confirmă ideea că trebuie să parcurgem formula în sens invers. Fiindcă ceea ce ni se oferă aici este un formidabil act de caritate intelectuală, în sensul inițiatic al expresiei, al unui cercetător şi al prietenilor săi. Totul porneşte de la caritate, fără a omite caritatea materială, căci drepturile de autor pentru această carte sunt integral vărsate unei asociații care vine în ajutorul celor năpăstuiți. În spatele acestui demers caritabil, transpare o autenticitate ce dă speranță şi, la capătul acestei speranțe, înfloreşte credința. Pentru a încununa totul, va descinde Cunoaşterea. Aşadar, da, încă o carte! Încă o carte pentru a celebra maiestuozitatea cuvântului, pentru a ne confrunta cu responsabilitățile şi opțiunile noastre, şi a încerca să răspundă la unele din cele mai vechi întrebări ale noastre, rămase în suspans.

Voi da câteva exemple: mi s-a semnalat, acum câțiva ani, că ar fi util să se abordeze chestiunea antimateriei. Dar până unde se dorea dezvoltarea acestui fascinant subiect? Era, pentru mine... gaura neagră! Dacă teoriile lui Isaac Plotain sunt corecte, atunci totul devine limpede. Fiecare să judece singur, dar trebuie să facă cel puțin efortul de a cerceta şi a înțelege.

Iată un alt exemplu: ca atâția alți cercetători pe cărările Cunoaşterii, fusesem captivat de diversele povestiri ale domnului Raymond Bernard, care exercita înalte responsabilități în mari organizații inițiatice contemporane.

Binecunoscuta povestire a domnului Raymond Bernard, *Cocoşatul din Amsterdam*, este citată integral în această carte, cu aprobarea autorului. Ea intervine în demonstrația absolut magistrală a lui Isaac Plotain asupra funcționării porților de trecere, în afara timpului liniar.

Eu, în ce mă priveşte, mă oprisem la lectura anecdotică, la plăcerea unei poveşti insolite, şi nu fusesem interesat să trec dincolo de întrebarea „De ce nu?". Interpretarea dată acestei poveşti poate fi sau nu convingătoare, dar are imensul merit de a oferi nu doar o explicație coerentă şi ştiințifică poveştii *Cocoşatului din Amsterdam*, ci mai ales un exemplu despre ceea ce înseamnă spiritul de cercetător:

un etern semn de întrebare, cum se spune în anumite medii. Să fii un semn de întrebare, iată ceva ce puține persoane acceptă în realitate. Vedem bine cum știința însăși nu progresează fără revizuiri care sunt dureroase. Isaac Plotain revine și ne readuce deci la lucrările lui Einstein, Marele Albert, cum îi spun între ei, cu umor, fizicienii și astrofizicienii.

El contestă, cum vom avea ocazia să vedem, fundamentele fizicii moderne, bazate pe raționamente eronate și, în același timp, semnalează impasurile cu care se confruntă această știință.

Discuțiile asupra problemei duc cu gândul, vai, la procesele Inchiziției și la ruguri!

Chestiunea curburii spațiului sau a universului plat suscită, cu siguranță, mai puține patimi decât faptul de a ști dacă Pământul este rotund. Dar aceste chestiuni sunt, oare, definitiv tranșate, cum se crede adeseori?

Gravitația ar fi o consecință a curburii spațiului. Dar oare înțelegem noi cu adevărat ce este gravitația, într-un univers care nu ar fi, prin urmare, deloc vid? Constanta cosmologică este o descoperire matematică a lui Einstein datând din 1917, când el se pregătea să pună punctul final la teoria relativității generalizate, descriind comportamentele materiei și energiei într-un univers pe care el îl considera static. Trebuia, prin urmare, folosind o expresie amuzantă, să împiedice prăbușirea acestui univers. El va spune, mai târziu, confruntat cu observațiile care descriau un univers în expansiune, că aceasta a fost cea mai mare eroare a vieții sale.

Cu toate acestea, în prezent, savanții constată, prin măsurătorile lor, un univers care se dilată mai repede decât se credea. Între un univers plat și o densitate scăzută a materiei, care ar trebui să corespundă unui univers curbat, acestora le lipsește ceva, și iată-i în căutarea antigravitației, care să se adauge impulsului inițial, pentru a guverna expansiunea universului.

În ziarul *Le Monde* din 20 aprilie 2004, Jean-François Augereau ne înștiințează că, de la baza californiană din Vandenberg, NASA și cercetătorii de la Stanford lansează o sondă, Gravity Probe B, cu scopul de a cântări universul și lumea care ne înconjoară. Se dorește demonstrarea faptului că lucrările lui Einstein despre gravitație nu sunt învechite, și aceasta, de notat, cu prețul unor eforturi financiare enorme.

Iată-l pe Einstein din nou pus în balanță. Dacă autorul acestui articol afirmă că, în cazul infirmării teoriilor lui Einstein, fața lumii se va schimba, el precizează că aceasta nu se va întâmpla pentru „profanus vulgus" care suntem, ci pentru câteva mii de specialiști.

Nu știu dacă el realizează consecințele afirmațiilor sale, deoarece aceasta ar însemna că doar acești specialiști sunt garanții acestei lumi sau ar putea participa la schimbarea ei. Ni se oferă aici o probă a aroganței lumii științifice! Dar să nu căutăm gâlceavă…

În orice caz, teoriile lui Isaac Plotain sunt de natură să schimbe fața lumii pentru fiecare în parte, nu doar pentru câțiva savanți, care își vor schimba curând opiniile asupra concluziilor lor, iar și iar…

Dacă pământul este rotund, mai rămâne să ne întrebăm dacă el nu este cumva cavitar. Avem aici toată îndrăzneala. Dar să nu uităm că, în spatele fiecărei demonstrații și a tot ce se exprimă, mai ales dacă este sincer și în respectul rațiunii pentru tot ceea ce se manifestă în această lume, există frământarea ființei care caută să dezvăluie Adevărul și Intenția Divină. De aceea totul trebuie studiat, totul trebuie observat, pentru desăvârșirea unei opere impersonale.

Dacă Goethe a spus că somnul rațiunii naște monștri, trezirea unei inteligențe iluminate ne poate dezvălui minuni.

INTRODUCERE

Am avut mereu sentimentul că m-am încarnat într-o altă dimensiune decât cea la care am aspirat dintotdeauna. Am studiat Ştiinţa şi aplicaţiile sale multiple şi am înţeles că acestea erau, de fapt, doar o părticică infimă din ceea ce exista odinioară şi din ceea ce era posibil să fie redescoperit. Am înţeles, de asemenea, că, în loc să le aducă bunăstare şi fericire oamenilor, acestea îi înlănţuiseră şi îi ancoraseră într-o dimensiune materială din care înălţarea spirituală şi întoarcerea la dimensiunile superioare deveniseră tot mai dificile. Din fericire, în ultimul deceniu, primim noi mesaje şi informaţii despre ceea ce suntem în realitate şi despre universul real. Cu toate acestea, mulţi dintre noi resping aceste informaţii: ele par atât de îndepărtate de ceea ce ştiam! De câte ori nu am auzit răspunsul: *Dacă aşa ceva ar fi adevărat, am fi ştiut-o de mult!* E nevoie multă umilinţă pentru a recunoaşte că suntem departe de a şti totul şi pentru a accepta să analizăm idei care par să vină în contradicţie cu ce ştiau până acum.

Accesul către dimensiunile superioare, pământul cavitar, modificarea câmpului magnetic terestru, oraşele subterane din reţeaua Agartha, energia liberă şi gratuită în orice punct al universului, modalităţile de deplasare bazate pe transformarea masei şi folosirea câmpului sub-cuantic, prelungirea substanţială a duratei vieţii, iată numeroase subiecte abordate în scrierile Fraţilor noştri din spaţiu. Ei sunt cu mult mai avansaţi şi posedă o cunoaştere superioară, pe care vălul uitării nu ne permite să o recunoaştem. Cât scepticism am întâmpinat, abordând astfel de posibilităţi! Şi totuşi, savanţii încep să recunoască existenţa energiei vidului, pe care Kryon o evocă în operele sale. Unii oameni încep să recunoască posibilitatea existenţei mai multor sfere de frecvenţe diferite. Ştiinţa şi Tradiţia constituie doi poli de atracţie cu pasionante zone de explorat. Aruncarea

unei punți între una și cealaltă constituie scopul acestei lucrări. Ea deschide cititorului posibilitatea înțelegerii științifice a aspectelor Tradiției și a anumitor afirmații ale Prietenilor noștri, care încearcă să ne ajute să avansăm. Ar fi mare păcat să lipsim de la întâlnirea care ne este propusă. Am încercat să fac accesibile chestiunile științifice care ar putea să pară dificil de înțeles. Dar, dacă este necesar, efortul merită făcut. Înțelegerea printr-o abordare științifică a ceea ce ne comunică Prietenii noștri permite dobândirea convingerii asupra realității mesajului lor și asupra importanței acestuia.

Schimbarea dimensiunii corespunde unei modificări de frecvență care are loc sub acțiunea combinată a anumitor energii cosmice și telurice. Veți dobândi, pe parcursul acestei cărți, înțelegerea fenomenului. Aceasta vă va permite să dobândiți seninătatea și deconectarea necesare, în ziua în care se va produce aventura.

Abordarea *Științei Sfinte* permite înțelegerea bazelor unei științe milenare, care ar putea juca un rol în vremurile ce vor urma. Soria și Kryon ne vorbesc despre posibilitatea de a ne prelungi durata vieții. Alchimiștii au amintit mereu această posibilitate, chiar dacă aceasta era rezervată celor care își vor finaliza cercetările și vor reuși să atingă absolutul.

Cât despre mesajul Fraților noștri, care au știut să păstreze tradițiile și cunoștințele lor ancestrale, acesta constituie o rampă de lansare spre cea de-a patra dimensiune. Cunoașteți înțelepciunea lor și, mai ales, puneți-o în aplicare în viața voastră cotidiană. Sper că vom fi mulți care vom reuși trecerea și că, împreună, odată timpul de încercare trecut, vom construi noi înșine, cu ajutorul Fraților noștri, o altă civilizație, care va aduce, în sfârșit, fericirea, bucuria și înțelegerea a ceea ce suntem toți, fără deosebire: copii ai Soarelui, în lumina Vieții.

PARTEA ÎNTÂI

MATERIE ŞI ANTIMATERIE

ÎNCEPUTUL AVENTURII

Această carte nu ar fi ieşit niciodată la lumină dacă nu ne-ar fi fost propusă călătoria către un alt plan al universului.

Aveam un prieten. Se numea Jean. Timp de peste zece ani, ne-am întâlnit o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a discuta despre subiecte neobişnuite. Jean era pasionat de lumea misterelor. El avusese ocazia să întâlnească un profesor de fizică, vechi elev al doamnei Curie, care prezicea că lumea noastră este mult mai stranie decât bănuim noi *a priori*. Profesorul Rameau de Saint Sauveur vorbea despre lumi paralele, despre porţi de trecere dintr-o lume în alta. El vorbea despre lumi de antimaterie, despre extratereştri şi maşinile lor, pe care le numea *vihmnas*, şi despre multe alte subiecte legate de tradiţie, precum alchimia sau ştiinţa druizilor… Iar Jean, care fusese elevul acestui profesor, era o sursă inepuizabilă de astfel de subiecte şi de multe altele legate de istoria civilizaţiilor şi religiilor. Mă bucuram de aceste seri pe care le petreceam împreună. Timp îndelungat, noi doi am încercat să pătrundem marile secrete.

Într-o zi, Jean a venit acasă ducând în mâini o cutie stranie. El mi-a declarat, cu un aer misterios: *Înăuntru se află smaraldul filozofilor!* Am descoperit o bucată de sare verde, pe care am recunoscut-o imediat. Jean a fost uimit că i-am înţeles atât de repede secretul. Şi acesta a fost punctul de plecare al unui lung drum, pe care l-am parcurs împreună, în demersul nostru comun de a descoperi marele secret al alchimiştilor. Zece ani mai târziu, am convenit împreună că sarea verde, prezentată odinioară ca smarald, nu era adevărata sare a filozofilor. Dar Jean, prin gestul său, îmi permisese să iau cunoştinţă că alchimia era o ştiinţă la fel de concretă ca fizica şi chimia noastră. Înainte de acea zi, participasem la conferinţe despre alchimie şi, la fiecare dintre ele, avusesem sentimentul că

această știință era prea stranie și fără realități concrete. Jean îmi permisese să-mi schimb opinia.

Astăzi, el a trecut în celălalt plan, căruia încerca să-i pătrundă misterele. Era încă tânăr, dar, fără îndoială, își încheiase misiunea aici și îi venise timpul să opereze cu instrumente noi, de pe alte meleaguri...

Am și o prietenă care se numește Marie. Am cunoscut-o odată cu Jean, acum mai mult de treizeci de ani. Ea face parte dintre acele ființe stranii, înzestrate cu ceea ce numim convențional aptitudini de medium, și se confruntă cu realitatea planurilor multiple: acest plan fizic și material, singurul pe care îl poate percepe cea mai mare parte a muritorilor, printre care mă număr și eu, și o lume astrală și spirituală, care dispune de legi proprii, diferite de lumea noastră, dar la fel de reale, cu siguranță, după cum încearcă ea să ne facă să înțelegem.

Mama ei se numea Rose. Erau foarte atașate una de cealaltă, și s-a produs o ruptură atunci când Rose, în urma unei boli îndelungate și dureroase, a plecat în altă lume. Rose l-a precedat pe Jean cu câțiva ani și l-a regăsit, desigur, cu mare plăcere, fiindcă se cunoșteau de multă vreme.

Marie este căsătorită și își împarte viața cu René, care a devenit prietenul meu. Îi recunosc lui René calitățile umane și dragostea sa pentru tot ce este viu. Formează amândoi un cuplu perfect și-mi place să discut cu ei despre subiecte neobișnuite, așa cum aveam ocazia să o fac când Jean încă trăia.

Într-o zi, acum câțiva ani, Marie m-a întrebat dacă puteam să le fac o vizită. Mi-a spus că avea să-mi transmită niște informații. Nu am fost deloc surprins când mi-a povestit că fusese contactată parapsihologic de trei personaje, care păreau bine informate despre lucrările și cercetările pe care le efectuam noi. Știind că nu este prudent să te încrezi în oricine, chiar dacă ești dotat cu capacități parasenzoriale și capabil de a contacta un medium, ea a solicitat informații precise. Cererea i-a fost acceptată, și aceștia i-au permis să cunoască un aspect al identității lor, prin intermediul a trei personaje pe care le întruchipaseră în istoria religiilor, în general, și a ezoterismului, în special.

Am convenit, între timp, că nu era suficient și că era prudent să așteptăm și să lăsăm lucrurile să curgă. La intervale de timp mai

mult sau mai puțin regulate, Marie primea sfaturi asupra lucrărilor pe care le efectuasem, și am putut să le constatăm pertinența. Uneori, ni se ofereau chiar probe concrete și materiale, astfel am putut progresa cum nu mai fusesem capabili să o facem înainte.

Marie învățase să le cunoască mai bine pe cele trei personaje, le văzuse chiar și chipul. Apoi, într-o zi din primăvara ultimului an al mileniului doi, Marie sau René, nu mai știu care dintre ei, mi-a telefonat din nou și mi-a cerut să le fac o vizită. Aveau noutăți!

Marie mi-a povestit că s-a regăsit, în timp ce medita, într-un loc, mai exact o sală, probabil situată într-un alt plan. În centrul acestei săli se găsea o masă mare, în jurul căreia erau așezate scaune confortabile. Spre marea ei surpriză, îmi spuse ea, îi descoperi șezând la această masă pe mama ei și pe Jean alături de ea. Amândoi păreau mult mai tineri decât atunci când părăsiseră lumea noastră. Un imbold irezistibil o împinse pe Marie către ei, dar altceva o reținu. Atunci deveni conștientă de faptul că erau încă trei persoane la masă, și recunoscu în acestea ființele care o contactaseră acum câțiva ani și care îi transmiseseră periodic mesaje. Una dintre ele luă cuvântul și îi spuse Mariei: *Rose și Jean ne-au convins să vă propunem o experiență specială. Noi am acceptat, și vă facem următoarea propunere:*

Veți constitui un grup de mai multe persoane. Împreună, veți forma un grup de cercetare și de lucru. Obiectivul vostru va fi ca, lucrând la temele neobișnuite pe care vi le vom furniza, să vă îmbunătățiți concepția despre univers și armonia reciprocă. Dacă veți munci asiduu și cu regularitate, puteți spera să atingeți și să cunoașteți planul despre care vă vorbim, pe care noi îl numim planul neutru. Vă propunem, de asemenea, pentru a putea comunica cu noi, să studiați împreună problemele transcomunicației.

Imaginați-vă uimirea mea, când Marie îmi spuse că mă inclusese în această grupă. Sigur, lucram de ceva timp la câteva din subiectele propuse, dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ce putea fi *planul neutru*. Aventura era, totuși, atrăgătoare, iar amintirea lui Jean, care fusese atât de pasionat de porțile de trecere dintr-un plan în altul, era atât de vie în mintea mea, încât îmi era greu să refuz. O aventură incredibilă și puțin nebunească era pe cale să înceapă!

Aceasta avea să mă determine să descopăr o structură inimaginabilă a universului, pe care mi-ar fi fost extrem de dificil să o

accept, dacă Frații noștri din spațiu nu ar fi confirmat că aceasta era structura tuturor planetelor și tuturor stelelor. Am profitat de un ajûtor binevoitor și de sugestii pe parcursul cercetărilor mele. Dar nu a fost vorba, în niciun caz, de texte transmise de o voce care ar fi început să îmi răsune în cap. Demersul meu a decurs științific, chiar dacă aventurile pe care le relatez poartă amprenta evenimentelor excepționale. Ceea ce scriu va permite cititorilor să capete convingerea că tot ceea ce credeau că există doar în romane este cu totul și cu totul real. Ceea ce ne povestesc Frații și Surorile noastre din spațiu sau din lumea interioară, Kryon, Soria, Adama și Mikos, dispune de o bază științifică la îndemâna noastră și pe care veți fi în măsură să o înțelegeți parcurgând aceste pagini.

TRANSCOMUNICAȚIA

Mai întâi, trebuia să vedem ce este transcomunicația. De aceea, am căutat în literatură cărțile care tratează acest subiect. Am găsit una, de François Brune și Rémy Chauvin, care are titlul *În direct de dincolo*. Am aflat că, prin termenul generic de transcomunicație, se înțeleg toate tehnicile vizând comunicarea cu persoane decedate sau cu persoane din alte planuri. De aceea, cercetătorii din acest domeniu o fac de secole, prin intermediul mediumilor, sau fac să se învârtă mesele. Dar, de câțiva ani, s-a dezvoltat ceea ce autorii numesc transcomunicația instrumentală sau TCI, ceea ce înseamnă comunicarea prin intermediul instrumentelor și, în particular, al magnetofonului. Această tehnică oferă marele avantaj de a păstra o amprentă a comunicării, făcând posibil să se elimine fraudele sau, cel puțin, permițând dejucarea lor facilă.

Metodologia aplicată în decursul experiențelor noastre nu părea prea complicată. Ne era suficient un magnetofon echipat cu o bandă neînregistrată și un dispozitiv de producere a zgomotului de fond. Acesta este indispensabil și servește, conform informațiilor pe care le-am primit, ca suport pentru vocile de dincolo. Acest zgomot poate fi produs de un radio, de preferat într-o limbă străină, sau de un al doilea magnetofon, echipat cu o bandă înregistrată.

La sfârșitul lecturii cărții lui Brune și Chauvin, eram, mai degrabă, în expectativă, deoarece, dacă realitatea fenomenului nu

părea să ridice dubii, noi ne îndoiam de posibilitatea reală a unui adevărat dialog cu prietenii noştri din planul neutru. Viitorul avea să ne dea dreptate, dar pentru moment acesta a fost punctul de plecare al aventurii.

Suntem trei, Marie, René şi eu însumi, la prima şedinţă. După înregistrare, ciulim urechile, în timpul reaudierii, pentru a percepe, printre sunetele în limba străină, cuvintele sau frazele în franceză care s-ar fi putut înregistra. Această primă încercare este un real succes, căci auzim perfect, toţi trei, fără cea mai mică urmă de ambiguitate, cuvintele următoare: *„intraţi singuri în alianţă... să vă arate calea...“*. Sigur, nu le înţelegem exact sensul, dar în acelaşi timp, suntem incredibil de uimiţi că am obţinut, chiar de la prima şedinţă, un rezultat pe care mulţi nu îl obţin decât după lungi şi numeroase încercări.

Încurajaţi de acest prim rezultat, decidem să explicăm aventura noastră prietenilor comuni, şi le propunem acestora să se alăture grupului nostru, dacă doresc. Aceştia acceptă şi participă împreună cu noi la alte încercări de transcomunicaţie. Suntem cinci, care practicăm TCI timp de câteva săptămâni. Obţinem aceleaşi rezultate parţiale, dar fără a reuşi vreodată să stabilim un dialog adevărat, nici să înţelegem exact ceea ce ni se cere.

V-am spus, Marie este medium! Totuşi, a refuzat întotdeauna să-şi folosească darurile pentru comunicarea cu cei de dincolo. Ea a participat, în trecut, la alte experienţe care necesitau trecerea ei într-o stare de conştienţă specială. Dar din fiecare din aceste şedinţe, ea ieşea epuizată. Nimic nu o încuraja, deci, să propună acest gen de experienţă. Ea se mulţumea să-şi suporte această stare de transă şi să primească, fără a le provoca, mesajele celor care, de dincolo sau din alte planuri, voiau să i se adreseze. Or, în cursul uneia din şedinţele de TCI, Marie ne-a spus: *Trebuie să mă folosiţi ca intermediar, pentru a comunica cu persoanele care ne-au propus experienţa. Nu sunt întru totul de acord, dar accept totuşi să procedăm temporar în acest mod.*

După şedinţa de relaxare, necesară trecerii lui Marie în acea stare specială care îi permite să-şi împrumute glasul altor entităţi, aşteptăm, unii cu nelinişte, o manifestare. René este obişnuit cu transele soţiei sale. Dar pentru ceilalţi prieteni, ca şi pentru mine, este pentru prima dată când participăm la o astfel de experienţă.

Şi, deodată, vocea lui Marie se face auzită. Dar ceea ce se exprimă nu poate veni de la ea. Înțelegem asta imediat. Punem întrebări şi ni se răspunde clar, fără ezitare şi într-o manieră perfect coerentă, în domenii pe care Marie nu are de unde să le cunoască.

Cerem să ni se repete mesajul pe care îl înregistrasem parțial în timpul primei şedințe de TCI. Ni se răspunde imediat: *Nu puteți intra singuri în alianță. Numai îndrumătorii avizați pot să vă arate calea.* Apoi vocea precizează: *Nu este vorba neapărat să copiați experiența care a fost făcută în trecut de alte grupuri. Experiența voastră se situează la un nivel diferit, şi nu vi se va refuza nicio dovadă ascunsă.*

Planul neutru nu reprezintă nimic pentru noi, aşa că suntem nerăbdători să primim informații despre caracteristicile acestui plan. Iată ce răspuns am primit:

Planul neutru poate fi înțeles ca un univers intermediar. El rezultă din natura tuturor celorlalte universuri, dar, în acelaşi timp, este diferit. Acesta este un concept dificil pentru voi. Trebuie să faceți un efort de înțelegere pentru a aborda ceea ce nu este din lumea voastră.

Insist şi solicit mai multe precizări: *Este această lume neutră o lume intermediară între lumea materială, în care ne aflăm noi, şi lumea în care mergem atunci când murim?* Ni se răspunde:

Nu poate fi exact definită ca intermediară, ci realmente ca plan neutru, căci, în sensul în care a fost formulată întrebarea, acesta este intermediar între alte tipuri de univers, pe care voi nu le cunoaşteți încă.

Apoi, fără ca noi să fi pus alte întrebări, vocea ne precizează:

Există, pentru a avea acces la acest plan neutru, porți induse în lumea voastră. Există porți fixe şi porți numite efemere, care nu se deschid decât în anumite momente, în anumite conjuncții. Porțile fixe sunt situate în ceea ce voi numiți locuri înălțătoare. Porțile efemere se deplasează la suprafața pământului, în subteran şi în atmosfera pământului.

Întreb atunci: *Este necesar să dobândim un anumit nivel de percepție pentru a trece în acest plan neutru?* Răspunsul vine imediat:

Oamenii non-perceptibili pot trece în acest plan neutru. Aceasta nu cere un nivel special de percepție, ci un nivel consistent de conştiință şi de responsabilitate.

Cuprinşi de emoție, uităm să întrebăm numele persoanei care ni s-a adresat. Ne promitem să corectăm această omisiune în cursul următoarei şedințe, care este programată pentru săptămâna viitoare.

În ziua cuvenită, toți suntem convinși că vom auzi numele unuia dintre cele trei personaje care comunică de obicei cu Marie și cărora le cunoaștem perfect numele. Dar am avut o mare surpriză când, după ce am întrebat: *Ne puteți spune numele dumneavoastră?*, am auzit un nume care ne era total necunoscut. Am întrebat imediat dacă persoana care ni se adresează este în legătură cu cele trei personaje pe care le cunoșteam. Ni s-a răspuns: *Noi lucrăm în armonie.*

Vom înțelege în continuare că această entitate posedă o cunoaștere deosebită despre diferitele planuri ale universului, despre porțile de trecere, și își asumă cu siguranță responsabilitatea asupra experiențelor în curs, pe când celelalte trei persoane sunt mai curând legate de domeniul pe care avem obiceiul să-l numim tradițional și ezoteric.

Anhydriss, căci acesta este numele sub care entitatea s-a prezentat, ne răspunde la întrebare când îi cerem să precizeze ce se așteaptă de la noi:

Rolul vostru este și va fi să dați o formă perceptibilă, pentru un număr cât mai mare de oameni, acestei științe în care transcomunicația este doar un element. De fapt, este vorba despre a deschide și a realiza cu regularitate schimbul și comunicația între diferitele planuri ale universului. Aceasta a devenit o necesitate astăzi. Ea va deveni ceva uzual în viitor. Rolul vostru, pentru că aceasta este chestiunea ce vă preocupă, este să vă aduceți contribuția, trăind această experiență și păstrând-o în memorie, pentru ca și alții să poată porni pe acest drum.

În decursul ședinței precedente, ne vorbise despre dovezile ascunse, și dorim să aflăm mai multe despre acest subiect. O rugăm pe Anhydriss să binevoiască să ne ofere precizări, ceea ce face imediat:

Dovezile vă vor fi furnizate cu regularitate sub diferite forme: sub formă de mesaje, sub formă de scrieri, sub formă de experiențe, sub formă de sincronizări în viața voastră. De voi depinde, de acum încolo, să fiți atenți la acest ansamblu de semne.

Porțile de trecere și locurile înălțătoare legate de aceste porți, care ne fuseseră amintite în cursul ședinței precedente, ne intrigă și dorim precizări. De fiecare dată ni se oferă răspunsuri precise. Apoi întrebăm dacă locurile de pelerinaj sunt, în general, locuri înălțătoare? Iată răspunsul pe care ni l-a oferit Anhydriss:

Unele dintre ele, da. Altele nu corespund perfect acestei denumiri. Pentru ca un loc să merite numele de loc înălțător, trebuie să existe, în acel punct precis, o intersectare între un ansamblu de energii, unele de natură terestră, numite telurice, altele de natură cosmică şi alte energii suplimentare. Aceste puncte de intersectare sunt ca punctele de acupunctură. Le cunoaşteţi deja, piramidele Egiptului au aceste locuri înălţătoare, anumite catedrale, anumite temple, anumite locuri din junglă, anumite locuri pe munţii înalţi, alte locuri încă în subteran, în peşteri. Civilizaţiile străvechi ştiau să identifice aceste locuri.

Anhydriss vorbeşte, de asemenea, de Atlantida, dar vom relua spusele ei mai târziu, când vom evoca acest mare continent dispărut în valuri. După ce ne-a recomandat să continuăm cu regularitate experimentele de TCI şi ne-a precizat că tehnica noastră era deja satisfăcătoare, Anhydriss ne informează că timpul care îi fusese repartizat s-a terminat şi că o altă entitate doreşte să ni se adreseze.

Aceasta se prezintă, şi avem bucuria să auzim numele uneia din cele trei persoane pe care începem să o cunoaştem bine, şi care ne transmite, prin intermediul lui Marie, mesaje deosebit de utile pentru avansarea lucrărilor noastre. Nu voi reproduce acum dialogul pe care l-am avut, deoarece se referă exclusiv la alchimie, şi vom avea ocazia să reproducem această conversaţie într-o altă carte, pe care o vom consacra acestei Ştiinţe Sfinte.

Anhydriss ne făcuse să înţelegem, în cursul celui de-al doilea dialog, ceea ce se aştepta de la noi: trebuia să devenim pionieri, descoperitori. Cristofor Columb a deschis calea către Lumea Nouă, noi va trebui să descoperim planul neutru, să îi trasăm drumul, pentru ca alţii să poată porni pe acelaşi drum. Dar nu aveam nicio idee despre piedicile care ne pândeau. Drumul va fi lung? În ciuda tuturor precizărilor care ni se făcuseră, drumul rămânea la fel de vag pentru noi cum fusese America pentru Cristofor Columb.

Primele greutăţi nu au întârziat să se arate. Întrebasem care ar fi momentul potrivit să adăugăm alte persoane grupului nostru. Ni se răspunsese că eram liberi să decidem diferitele etape ale progresiei şi că trebuia să învăţăm să acţionăm în armonie cu aspiraţiile noastre. De comun acord am decis, deci, să propunem altor prieteni să ni se alăture. Ne cunoşteam de un număr de ani şi ştiam că şi ei erau pasionaţi de chestiunile ştiinţifice şi ezoterice. Dar, perfect

lucizi şi prudenţi, ei au cerut să reflecteze. Au participat cu noi la o şedinţă de TCI care, trebuie să recunosc, nu a fost o reuşită. Cu toate acestea, ei au decis să ni se alăture. Eram şapte, grupul AVALON se născuse! Dar aceasta nu simplifica lucrurile, fiindcă întâlnirile deveniseră mai dificile. Fiecare avea o profesie şi perioada concediilor se apropia.

Câteva reuniuni de TCI au avut loc din nou, dar fără un real progres. Şedinţele erau epuizante şi nu vedeam prea bine unde ne-ar putea duce toate acestea. Marie ne-a amintit atunci că ni se ceruse să abordăm diferite subiecte, printre care materia, antimateria şi Alchimia, dacă doream să progresăm.

Avea dreptate, chiar dacă ea şi René aveau să se retragă din grup. Urma să notăm fructul cercetărilor noastre. Trebuia să le formulăm pentru ca alţii, în urma noastră, să le poată folosi, şi pentru ca drumul să fie eliberat pentru aceştia. Iată deci, în capitolele care urmează, ceea ce am înţeles, dinspre partea mea, din subiectele care erau specialitatea mea, dar a căror profunzime nu aş fi putut să mi-o imaginez fără ajutorul celorlalţi membri ai atelierului şi al Prietenilor noştri din planul neutru.

Voi aborda structura mediului cosmic şi gravitaţia, antimateria şi universul, curenţii telurici şi porţile de trecere. Voi vorbi, de asemenea, despre Atlantida. V-ar putea părea că aceste subiecte nu au legătură între ele. Ele formează, totuşi, o înlănţuire indispensabilă pentru înţelegerea existenţei planurilor paralele şi a modalităţii prin care acestea pot fi atinse.

Cunoaşterea structurii mediului cosmic şi a funcţionării gravitaţiei este indispensabilă pentru a înţelege formarea planetelor, a stelelor şi a universului. Omul, acest microcosmos care este o reflectare a macrocosmosului, va deveni comprehensibil în structurile sale cele mai intime. Şi această înţelegere permanentă a naturii a ceea ce suntem ne va permite să înţelegem un anumit număr de fenomene cu care ne vom confrunta atunci când a patra dimensiune ne va arăta...

MEDIUL COSMIC
şi GRAVITAŢIA

1 – Natura mediului cosmic

Mă preocupă de mult timp lumea misterelor, dar ştiu că ceea ce pare, astăzi, straniu şi misterios, mâine va părea acceptabil şi normal. Aduceţi-vă aminte, omul nu trebuia să depăşească vreodată viteza de o sută de kilometri la oră!

Profesorul Rameau de Saint Saveur, care a fost elevul doamnei Curie, prezisese că există pământuri gemene cu pământul nostru şi un plan neutru... De ce nu, dar, înainte de a accepta această ipoteză, trebuia să înţeleg posibilitatea teoretică a acestei alcătuiri a universului. Acesta este motivul pentru care am studiat, timp de mulţi ani, materia şi antimateria, ţinând cont de ceea ce ne relevă Tradiţia, dar fără să mă îndepărtez vreodată de logică şi rigoarea ştiinţifică. Experienţa trebuie să confirme teoria!

Am studiat ştiinţele, iar fizica m-a pasionat dintotdeauna. Dar am rămas lucid faţă de ceea ce mi s-a predat, şi Montaigne mă învăţase de mult timp că *un cap lucid, inteligent valorează mai mult decât un cap prea plin.*

Fizica cuantică! Bineînţeles că am învăţat-o! Universul nostru este alcătuit pe baza a patru forţe fundamentale, şi a trebuit să înţeleg bine cum ştiinţa putea explica aceste forţe, în particular gravitaţia. Fără ea nu am fi existat, şi ea ne guvernează viaţa cotidiană. Este o forţă de atracţie care se manifestă între toate particulele din universul nostru material. Din cauza ei pământul se roteşte în jurul soarelui, iar lunii îi este imposibil să se sustragă, pentru a evada în depărtări. Din cauza ei cad spre pământ picăturile de ploaie, iar un măr a venit să întrerupă siesta domnului Newton, inspirându-i teoria atracţiei universale.

Dar care este originea acestei forțe?

Conform teoriei cuantice, fiecare forță fundamentală are la origine o particulă de câmp. Forța gravitațională ar fi consecința emisiei, de către toate corpurile materiale, a particulelor numite gravitoni, de masă apropiată de zero, al căror spin impar ar provoca o atracție. Eu sunt jucător de *pitanque*, și n-am observat niciodată, orice mișcare aș fi imprimat bilei, ca aceasta să fie capabilă să exercite o atracție asupra celorlalte bile. Există aici câteva lucruri care îmi lezează bunul-simț. Și cunosc faptul că fizicienii nu au reușit niciodată să detecteze acești faimoși gravitoni. Mai mult, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-au depus, nu au reușit unificarea celor patru forțe fundamentale.

Am învățat, de asemenea, teoria relativității: universul ar fi vid, iar gravitația ar fi o consecință a curburii spațiului. Aici, din nou, apare pentru mine o veritabilă contradicție. Cum poate vidul să prezinte curburi? Dacă această afirmație satisface un matematician, în abstract, pe mine este dificil să mă satisfacă. Mai mult, când întreb cum ajunge materia să deformeze coordonatele spațio-temporale, nimeni nu este în măsură să-mi răspundă. Mi-au trebuit mulți ani și multiple cercetări pentru a ajunge să înțeleg că spațiul nu este vid. În fața rezultatelor experimentale, unii fizicieni au ajuns la concluzia că acesta conține energie. Dar ei vorbesc despre energia vidului, și mențin o contradicție evidentă. Se constată obligatoriu că, după un secol de relativism, este imposibil pentru fizică să se întoarcă la vechile teorii.

Este, totuși, ceea ce a trebuit să fac pentru a înțelege că universul nostru nu este vid și că, deși este parcurs de numeroase particule, există un substrat bazal, la nivel subcuantic. Pentru a înțelege, de asemenea, că acest eter, căruia timp de un secol i-a fost negată existența, există cu adevărat. Și nu pentru că este numit, de acum înainte, câmp subcuantic se schimbă cu ceva ceea ce este în natura lucrurilor. Ceea ce contează, în esență, este structura acestui eter sau a acestui câmp.

Și dacă înțelegem că acest câmp este constituit din particule infime, cu o sarcină electrică negativă, ce constituie un substrat elastic, atunci putem să înțelegem că acesta stă la originea forței gravitaționale. Și voi merge chiar mai departe, spunând că acesta stă la originea celor patru forțe fundamentale și a încă unei alte

forțe, care participă la expansiunea universului. Şi nu mă refer la a cincea forță, fiindcă ştiu că, sub acest nume, fizicienii caută o explicație a aberațiilor gravitației, despre care vom avea ocazia să vorbim mai târziu.

Dar eu nu scriu pentru fizicieni, chiar dacă aceştia ar putea, parcurgând această lucrare, să găsească direcții de cercetare foarte utile pentru avansarea cunoştințelor ştiințifice. Eu scriu pentru aventurieri, pentru cei care sunt gata să nu nege nimic şi să facă efortul intelectual necesar pentru a înțelege că lumea noastră este cu mult mai minunată decât pare, că celelalte planuri materiale şi acest plan neutru pot fi realități la fel de concrete ca planul în care trăim... Şi că este posibil să meargă să le cunoască.

Insist, şi mă voi repeta probabil frecvent, deoarece cunoaşterea perfectă a ceea ce voi numi de acum înainte câmp subcuantic sau câmp foarte redus, a structurii sale cu particule infime de sarcină electrică negativă, ce constituie un mediu elastic, este fundamentală nu numai pentru a înțelege posibilitatea existenței altor planuri materiale şi a unui plan neutru, ci şi, mai ales, a mijloacelor care să permită atingerea acestor planuri.

Dar să o luăm pe îndelete. Pentru moment, nu am făcut decât afirmații, fără a demonstra nimic. Sarcina mea este ingrată, căci trebuie să ajung să vă transmit, numai prin intermediul cuvintelor, şi dacă se poate cât mai simple, o cunoaştere pentru dobândirea căreia mi-au fost necesare mai multe decenii, folosind frecvent multe scheme şi, uneori, experiența. Şi – da, şi eu am avut un măr al lui Newton!

Trebuie, pentru a mă înțelege bine, să vă întoarceți cu mine în timp, până la sfârşitul secolului al XIX-lea, când fizicienii epocii credeau că eterul există şi că el constituie suportul undelor electromagnetice. Ei încercau să demonstreze existența acestui eter pornind de la un raționament simplu, dar în întregime eronat, după cum vom vedea.

Ei credeau că trebuie să existe un curent de eter la nivelul suprafeței pământului, provocat de mişcarea acestuia în jurul soarelui. La fel cum un înotător este încetinit când urcă în amontele unui râu, şi prinde viteză când îl coboară, în acelaşi mod viteza luminii ar trebui să fie accelerată în sensul vântului eteric şi diminuată în sens invers.

Dispozitivul optic realizat de fizicienii Michelson şi Morley, care au dat numele lor experimentului, permite calcularea vitezelor luminii în sensul de deplasare al pământului şi în sens invers. S-a dovedit, în mod incontestabil, că viteza era identică în ambele sensuri, iar fizicienii epocii au tras de aici concluzia că eterul nu există.

Şi aici este eroarea fundamentală, căci această experienţă nu dovedeşte non-existenţa eterului. Ar fi trebuit să se emită două ipoteze: 1) Fie eterul nu există, fie există, dar este antrenat la nivelul solului de mişcarea pământului în jurul soarelui. Folosind alţi termeni, pământul orbitează în jurul soarelui şi eterul de asemenea.

Experimentul lui Michelson şi Morley nu are, deci, puterea de a dovedi existenţa sau inexistenţa eterului. Acesta permite să se demonstreze doar dacă pământul se deplasează sau nu în raport cu acest eter. Este cu adevărat incredibil că fizicienii epocii nu s-au gândit la ceea ce relevă simplul bun-simţ, şi au tras concluzia că, dacă nu există un curent al eterului, atunci nu există nici eter.

Să ne imaginăm acum spaţiul plin de aceste infime particule cu sarcină electrică negativă, despre care v-am vorbit. Ştiţi că două corpuri încărcate electric se resping, dacă sunt de acelaşi semn. Aceste mici particule se resping deci, şi constituie un spaţiu elastic. Cunoaşteţi, cu siguranţă, ca şi mine, structura materiei: electroni cu sarcină negativă, care gravitează în jurul unui nucleu. Cunoaşteţi, de asemenea, structura soarelui: acesta este alcătuit mai ales din hidrogen, deci din materie. Aceşti electroni, care se rotesc în jurul nucleului lor, resping particulele din spaţiu şi le transmit o mişcare vibratorie. Ele vibrează cu o amplitudine cu atât mai mare cu cât sunt mai aproape de soare. Dar soarele se roteşte de asemenea în jurul său. El antrenează aceste particule în mişcarea lui de rotaţie. Cele mai apropiate se rotesc la fel de repede ca soarele, dar înţelegeţi cu uşurinţă că, odată cu deplasarea, viteza unghiulară a particulelor se diminuează treptat, pe măsură ce ne îndepărtăm de acesta. Este foarte uşor de înţeles că deplasarea este în raport cu distanţa faţă de soare.

Or, în astronomie există o lege: viteza fiecărei planete în jurul soarelui, ca de altfel cea a oricărui satelit în jurul planetei sale, este invers proporţională cu rădăcina pătrată a distanţei

față de astrul central. Cum să explicăm această lege, dacă nu prin faptul că soarele antrenează mediul cosmic, și el însuși antrenează planetele în cursa lor în jurul lui? Vitezele pământului și mediului sunt, deci, identice sau, oricum, foarte apropiate una de cealaltă, și este normal ca domnii Michelson și Morley să fi obținut rezultatele pe care le cunoaștem. Poate că ar fi trebuit să reflecteze mai mult!

Dar ceea ce mi se pare extraordinar este că cel mai cunoscut savant al secolului al XX-lea, cel care a permis fizicii să progreseze cel mai mult, vreau să spun Albert Einstein, a reușit să formuleze teorii corecte de la un punct de plecare profund eronat. Da, domnul Einstein avea dreptate, materia deformează spațiul, dar nu spațiul-timp este cel curbat, ci liniile izobare ale mediului, în mod obișnuit rectilinii, care se curbează în prezența materiei. Și nu era necesar să afirme că spațiul este vid pentru a-și sprijini teoriile. Dacă ar fi înlocuit raza de curbură a spațiului-timp cu inversul gradientului de presiune al câmpului, ar fi ajuns la aceleași rezultate. Ar fi reușit, poate, să meargă mai departe și să-și împlinească marele vis al vieții sale, cel de unificare a celor patru forțe fundamentale. Știu că el a recunoscut, cu puțin timp înainte de moarte, că exista o eroare fundamentală în relativitate. Pentru el, problema era aceea de a explica cum lumina, o formă evident ondulatorie, se putea propaga printr-un spațiu aparent neinerțial. Dar ce mai contează, Einstein a fost un mare savant!

Să nu vă închipuiți că această simplă lege astronomică reprezintă, pentru mine, o probă suficientă a existenței câmpului și a presupusei sale alcătuiri. Am cercetat timp de mulți ani concepte din fizică ce ar fi putut să-mi confirme teoria. Și există o mulțime de probe care tind să dovedească existența unui substrat care inundă tot universul.

În experiența cu fanta dublă, binecunoscută de fizicienii moderni, un foton pare să treacă simultan prin două orificii. În cea a fasciculelor separate, fotonii emiși sunt particule și interferează ca undele. Nici timpul, nici spațiul nu par să exercite vreo constrângere asupra fenomenului de interferență. Suntem obligați să spunem că fotonii împrumută simultan mai multe traiectorii, sau că fiecare foton știe ce fac ceilalți, oricare ar fi distanța care îi separă la emiterea lor. Se pare deci că, fie în timp, fie în spațiu, evenimente

îndepărtate sunt interconectate, iar aceste conexiuni sunt cvasi-instantanee. Ele depăşesc limitele admise de teoria relativităţii.

Nu vreau să intru în detalii, nu acesta este obiectul cărţii, dar pot spune că experimentele decisive realizate în laboratorul institutului de optică din Orsay evidenţiază, în mod categoric, violarea inegalităţilor lui Bell şi noţiunea de non-separabilitate căreia i se opunea Einstein.

Aşadar, care va fi următoarea etapă a concepţiilor noastre, care ne va permite să pătrundem mai adânc în secretele universului şi să concepem noi mijloace tehnologice, de o amploare nebănuită?

Am emis ipoteza existenţei unui câmp subcuantic, ale cărui caracteristici implică legătura permanentă a două particule. Cuantele ar fi, deci, unde care se deplasează în acest câmp. Curenţii principali ar crea fronturi secundare de undă, care se propagă cvasi-instantaneu, creând astfel o bază de informaţii. Această ipoteză nu merită, oare, să fie examinată cu seriozitate?

Dacă ea ar găsi ecou în lumea ştiinţifică, atunci cunoaşterea noastră ar putea, probabil, să progreseze, dar şi, mai ales, să ducă la aplicaţii practice cu totul excepţionale şi să ne permită să avansăm către o mai deplină solidaritate şi o mai mare fraternitate.

Din punct de vedere teoretic, examinarea acestor ipoteze poate să aducă mari progrese în fizică.

Iată, pentru cercetătorii din acest domeniu, o experienţă bazată pe efectul „Biefeld-Brown", prin care doreşte ca un condensator încărcat şi descărcat în mod alternativ să exercite o forţă în direcţia polului său pozitiv. Această experienţă permite să se demonstreze existenţa câmpului şi dovedeşte caracteristicile particulelor cărora le-am definit proprietăţile.

Această descoperire, omologată în 1923 de Towsend Brown şi profesorul Biefeld, cel de-al doilea vechi coleg al lui Einstein din Elveţia, a fost experimentată, dar niciodată explicată. Voi vorbi despre aceşti fizicieni în capitolul următor.

În interiorul unei camere vide din plexiglas, instalaţi un condensator format din două plăci de aluminiu, conectate la un cablu şi echilibrate de o contragreutate. Ansamblul trebuie să se poată mişca liber de jos în sus, prin intermediul a doi scripeţi. Aplicaţi o tensiune variabilă condensatorului, cu ajutorul unui generator de înaltă tensiune, şi veţi determina tensiunea necesară

pentru a provoca deplasarea în aer a condensatorului către polul său pozitiv, conform principiului enunțat. Veți produce în continuare vid şi veți observa aceeaşi deplasare pentru aceleaşi valori ale tensiunii aplicate.

Deplasarea poate fi explicată prin fenomenul de ionizare şi de punere în mişcare a aerului ambiant, datorită sarcinilor electrice de mare voltaj. Dar deplasarea în vid nu poate fi explicată. Veți putea demonstra, utilizând ipotezele mele, că particulele câmpului sunt aspirate înaintea electrodului pozitiv, apoi refulate lateral, provocând, prin reacție, o forță dirijată către acesta.

Alte observații ar trebui să îndemne comunitatea ştiințifică să reflecteze şi i-ar permite să realizeze că, în conformitate cu concluziile relativității generalizate, antigravitația nu poate exista, adică este imposibilă suprimarea forței gravitaționale, dar este, din contră, foarte posibilă anularea ei, prin crearea unei forțe opuse, respectând principiul imuabil al acțiunii şi reacțiunii, în acelaşi mod în care am procedat utilizând aerul ca suport.

Dar maşinile viitorului ar trebui să utilizeze particulele constitutive ale câmpului. Aceste particule, aspirate înaintea aparatului, apoi refulate în spatele acestuia, ar provoca, reacționând cu câmpul însuşi, o forță care s-ar exercita asupra maşinii. Această forță i-ar permite să învingă greutatea şi să se deplaseze, chiar în mediul sideral, fără obligativitatea de a se aproviziona cu cantități masive de carburanți şi combustibili. Va fi necesară doar energia. Dar, şi acolo, ar fi necesar să existe posibilitatea extragerii acestei energii din câmpul subcuantic, începând din momentul în care acesta nu este în stare neutră, ci vibrează sub efectul prezenței maselor stelare.

Aş putea să merg mult mai departe cu anumite ipoteze şi efecte presupuse, grație cunoaşterii structurii şi densității câmpului, cum ar fi viteza-limită a luminii, efectul de accelerare asupra corpului uman în timpul utilizării câmpului pentru deplasare, modificarea masei… Dar mă voi opri aici cu sugestiile, sperând că acestea vor îndemna la reflecție şi acțiune câțiva cercetători.

2 – O descoperire fantastică a lui T. Brown

Nu doresc să îngreunez această expunere, care nu are vocaţie ştiinţifică, dar trebuie să afirm că există şi alte dovezi care ar putea duce la aplicaţii extraordinare în domeniile transportului şi energiei. Afirm chiar că punerea în aplicare a anumitor experienţe ar permite civilizaţiei noastre să facă un salt extraordinar, desigur sub rezerva ca aceste aplicaţii să fie paşnice şi orientate spre rezolvarea numeroaselor probleme cu care se confruntă planeta noastră. Imaginaţi-vă că s-ar putea extrage energie din aceste mici particule care vibrează. Cercetătorii se consacră deja acestui domeniu, dar nu sunt luaţi întotdeauna în serios şi nu dispun de mijloace suficiente. Imaginaţi-vă că s-ar putea utiliza aceste particule ca suport pentru deplasare, în acelaşi mod în care folosim aerul. Gata cu nevoia de petrol şi de centrale nucleare! Gata cu frontierele, de acum înainte!

Un om şi-a consacrat întreaga viaţă pentru a pune la punct o descoperire pe care a făcut-o în anii '30. Numele lui este **Towsend Brown**.

Brown s-a născut în Statele Unite, în 1905. Călătoriile spaţiale l-au pasionat de timpuriu. Lumea trăia încă faptele temerare ale lui Louis Bleriot şi ale fraţilor Wright. De la vârsta de 16 ani, Brown a făcut o descoperire fundamentală. Fascinat de tubul cu raze X, care fusese descoperit în 1913 de Coolidge şi Roentgen, tânărul cercetător a avut ideea să monteze tubul în echilibru instabil şi să-l supună la tensiuni electrice înalte (de ordinul a 10 000 de volţi). Tubul s-a mişcat puţin, ca şi cum s-ar fi pregătit să decoleze. Brown tocmai descoperise principiul fundamental căruia avea să-i consacre întreaga viaţă.

Această descoperire nu a fost omologată decât în 1923, când Brown îl va întâlni pe profesorul Biefeld, vechi coleg al lui Einstein, în Elveţia. În colaborare, Brown şi Biefeld au perfecţionat experienţele, utilizând pentru aceasta condensatori încărcaţi la tensiune înaltă. Astfel, s-a stabilit un nou principiu: efectul Biefel-Brown. Conform acestui principiu, un condensator electric, încărcat şi descărcat în mod alternativ, manifestă tendinţa de a se ridica în direcţia polului său pozitiv.

Pornind de aici, Towsend Brown avea să construiască modele reduse de vehicule spaţiale, dându-le denumirea de „gravitori". Forma acestora prezenta o stranie asemănare cu cea a

presupuselor „farfurii zburătoare", şi aceasta din motive de eficacitate maximă a propulsiei. Acestea se petreceau în 1930, când fenomenul OZN era total necunoscut marelui public. Să ne reamintim că primele manifestări ale acestuia s-au ivit abia după al Doilea Război Mondial.

Odată cu finalizarea acestor prime experienţe, T. Brown a decis să caute o sursă de finanţare pentru a realiza prototipuri la scară mai mare. El s-a adresat, într-o primă fază, companiilor private, apoi Marinei americane. Aceea a fost epoca în care a participat la faimosul proiect *„Experimentul Philadelphia"*. În 1953, el a făcut o demonstraţie atât de spectaculoasă, încât rezultatele au fost imediat clasificate ca *„top secret"*.

În 1955, obosit să aştepte în van un ajutor financiar care întârzia să apară, Brown s-a reîntors în Europa, cu speranţa de a suscita aici un minim de interes. El a lucrat o vreme în Franţa, pentru S.N.C.A.S.O. (Societatea Naţională de Construcţii Aeronautice din Sud-Vest[1]), care va realiza mai târziu Caravelle şi Concorde, şi va purta numele de Aérospatiale. S.N.C.A.S.O. îi va pune la dispoziţie un laborator de cercetare. Dar armata, însărcinată să evalueze interesul lucrărilor sale, a considerat că această direcţie de cercetare nu merită să continue. Decepţionat, ca oricare în locul său, T. Brown se întoarce în Statele Unite, unde întâlneşte un industriaş, fanatic al călătoriilor spaţiale, Agnew Bahnson. Acesta îi pune la dispoziţie un laborator complet echipat. Şi Brown se reapucă de treaba... Dar îşi întrerupe cercetările forţat de împrejurări: Bahnson se sinucide într-un „accident" de avion. Moştenitorii lui nu s-au arătat deloc interesaţi de propulsia electro-gravitaţională.

Este cel puţin uimitor. T. Brown a depus 72 de brevete, în douăsprezece ţări. El a fondat propria sa organizaţie de cercetare şi a construit modele îmbunătăţite. Şi totuşi, eforturile sale nu au fost, mult timp, recunoscute. Tăcerea obstinată a mediilor implicate a continuat să apese asupra operei căreia Brown i-a consacrat întreaga viaţă.

Se poate ridica o întrebare: „Black-out"-ul care înconjoară anumite descoperiri este opera mediilor guvernamentale şi

---

1 În original, La Société Nationale de Construction Aéronautique du Sud-Ouest. (n.tr.)

ştiinţifice sau trebuie văzută aici o intervenţie de cu totul altă natură? Se poate ca astfel de invenţii să fie întârziate intenţionat? Dacă da, de ce? Şi de către cine? Este vorba de controlarea direcţiei în care să lucreze inventatorii? Dacă ar fi aşa, aceasta ar echivala cu a pretinde conştiinţei umane să fie pe deplin responsabilă de noutăţile tehnologice pe care le pune la punct. O asemenea ipoteză implică faptul de a începe prin transformarea conştiinţei noastre proprii, individuale. Nu am ambiţia de a răspunde la aceste întrebări, şi mă voi mulţumi să le pun cu unicul scop de a îndemna la reflecţie.

Brown şi Biefeld n-au reuşit să explice fenomenul pe care l-au descoperit. Ei au menţionat doar interacţiunea dintre un câmp electric şi câmpul gravitaţional. Poate că aceste experienţe n-au fost luate în consideraţie pur şi simplu pentru că nu s-a furnizat nicio explicaţie şi pentru că lumea ştiinţifică căpătase convingerea că spaţiul este vid.

Dar astăzi, alţi cercetători preiau cercetările şi am descoperit recent o carte consacrată în întregime efectului Biefeld-Brown, care se intitulează: *„Efectul Biefeld-Brown, cea mai mare descoperire a secolului XX"*.

Şi pentru mine, acest efect este fundamental, deoarece mi-a permis să capăt confirmarea că particulele câmpului sunt într-adevăr încărcate negativ. În fapt, această sarcină este cea care le permite să reacţioneze şi să fie puse în mişcare de electrozii condensatorului. Aceste particule sunt aspirate de electrodul pozitiv, apoi refulate de electrodul negativ, producând, ca reacţie, forţa constatată de Brown. Totul se explică în conformitate cu legile acţiunii şi reacţiunii forţelor, şi funcţionează exact ca avioanele, care utilizează acelaşi principiu. Dar, în loc să se utilizeze carburanţi şi combustibili pentru comprimare şi refulare, sunt utilizate particulele mediului ambient.

Avem aici, şi sunt perfect de acord cu autorul cărţii, bazele unei fantastice descoperiri.

Graţie acestor particule care umplu spaţiul, am reuşit, în sfârşit, să înţeleg cum funcţionează gravitaţia. Veţi vedea, este simplu şi nu este nevoie să facem apel la particule care atrag materia la impactul cu aceasta, lansând o provocare bunului-simţ!

3 – Funcționarea gravitației

Am aflat, în capitolele precedente, că mediul cosmic este constituit, conform ipotezei mele, din particule excesiv tensionate ce dispun de sarcină electrică negativă. Poate vă întrebați: care este motivul pentru care aceste particule nu au putut fi detectate? Răspunsul ne este furnizat de Kryon, într-una din lucrările lui. *Energia spațiului*, spune el, *este echilibrată la zero. Caracteristicile energiei opuse care generează efectul zero aparțin energiilor polarizate. Este vorba despre imagini care se reflectă reciproc și care, împreună, creează un efect zero*. Conform ipotezei mele, aceste particule încărcate se structurează, prin rezonanță cu materia, în celule. Aceste celule, formate din două ansambluri de particule oscilând în opoziție de fază, creează acest efect în oglindă echilibrat la zero.

Să observăm acum acest mediu echilibrat. Fiecare particulă le respinge pe cele vecine, care se plasează la distanță egală unele față de altele și constituie un mediu elastic. Fiecare unitate de volum cuprinde un anumit număr de particule (sau celule) și, cu cât numărul lor este mai mare, cu atât presiunea pe care o exercită asupra unui corp este mai mare. Voi vorbi, în continuarea expunerii, despre presiunea mediului, iar această noțiune va fi importantă pentru a înțelege originea forței de gravitație. Când am vorbit despre soare, am explicat interacțiunea dintre particulele mediului și electronii periferici nucleului de hidrogen, care constituie aici elementul esențial. Dar este valabil pentru orice corp material. Materia respinge particulele câmpului, iar această respingere, combinată cu rotația electronilor, antrenează câteva consecințe.

Pentru a înțelege mai bine, vizualizați un electron din ultimul strat periferic al unui atom de materie. El se rotește în jurul nucleului și trece periodic prin același loc. De asemenea, el poate să fie urmat de alți electroni. Vizualizați acum o particulă a mediului, situată în apropierea locului de trecere al acestui electron. La apropierea acestuia, ea este respinsă, apoi își respinge la rândul ei surorile din spațiu. Mediul proxim, exterior electronului, este comprimat. Apoi, după ce electronul a trecut, acest mediu comprimat respinge mica noastră particulă în spațiul liber, până când trece din nou același electron sau până când altul reia același scenariu.

Veți înțelege că materia transmite particulelor din spațiu o mișcare ondulatorie și că și reciproca este valabilă: materia este pusă în oscilație de către mediul cosmic. Veți înțelege și că fiecare particulă situată pe o axă care intersectează axa corpului ceresc oscilează în opoziție de fază cu cea care o devansează sau o precede. Înțelegeți și cum se structurează particulele în celule, sub acțiunea atomilor materiei.

Particulele sau celulele care se află în contact sau, în orice caz, foarte aproape de materie au o anumită amplitudine a oscilației. Cele care sunt mai îndepărtate oscilează și ele, dar cu o amplitudine mai scăzută, datorită amortizării inevitabile. Avem, de fapt, departe în spațiu un mediu care oscilează slab și avem, în apropierea suprafeței astrului, particule care oscilează puternic sub acțiunea materiei. Se stabilește în mod necesar o amortizare între cele două.

Voi trage două concluzii importante pentru ceea ce urmează, și le voi reaminti, cu riscul de a mă repeta.

Un corp material plasat în sânul mediului cosmic:

1 – pune în oscilație acest mediu;

2 – introduce în sânul acestuia un gradient de presiune sau, pentru mai multă claritate, o presiune care variază, în mediu, cu distanța față de acest corp.

Astfel, materia deformează spațiul. Dar nu spațiul-timp matematic, dificil de conceput, este cel deformat ci, fără îndoială, presiunea mediului este cea care suportă deformarea. Această presiune este cu atât mai scăzută cu cât masa corpului este mai importantă. Presiunea crește progresiv cu distanța față de suprafața corpului, pentru a regăsi, foarte departe, presiunea mediului nemodificat. Imaginați-vă acum că, după ce am plasat un prim corp ceresc în mediul cosmic deformat, îl plasăm pe al doilea.

Ce se va întâmpla?

Dacă vom lua în considerare fața prezentată de acest al doilea corp către primul, constatăm că această față este supusă unei presiuni mai slabe decât fața care este ascunsă. De fapt, aceasta din urmă nu este doar mai îndepărtată, ci particulele aflate în „conul de umbră" al primului corp nu se supun influenței sale, oscilând deci mai puțin, și exercitând, prin urmare, o presiune mai ridicată. Astfel, această diferență de presiune între cele două fețe generează o forță orientată spre primul corp. Avem impresia că primul corp

exercită o forță de atracție asupra celui de-al doilea, dar, în realitate, deformarea mediului stă la originea acestei forțe.

Al doilea corp generează propria deformație şi exercită asupra primului o forță identică: avem impresia că cele două corpuri se atrag.

Aceste ipoteze se pot introduce în ecuații, se poate stabili integrala presiunii exercitate asupra volumelor şi se pot regăsi legile lui Newton. Este posibil, de asemenea, să se demonstreze că mediul este şi la originea altor forțe, forța electromagnetică, forța nucleară tare şi forța nucleară slabă.

Dar aceasta nu prezintă importanță pentru demersul meu. Ceea ce doresc, este să se înțeleagă faptul că universul material este scăldat într-un câmp de particule, că materia pune aceste particule în oscilație şi oscilează ea însăşi, în opoziție de fază cu mediul.

Şi dacă vă este dificil să concepeți că am putea trăi într-un câmp de particule negative de care nu suntem deloc conştienți, amintiți-vă că, înainte de Lavoisier, aerul nu exista!

Unii îmi vor spune, şi pe bună dreptate, că, dacă acestea sunt adevărate, atunci trebuie să existe în altă parte un univers unde particulele spațiului sunt încărcate pozitiv. Universul şi lumea noastră sunt, probabil, mai complexe decât ne putem imagina. Cercetările mele asupra antimateriei m-au făcut să înțeleg acest lucru şi mi-au deschis calea către o structură a universului încă şi mai stranie, în conformitate, totuşi, cu legile fizicii care ne aparțin şi pe care descoperirea acestui mediu le face posibile.

Şi această structură avea să-mi deschidă ea însăşi calea înțelegerii unui univers în care coexistă mai multe planuri materiale…

MEDIUL COSMIC CONFORM TRADIȚIEI

Am abordat până aici mediul cosmic din punctul de vedere al științei. Poate ar fi bine să evocăm acest câmp alcătuit, după cum am spus, din mici particule oscilante din punctul de vedere al tradiției. Fără îndoială că ați auzit deja vorbindu-se de prana, de nouss sau de qi din anumite tradiții orientale, de duat al egiptenilor. Este chiar posibil să considerăm eterul, câmpul subcuantic sau mediul cosmic drept termeni echivalenți, care se raportează la același subiect.

Acest mediu este un fel de fluid energetic, o energie activă și prezentă pretutindeni. Aceasta ar sta la baza vieții omenești. Iată cum o definea Hipocrat. Veți putea constata cât de aproape sunt de ideile pe care le dezvolta acest mare filosof: *Corpul oamenilor și al tuturor animalelor se hrănește cu trei feluri de lucruri: alimente, băutură și forță vitală. Forța vitală se numește suflu vital, în interiorul și în afara corpurilor. Ea este cea mai puternică forță de coeziune și de acțiune a tot ce există. Cu toate acestea, ea este invizibilă ochiului, numai rațiunea o poate concepe. Ea nu lipsește din nimic, se regăsește în toate. Distanța enormă care separă pământul de cer este umplută de energie vitală eterică. Aceasta animează și face să se miște soarele, luna și stelele. Ea este alimentul focului. Apa de mare o conține și ea, căci, fără aceasta, animalele acvatice nu ar putea trăi. Adaug că ea dă viață oamenilor și stabilește apărarea naturală în fața bolilor.*

În *Înțelepciunea antică*, scrisă în 1925 de Annie Besant, există un apendice despre chimia ocultă. Redau câteva extrase ce au legătură cu subiectul studiului meu:

În ultimii ani, s-au purtat frecvent discuții între oamenii de știință despre chestiunea genezei elementelor chimice, ca și despre cea a existenței și structurii eterului. Singurul aparat de cercetări infinitezimale pe care

îl posedă savanții este departe de a atinge limitele eterului, și niciunul dintre ei nu ar îndrăzni, se pare, să examineze posibilitatea de a studia atomul chimic. Referitor la eter, speculațiile sunt numeroase și observațiile lipsesc – cu siguranță, din lipsa mijloacelor care ar putea face posibilă observația.

Or, omul posedă simțuri care ar putea fi reactivate pe calea evoluției și a căror dezvoltare permite să se observe obiecte care depășesc limita de receptivitate a celor cinci simțuri obișnuite. Acestea din urmă ne transmit anumite vibrații din lumea fizică, dar capacitatea lor receptivă este încă relativ restrânsă, iar vibrațiile în număr enorm, cu caracter totuși fizic, le străbat fără a le afecta. Simțurile subtile și mai delicate ale corpului astral sunt încă latente la majoritatea indivizilor rasei noastre și nu pot, în consecință, să servească uzului general. Dar ele permit să se efectueze observații în regiunile superioare ale planului fizic și aduc în câmpul direct al vederii obiecte care, prin micimea sau subtilitatea lor, scapă vederii obișnuite. Se pare că merită efortul să publicăm câteva observații realizate cu ajutorul acestor simțuri, în primul rând pentru că este posibil ca ele să sugereze ipoteze ce ar putea servi la elucidarea anumitor probleme științifice și în al doilea rând, pentru că știința, cu mersul ei rapid, nu va întârzia să abordeze pe cont propriu unele dintre aceste chestiuni.

Ocultistul știe că eterul îi succede gazului, ca și gazul – lichidului. El știe, mai mult, că termenul „eter" înglobează patru stări diferite, la fel de diferite una de alta ca solidul, lichidul și gazul, și că toate elementele chimice au, de asemenea, patru stări eterice, din care cea mai subtilă este comună pentru toate, fiindcă aceasta nu permite să existe decât ultimii atomi fizici, la care se reduc toate elementele, în ultimă instanță.

În viziunea astrală, eterul devine un lucru vizibil. El este văzut penetrând toate substanțele și înfășurând fiecare dintre particulele lor. Un corp „solid" este un corp compus dintr-un număr imens de particule suspendate în eter și care oscilează în toate direcțiile cu extremă rapiditate.

Observațiile descrise au fost repetate în câteva rânduri. Ele nu sunt opera unui singur observator, și credem că pot fi considerate exacte.

ANTIMATERIA ŞI UNIVERSUL

Ceea ce demonstrez acum, în acest nou capitol, vi se va părea, cu siguranţă, extraordinar de îndepărtat de cunoştinţele ştiinţifice actuale. Dar, dacă aţi înţeles primul capitol, dacă aţi înţeles că spaţiul nu este vid, aşa cum o afirmă fizicienii, veţi înţelege atunci că ceea ce vi se expune, oricât de minunat şi incredibil ar putea să *pară, poate fi apropiat de realitate,* că lumea noastră este cu adevărat o lume a misterelor şi că este departe de a fi complet explorată...

1 – Antimateria

Să analizăm, pentru început, ceea ce cunoaşte Ştiinţa despre antimaterie.

La începutul secolului al XX-lea, antimateria nu era luată în serios de către savanţi. Era privită ca ceva ştiinţifico-fantastic. Cu toate acestea, în 1926, britanicul Paul Dirac elaborează o teorie a antimateriei. El prezice existenţa antiparticulelor, inversiuni simetrice, în oglindă, ale particulelor pe care le cunoaştem: protoni, neutroni sau electroni... Originalitatea antiparticulelor, după Dirac, constă în faptul că acestea au sarcină electrică opusă faţă de particulele obişnuite.

Existenţa lor este, pentru moment, doar ipotetică.

Dar, în 1932, un tânăr fizician de la California Institute, Carl Anderson, face o descoperire capitală. El detectează, în radiaţia cosmică ceva ce posedă masa unui electron, traiectoria unui electron, dar aşezat în sens invers. Tocmai a descoperit un antielectron sau pozitron, care are sarcină electrică pozitivă, contrar electronului, a cărui sarcină electrică este negativă. Aceşti electroni pozitivi

vin din adâncul Universului, şi Dirac, în anul următor, primeşte Premiul Nobel pentru fizică, deoarece le-a prezis existența.

Această descoperire entuziasmează savanții, dar interesul scade rapid.

Abia în 1955 redevine antimateria un subiect important de cercetare. La Berkeley, în California, fizicienii se joacă dezintegrând protoni, aceste particule cu sarcină electrică pozitivă, de două mii de ori mai grele decât electronii, care formează, împreună cu neutronii, nucleul atomic. Accelerați în câmpuri magnetice până la viteze apropiate de cea a luminii, protonii ciocnesc o țintă cu o asemenea violență încât se dezintegrează, generând noi particule. Fizicienii de la Berkeley constată atunci, în momentul eliberării energiei generate de şoc, formarea de perechi de protoni, unul pozitiv, altul negativ, cu alte cuvinte un proton şi un antiproton. Interesul pentru antimaterie renaşte subit. Doi oameni sunt pasionați, în mod deosebit, de subiect: Andrei Sakharov, părintele bombei H sovietice, şi Edward Teller, echivalentul său american. De ce acest interes fulgerător? Pentru că, venind în contact, materia şi antimateria se anihilează complet, eliberând o cantitate imensă de energie. Câteva miliardimi de gram sunt echivalente cu o mică bombă atomică.

Înțelegeți interesul pentru antimaterie? Din nefericire pentru aceşti savanți, dar din fericire pentru noi, care trăim pe această planetă şi nu avem deloc chef să o vedem prefăcută în praf şi pulbere, cei câtiva antiprotoni obținuți au supraviețuit doar o fracțiune de secundă înainte de a se dezintegra în contact cu materia. Încă o dată, oamenii de ştiință renunță la antimaterie, despre care nu se mai vorbeşte, de aici înainte, decât în literatura ştiințifico-fantastică.

Dar, în 1982, în CERN, laboratorul european de cercetare asupra particulelor din Geneva, Simon Van de Meer realizează inimaginabilul: captarea antiprotonilor într-un inel de contenție, cu ajutorul unui câmp magnetic. Cantitățile sunt infime, dar suficiente pentru a efectua experimente de fizică fundamentală.

Interesul militar este din nou suscitat. Un centru de studii, Corporația Rand, finanțată de forțele aeriene americane, primeşte sarcina de a examina posibilitățile de exploatare a imensei degajări de energie rezultat din anihilarea materie/antimaterie şi, în 1984,

se propune un program de dezvoltare cu patru aplicații principale: propulsia rachetelor şi proiectilelor, generatoare de energie pentru platformele orbitale, arme cu energie dirijată şi alte aplicații militare cu caracter secret.

Eterna problemă şi eterna orientare a ştiinței noastre, aşa-zis în serviciul binelui umanității şi al cunoaşterii: finanțarea se acordă imediat dacă există perspective hegemonice, dominatoare şi distructive. Voi avea ocazia să evoc, în capitolul consacrat Atlantidei, consecințele catastrofale ale unei asemenea orientări.

Dar, pentru moment, cercetarea mea este orientată către relația dintre materie şi antimaterie. Sunt conştient că va trebui să pătrund dincolo de actualele cunoştințe ştiințifice. Antimateria există, este un fapt dovedit. Dar fizica s-a oprit, pentru moment, la nivelul antiparticulelor. Nu s-a fabricat niciun antiatom, chiar dacă unii întrevăd fabricarea antihidrogenului lichid, care ar urma să fie stabilizat prin levitație cu laser.

Antielectronii prezişi de Dirac şi descoperiți de Anderson în radiația cosmică îndeamnă la reflecție fizicienii care cercetează originea acestor antiparticule. În baza experimentelor, pe care nu le voi relata în acest capitol pentru a nu-l supraîncărca, ei ajung la convingerea că orice generare de materie antrenează o generare *simetrică de antimaterie şi viceversa. De aici, putem deduce că, la* naşterea lumii, acum douăsprezece sau treisprezece miliarde de ani, s-au format, în mod necesar, antimaterie şi materie în cantități egale, şi se ridică astfel întrebarea: unde a dispărut anti-lumea? Unii fizicieni cred că, la origine, a existat un uşor surplus de materie şi că Universul nostru nu ar constitui decât acest surplus, tot restul anihilându-se reciproc.

Din nou, bunul meu simț este în stare de alarmă, şi-mi spun că acest surplus nu are nicio logică. Mă întreb, la rândul meu, unde s-ar putea afla această antimaterie şi întrevăd chiar posibilitatea ca ea să fi fost respinsă în zone foarte îndepărtate ale galaxiei noastre, poate în acest univers constituit din particule pozitive, a cărei eventuală existență am evocat-o în capitolul precedent. Dar este practic imposibil să se edifice o cosmologie serioasă pornind de la această ipoteză.

2 – Structura planetelor şi a stelelor

În urma experienţelor, reflecţiilor şi lecturilor, îmi vine în minte un gând care mă urmăreşte un timp. Aceasta mă sfătuieşte să cercetez interiorul. Cred că se referă la cercetările orientate spre cunoaşterea sinelui, dar ideea se insinuează puţin câte puţin în mintea mea şi mă întreb dacă ar putea fi aplicabilă în cercetarea mea. Găsesc ideea cu adevărat stupidă şi o resping: ştiu că materia şi antimateria se anihilează. Cum ar putea lumea noastră să conţină o inimă de antimaterie?

Dar înţeleg, într-o străfulgerare, că deţin cheia în acest mediu cosmic, căruia i-am relevat existenţa şi structura în capitolul precedent. El este constituit din particule pe care le voi numi, de aici înainte, particule G, pentru a le deosebi de alte particule componente ale materiei şi antimateriei. Înţeleg că **atomii de antimaterie pot coexista cu materia, pe când particulele de antimaterie nu o pot face**, şi acest punct este fundamental pentru cele ce urmează.

De fapt, contrar unei particule, un atom de antimaterie dispune de antielectroni sau pozitroni care se învârt în jurul unui nucleu. Aceşti pozitroni au sarcină electrică pozitivă şi atrag, în consecinţă, particulele G, a căror sarcină este negativă. Aceste particule din mediu formează un fel de scut protector în jurul antiatomului. Un atom de materie care se apropie de un atom de antimaterie este respins de acest scut de protecţie, iar cei doi atomi nu se pot anihila, pe când o particulă de antimaterie, mai ales de sarcină negativă cum este antiprotonul, se anihilează rapid în contact cu materia.

Spre exemplu, consideraţi un atom de antimaterie ca pe o bilă de lemn, acoperită cu un înveliş de cauciuc. Bila reprezintă antiatomul, iar învelişul – particulele G, care formează, în jurul lui, un scut protector. Dacă aţi lansa această bilă contra unei bile neacoperite, care reprezintă un atom de materie, aţi înţelege cu uşurinţă că cele două bile se resping şi că bilele de lemn nu vor veni niciodată în contact direct una cu cealaltă. Antiparticula, dimpotrivă, nu poate fi reprezentată ca o sferă. Ea vibrează, practic, pe un segment de dreaptă, şi ar putea fi reprezentată mai curând ca o lamă de oţel, lamă acoperită sau nu cu cauciuc, după cum este de sarcină pozitivă sau negativă. Veţi înţelege că lama de oţel pătrunde fără probleme în bila de lemn, ba chiar şi o lamă acoperită se poate înfige în

aceasta dacă este lansată cu suficientă forță. Astfel se anihilează antiparticulele în contact cu materia şi este uşor de înțeles, din acest exemplu, că o lamă acoperită, un pozitron, poate supraviețui mai mult decât o lamă care nu este acoperită, ca antiprotonul. Acesta poate fi motivul pentru care s-au depistat, în radiația cosmică, numai antiparticule pozitive.

Să ne imaginăm acum o bilă de antimaterie în spațiul nostru constituit din aceste particule G, pe care începem să le cunoaştem îndeaproape. Contrar unei planete de materie, care le respinge, sfera noastră de antimaterie atrage aceste particule. Presiunea mediului în apropierea suprafeței acesteia este foarte ridicată. Presiunea scade pe măsură ce se distanțează de suprafață, până atinge o valoare minimală, inferioară presiunii neutre a mediului, pentru a creşte iar până la presiunea acestuia.

Dacă vă întrebați de ce presiunea scade pentru a creşte ulterior, în loc să se diminueze doar până la presiunea neutră, aflați că există o lege în fizică şi în meteorologie: dacă, într-un mediu în repaus, creați o presiune într-un punct, creați, prin reacție, o depresurizare în alt punct. Priviți valurile care se formează pe o mare liniştită, ele formează un maxim, dar şi un gol de undă.

Sfera de presiune minimală, ce se găseşte la o anumită distanță de suprafața astrului nostru de antimaterie, este foarte importantă pentru studiul nostru, deoarece ea constituie ceea ce s-ar putea numi o „capcană de materie". Suntem pe cale să înțelegem cum o bilă de antimaterie, plasată oarecum automat în universul nostru, în funcție de legile perfect inteligibile ale fizicii, îşi creează unul sau mai multe învelişuri de materie.

Savanții noştri, v-am spus, sunt convinşi astăzi că, la originea lumii, acum mai mult de treisprezece miliarde de ani, trebuie să fi fost materie şi antimaterie în cantități egale. Dacă este adevărat, această antimaterie nu s-a anihilat, cum cred unii, şi nici nu a fost respinsă în adâncul universului. Ea şi-a format învelişuri de materie şi se află astăzi sub picioarele noastre.

Incredibil, îmi veți spune! Vă voi răspunde că este vorba, pur şi simplu, de înlănțuirea legilor fizicii, şi nu de ipoteze sau de speculații, nici de ceva ştiințifico-fantastic. Dacă, aşa cum v-am demonstrat cu un mare nivel de încredere, acest mediu cosmic cu particulele sale G negative este o realitate şi dacă, odată, materia

şi antimateria au coexistat, aşa cum cred savanţii, nu vă îndoiţi de locul unde se găseşte aceasta din urmă. Ea formează, probabil, un frumos soare central şi radiază o sferă în care legile gravitaţiei sunt inversate şi unde este posibilă o plimbare. Dar să nu anticipăm! Doresc să înţelegeţi perfect funcţionarea capcanei de materie pe care o formează bila noastră de antimaterie plasată în sânul mediului cosmic şi cum aceasta va putea să-şi formeze nu doar unul, ci mai multe învelişuri de materie.

Să vizualizăm sfera noastră de antimaterie şi această sferă de presiune minimală situată la o anumită distanţă. Spre interiorul, ca şi spre exteriorul acestei sfere teoretice, presiunea mediului creşte. Ea reprezintă locul unde gravitaţia se inversează. Materia plasată de o parte şi de cealaltă a aceste sfere va reveni către ea. Ea îşi vede faţa cea mai îndepărtată supusă la o presiune mai mare decât cealaltă faţă, conform aceluiaşi principiu prin care am demonstrat că forţa gravitaţională produce diferenţe de presiune în mediu.

Astfel, toată materia se află prinsă în capcană la nivelul acestei sfere teoretice, locul de inversiune al presiunii mediului. Ea se acumulează şi formează, progresiv, un înveliş în jurul bilei noastre de antimaterie, dar la o anumită distanţă. Acest înveliş dispune de o suprafaţă externă, unde presiunea mediului antrenează o gravitaţie orientată spre centru, şi o suprafaţă internă, unde mediul antrenează o gravitaţie inversă. Este posibil să se meargă pe suprafaţa externă, este ceea ce facem noi în fiecare zi, la lumina soarelui. În interior, este de asemenea posibil să se meargă, de această dată la lumina unui astru de antimaterie care străluceşte în mod continuu. Nu există noapte pe marele continent interior!

Toate planetele, soarele şi stelele sunt, aşadar, conform ipotezei mele, parţial goale, având în centrul lor nuclee de antimaterie şi, între acestea două[1], particule G care servesc ca izolatori. Există oare dovezi concrete ale acestei structurări, care revoluţionează, să recunoaştem, concepţia noastră despre univers? Am evocat, într-un capitol precedent, aberaţia pe care fizicienii o semnalează legat de gravitaţie. Ei constată, de fapt, că acceleraţia gravitaţională scade mult mai repede decât o prezic legile lui Newton când ne afundăm în pământ. Măsurătorile cele mai precise

1 Materie şi antimaterie (n.t.)

au fost efectuate la nivelul calotei glaciare arctice, la o adâncime de doi kilometri, şi alte măsurători trebuie efectuate la patru kilometri, în Antarctica. Fizicienii emit ipoteza unei forţe necunoscute, pe care o numesc *a cincea forţă*. Aceasta le complică, fără îndoială, sarcina în efortul lor de a unifica forţele fundamentale. Se poate imagina că această diminuare a gravitaţiei s-ar putea datora simplului fapt că ipoteza mea este exactă? Că gravitaţia nu este nulă în centrul pământului, după cum afirmă legile lui Newton, pornind de la ipoteza pământului plin, ci că aceasta este nulă la mijlocul scoarţei terestre şi că se inversează mai departe? În acest caz, nu mai este necesar să se facă apel la o ipotetică a cincea forţă! Măsurătorile precise ale aceste diminuări a gravitaţiei le-ar permite fizicienilor să calculeze grosimea exactă a scoarţei terestre… Unele lucrări recente spun că aceasta ar fi de 1000 km! Dispuneţi, domnilor savanţi, de instrumente pentru verificare…

3 – Sferele gemene ale pământului nostru

Am precizat în capitolul precedent că o sferă de antimaterie avea posibilitatea să-şi constituie mai multe învelişuri care se acopereau unele pe altele, formând mai multe planuri, sau sfere concentrice, îmbinate asemenea păpuşilor ruseşti. Literatura şi ziarele relatează despre numeroase cazuri de persoane care s-au regăsit în alte planuri şi care au revenit de acolo, şi, de asemenea, despre alţii care pur şi simplu s-au volatilizat. Cazul Marie-Céleste este cel mai cunoscut. Voi avea ocazia să vorbesc mai detaliat despre unele din aceste cazuri, atunci când voi evoca mecanismul porţilor de trecere dintr-un plan în altul. Pentru moment, încerc să vă explic doar posibilitatea existenţei mai multor planuri, conform legilor fizicii.

Este logic că trebuie să fi existat mai multe forme de materie, de natură diferită, în momentul formării Pământului, acum peste patru miliarde de ani. Atunci, să ne întoarcem în timp alături de fizicieni şi să vedem ce cred ei despre formarea galaxiei noastre, a soarelui şi a Terrei.

Formată acum douăsprezece sau treisprezece miliarde de ani, dintr-o masă de hidrogen egală cu două sute de miliarde de mase solare, galaxia noastră, Calea Lactee, cunoaşte un stadiu de evoluţie

tumultoasă, în decursul căruia stele gigantice produc mult heliu şi o cantitate mică de elemente grele. Aceste stele instabile explodează în număr mare şi, la capătul primelor două miliarde de ani, lasă generaţiilor ulterioare de stele un mediu cosmic în care heliul ocupă deja treizeci la sută. Istoria efervescentă a haloului s-a încheiat şi, pe parcursul următorilor zece sau unsprezece miliarde de ani, se nasc generaţii de stele. Este cazul soarelui nostru, născut acum cinci miliarde de ani, la marginea unei spirale a galaxiei, în jurul său organizându-se aproape imediat planetele, prin condensarea resturilor solide ale mediului.

Ceea ce cred despre formarea galaxiei noastre corespunde întru totul cu ceea ce urmează să fie spus. Voi adăuga, totuşi, câteva informaţii complementare despre mecanismul producerii exploziilor şi voi demonstra, cu această ocazie, că se formează progresiv mai multe tipuri de materie.

În momentul formării galaxiei noastre, o masă de două sute de miliarde de ori mai mare decât masa soarelui a fost proiectată în universul nostru, dar aceasta conţinea atât materie, cât şi antimaterie, în părţi egale; oamenii de ştiinţă sunt convinşi de aceasta. Trăim, de asemenea, într-un univers în expansiune, ultimele calcule au dovedit-o. Presiunea mediului cosmic era, deci, infinit mai mare în momentul formării galaxiei noastre decât este astăzi. Or, există o lege uşor de demonstrat: forţele de coeziune din sânul materiei, ca şi al antimateriei, au la origine presiunea mediului. Dar, în cazul antimateriei, aceste forţe de coeziune sunt cu atât mai mari cu cât presiunea este mai mare, pe când, în cazul materiei, este exact contrar. Această lege are o consecinţă capitală: în momentul formării galaxiei noastre, de la formarea primilor atomi de antihidrogen, aceştia s-au aglomerat rapid, graţie forţelor de coeziune foarte importante, datorate enormei presiuni a mediului, în timp ce atomii de hidrogen formaţi în acelaşi timp au fost respinşi la exteriorul periferiei şi proiectaţi în spaţiu, deoarece nu se supun aceloraşi forţe de coeziune. Dar, cu timpul, ei sunt atraşi de masa de anti-hidrogen care s-a format şi se aglomerează în jurul acestei sfere de presiune minimală despre care vă vorbeam anterior. Şi inevitabilul se produce: hidrogenul acumulat se apropie prea mult de antihidrogen. Etanşeitatea constituită de mediul cosmic comprimat nu mai este suficientă şi se produce explozia, proiectând în spaţiu toată

materia, ca şi mai multe bucăţi din miezul de antimaterie al primei stele constitutive a galaxiei noastre.

Pentru a înţelege mai bine ceea ce se întâmplă, imaginaţi-vă un condensator. Placa pozitivă reprezintă miezul de antimaterie, iar placa negativă, învelişul de materie. Între cele două se află un element neutru numit dielectric. Acesta reprezintă, în comparaţia noastră, mediul cosmic. Dacă aţi comprima dielectricul, reducându-i grosimea, aţi vedea apărând între cele două plăci un arc electric, iar condensatorul ar exploda, în cazul în care arcul electric ar fi important. Ei bine, exact aşa se petrece în interiorul primei noastre stele cosmice: pe măsură ce hidrogenul revine, formând învelişul exterior, grosimea mediului dintre materie şi antimaterie scade, şi se ajunge, inevitabil, la momentul în care totul explodează sub efectul unui gigantic arc electric.

Înţelegeţi, cred, că aceleaşi procese se repetă cu fiecare bucată de materie de la explozia iniţială şi continuă la fel, până când se atinge un echilibru, pentru ca presiunea mediului să fie mai puţin ridicată şi cantitatea de materie care formează învelişul să fie mai puţin importantă. Aceste explozii periodice şi în număr mare au durat două miliarde de ani, după oamenii de ştiinţă. Între prima explozie a unei superstele şi ultima care a dat naştere miezului de antimaterie al soarelui nostru şi miezurilor mai mărunte ale planetelor din sistemul nostru solar, câte explozii să fi fost? Imposibil de precizat cu exactitate, dar se poate face un calcul aproximativ, care permite să ne facem o idee. Ştim că în galaxia noastră există circa o sută de miliarde de stele. Dacă prima explozie a furnizat mii de bucăţi, a doua serie de explozii a furnizat un milion, iar a treia un miliard. Patru serii de explozii ar fi fost deci suficiente pentru a furniza cantitatea de stele. Dacă ar fi existat, de fiecare dată, zece bucăţi, ar fi fost necesare unsprezece serii. Oamenii de ştiinţă afirmă că, la fiecare explozie, s-au format nuclee grele, care sunt elementele constitutive ale viitoarelor planete. Eu afirm că, la fiecare serie de explozii, aceste elemente sunt de natură diferită. De ce? Pentru că se formează în medii cu condiţii diferite de presiune! Materia, pentru a exista, trebuie să fie în echilibru cu mediul cosmic exterior. Cu cât presiunea este mai mare, cu atât electronii trebuie să se rotească mai rapid, pentru a constitui un atom de materie şi a-l menţine în echilibru cu mediul extern. Se poate estima, deci,

că la momentul formării planetelor există un anumit număr de materii diferite, corespunzător fiecărui ciclu de explozii, de ordin probabil între trei şi zece, poate mai mult. Şi aceste materii se vor întrepătrunde unele cu celelalte, formând planuri de materie diferite şi întrepătrunse.

Voi explica de ce materiile diferite se întrepătrund unele cu altele, pe când două bucăţi constituite din aceeaşi materie nu o pot face. Dacă materia, aşa cum o cunoaştem, ar fi alcătuită simplu din atomi înconjuraţi de vid, cele două bucăţi din aceeaşi materie s-ar întrepătrunde fără probleme. Ştiinţa a recunoscut că spaţiul dintre atomi este suficient de mare pentru ca atomii uneia să treacă printre atomii alteia.

Atunci, pentru a înţelege motivul, trebuie să căpătaţi o nouă viziune a materiei. Aceasta nu este alcătuită numai din juxtapunerea atomilor, ci şi dintr-un un ansamblu de particule G, care sunt intercalate între aceşti atomi. Dar caracteristicile ondulatorii ale acestor particule nu mai sunt aceleaşi ca ale suratelor din spaţiu. De fapt, oscilaţia particulelor exterioare dispune de o componentă verticală, dar nu şi de o componentă orizontală. Cu alte cuvinte, ele oscilează pe un segment de dreaptă. În mod contrar, particulele situate în miezul de materie au dobândit, sub acţiunea electronilor constituenţi ai atomilor, o componentă orizontală şi şi-au inversat frecvenţa. Ele oscilează în fază cu materia şi în opoziţie de fază cu particulele externe. Astfel, materia este constituită din elipsoizi mari la periferie, prin care circulă electroni, şi alţi elipsoizi în jurul cărora circulă mici particule G, toate oscilând în acelaşi ritm.

Aceste particule G din interiorul materiei sunt cele care împiedică să se întrepătrundă două materii ce oscilează cu aceeaşi frecvenţă, dar permit acest lucru pentru două materii care oscilează cu frecvenţe diferite. De fapt, particulele G din interiorul tipurilor diferite de materie nu au aceeaşi frecvenţă, iar cele care oscilează mai mult pot anihila mişcarea celor care oscilează mai puţin, pe când două materii de frecvenţe identice nu o pot face. Pentru a înţelege acest fapt, spuneţi-vă că două particule G ce oscilează pe aceeaşi frecvenţă se deplasează întotdeauna în acelaşi sens şi cu aceeaşi viteză: ele nu au nicio posibilitate de a se ciocni şi de a-şi anihila energia. Seamănă puţin cu maşinile care se deplasează pe autostradă. Dacă acestea se deplasează cu aceeaşi viteză şi în

acelaşi sens, nu se pot accidenta reciproc. Din contră, dacă, într-un anumit moment, unul din vehicule se opreşte sau se aventurează să se deplaseze în sens invers, se produce accidentul, iar două vehicule care se ciocnesc cu aceeaşi viteză îşi anihilează reciproc energia cinetică. Ei bine, acelaşi lucru se întâmplă cu două particule G care oscilează pe frecvenţe diferite. În anumite momente, unele intră în marşarier, pe când celelalte continuă în acelaşi sens. Particulele care oscilează mai puţin se opresc şi sunt respinse rapid la exteriorul materiei de către cele care oscilează cu frecvenţă mai ridicată.

Înţelegeţi, astfel, cum două materii care vibrează cu frecvenţe diferite pot trece una prin cealaltă. Şi nu vă impacientaţi pentru materia care oscilează mai puţin: aceasta găseşte rapid particule G care pătrund îndată ce se retrage cealaltă materie. Electronii îşi asumă imediat reorientarea noilor particule, pentru ca acestea să împiedice din nou pătrunderea unei materii similare, lăsând posibilitatea unei materii de frecvenţă diferită să o ia de la capăt.

Să revenim acum la originea formării pământului. Un bulgăre de antimaterie se află într-un mediu unde coexistă mai multe tipuri de materie, fiecare având frecvenţe proprii de oscilaţie. Aceste tipuri de materie se aglomerează în jurul sferei de presiune minimală şi se întrepătrund, pentru a forma mai multe pământuri gemene, pe care viaţa va deveni cu siguranţă posibilă, atât pe suprafaţa externă, cât şi pe suprafaţa internă a fiecăreia.

V-am spus că mediul cosmic era la originea forţelor de coeziune şi că aceste forţe erau foarte importante pentru antimaterie, când densitatea mediului era mare, dar că, pentru materie, lucrurile stăteau invers.

Legea se aplică şi la originea structurii planetelor şi stelelor. Fără această lege şi, desigur, fără existenţa particulelor mediului cosmic, tot ceea ce v-am explicat despre structura universului ar fi inexact. De aceea, este extrem de important să înţelegeţi, dacă vreţi să acceptaţi că ceea ce vă propun este corect ştiinţific şi în concordanţă cu legile fizicii, pe de o parte originea forţelor de coeziune şi, pe de altă parte, de ce, atunci când densitatea mediului creşte, coeziunea materiei scade, pe când, în cazul antimateriei, este exact invers. În ziua în care vor înţelege aceste două aspecte, adică existenţa particulelor G, a celulelor pe care acestea le formează şi

însuşi principiul acestei legi, fizicienii nu vor mai căuta locul unde a dispărut antimateria.

Este important de reamintit că această lege intervine în originile galaxiei noastre, atunci când materialele care o constituie sunt proiectate în spaţiul nostru, şi că antimateria se concentrează într-o sferă imensă, sub acţiunea intenselor forţe de coeziune. Din contră, materia este propulsată, sub formă de atomi sau de particule, spre exteriorul acestei sfere, pentru că, în cazul ei, forţele de coeziune sunt inexistente. Ca urmare, legile atracţiei gravitaţionale fiind ignorate, materia revine pentru a se concentra în jurul sferei de presiune minimală generată de sfera de antimaterie în sânul mediului.

Fizicienii recunosc astăzi că, la fiecare formare a unui atom de materie, se formează un atom de antimaterie. Aceasta constituie deja un mare avans spre recunoaşterea structurii universului nostru. Dar să lăsăm timpul să treacă: fizica avansează cu paşi uriaşi...

Să revenim mai curând la originea forţei de coeziune, atât pentru materie, cât şi pentru antimaterie. Am explicat că particulele G penetrează materia, dar este uşor de înţeles că, cu cât pătrundem mai mult în interiorul acestei materii, cu atât particulele G întâmpină dificultăţi de a se amesteca printre atomi. Există deci, între suprafaţa întregii materii şi centrul său de greutate, ceea ce numim, în fizică, un gradient de presiune. Matematicienii ar spune că este vorba despre derivata presiunii. Dar cei care nu înţeleg aceste noţiuni de matematică sau de fizică pot să înţeleagă perfect că este vorba despre diferenţa de presiune a mediului, când ne îndreptăm dinspre suprafaţa exterioară spre centrul de greutate. Pentru a fi mai clar, şi cu titlu de simplu exemplu, dacă presiunea este de 1000 de bari la suprafaţă, 900 la 1 cm de suprafaţă, 800 la 2 cm etc., avem un gradient uniform de 100 bari pe cm.

Cred că vă va fi simplu să înţelegeţi că acest gradient de presiune stă la originea forţelor de coeziune.

Să încercăm acum să vedem distribuţia particulelor G în sânul materiei. Aceste particule G, în interiorul materiei, se rotesc şi se concentrează pe o sferă situată la o anumită distanţă faţă de sfera de circulaţie a electronilor. Aceste sfere de circulaţie ale particulelor G sunt oarecum stivuite unele peste altele, la fel ca portocalele într-un

coş. Atât de aproape, încât nu există discontinuitate între sferele diferite de particule G. Punctul de contact al acestor sfere este pur şi simplu o zonă de presiune mai mică.

Pentru ca particulele G să pătrundă un pic mai mult în interiorul materiei, va trebui ca ele să străpungă acest prag de presiune mai mică, situat între aceste sfere. Dacă presiunea mediului creşte, particulele G exterioare pot să străpungă acest prag şi să pătrundă puţin mai mult în inima materiei. Sfera de înaltă presiune în care circulă particulele G prezintă tendinţa de a se reduce pe măsură ce presiunea exterioară creşte, iar particulele pătrund atunci mai uşor. Gradientul de presiune prezintă tendinţa de scădere, ca şi forţele de coeziune. Dacă ne imaginăm o presiune infinită, presiunea din centrul de greutate devine identică cu presiunea exterioară. Gradientul este atunci nul şi, în consecinţă, nu mai există forţe de coeziune în cazul materiei.

Să vedem acum ce se petrece în cazul antimateriei. Particulele G se rotesc, de asemenea, în jurul antiatomului, dar se concentrează în jurul unei sfere foarte apropiate de sfera de circulaţie a pozitronilor. Şi acolo, zonele de presiune mai mică sunt situate în exteriorul acestor sfere de circulaţie a particulelor G şi reprezintă zonele de pasaj ale particulelor G spre interiorul antimateriei. Numai că, atunci când presiunea mediului extern creşte, sfera de circulaţie a particulelor G se măreşte în grosime şi reduce din ce în ce mai mult pasajul. Gradientul de presiune creşte, din cauza acestei reduceri a pasajului, ca şi forţele de coeziune, în cazul antimateriei. Este uşor de înţeles că, dacă presiunea devine subit prea mare, particulele G vor forma un bloc în jurul antiatomilor de suprafaţă şi îşi vor împiedica surorile să pătrundă în interiorul antimateriei. Forţele de coeziune ar fi atunci infinite.

Ceea ce explic aici nu este uşor de înţeles, fără îndoială, dar comportă o asemenea importanţă, încât îmi permit să insist. Trebuie bine înţeles ceea ce se petrece la nivelul acestor sfere de concentraţie mai mare a particulelor G, despre care am vorbit, atât în sânul materiei, cât şi al antimateriei. Şi mai ales ceea ce se petrece la nivelul pasajului de penetraţie al particulelor, situat între aceste sfere. Acest pasaj se lărgeşte, pentru materie, atunci când presiunea mediului creşte, în timp ce acelaşi pasaj se îngustează pentru antimaterie. Iar variaţiile inverse în lărgime ale acestor pasaje, pentru

materie şi pentru antimaterie, sunt cele care stau la baza variaţiilor inverse, pentru una şi pentru cealaltă, a forţelor de coeziune.

Şi toate acestea explică cum s-au putut structura planetele şi stelele noastre sub formă de sfere cavitare, cu un frumos soare central de antimaterie! La origine, sfera de antimaterie care constituie astăzi soarele central s-a concentrat pentru a atrage, în consecinţă, materia difuză în această sferă de inversiune a presiunilor mediului, suficient de îndepărtată pentru a se menţine echilibrul între materie şi antimaterie.

4 – Structura universului

Fiindcă aceasta mi-a permis să înţeleg ceea ce s-a petrecut, probabil, la originea formării galaxiei noastre, poate că ar fi interesant să-mi completez viziunea şi să văd, în cadrul unei cosmologii globale, ce va deveni aceasta.

Reamintesc faptul că trăim într-un spaţiu de particule negative şi că există, în mod necesar, o altă parte a universului, un alt spaţiu, constituit din particule pozitive. Şi, dacă există particule pozitive şi negative, există, de asemenea, particule mai mici, fără sarcină electrică, neutre şi imobile, din care au luat naştere acestea. Să examinăm cum se pot distribui particulele şi antiparticulele G în raport cu particulele neutre. Particulele încărcate electric oferă, prin raportare la particulele care nu sunt încărcate, un spaţiu dilatat. Acest spaţiu constituie o zonă depresurizată, şi putem înţelege perfect ceea ce se petrece privind imaginea similară a ciclonilor, care sunt şi ei vaste zone de depresurizare în atmosfera noastră. Aceşti cicloni sunt constituiţi dintr-o zonă centrală de acalmie, apoi de o zonă depresurizată în care vânturile circulă în spirale circulare, apoi din nou dintr-o zonă de acalmie. La fel trebuie să fie în spaţiu, cu precizarea că, pe pământ, ciclonii circulă într-un spaţiu cu două dimensiuni, pe când noi trăim, în univers, într-un spaţiu cu trei dimensiuni. Dar, dacă integraţi această imagine a universului nostru în mişcare, veţi înţelege că acesta se prezintă, în universul în repaus, ca doi torri enormi de diametre diferite, îmbinaţi unul în celălalt. Dar la originea lumii, torrii sunt foarte îngustaţi şi, la capătul opus, sunt foarte expandaţi. Şi aceşti torri se

rotesc în jurul. Galaxiile se deplasează printr-o mişcare în spirală între pereţii acestor torri care se dilată.

Veţi gândi, fără îndoială, că aceasta este doar o ipoteză. Este, desigur, adevărat, dar fizicieni celebri nu au ezitat să lanseze şi să pună la în funcţiune enorme mijloace tehnice, pentru a încerca să demonstreze exactitatea acesteia.

Să vedem acum evoluţia galaxiei noastre. Aceasta se află într-un univers în expansiune; toţi oamenii de ştiinţă sunt de acord asupra acestui punct. Suntem în partea care se dilată a torrului. Pentru moment, presiunea mediului cosmic este suficientă pentru a menţine un echilibru perfect. Dar peste câteva miliarde de ani, presiunea va scădea puternic. Această diminuare a presiunii mediului antrenează, în paralel, o diminuare a forţelor de coeziune ale materiei şi antimateriei. În stadiul final, aceste forţe sunt atât de reduse, încât totul se dislocă în atomi şi antiatomi. Cele câteva particule negative care persistă atunci se concentrează în jurul antimateriei, care este astfel protejată de o eventuală dezintegrare la contactul cu materia. Aceşti atomi şi antiatomi se deplasează atunci într-un univers de particule neutre. Apoi, progresiv, aceste particule de materie şi de antimaterie intră într-un univers absolut invers faţă de primul, constituit din particule pozitive, şi începe procesul invers. Dar materia constituie acum inima aştrilor acestui univers, pe când antimateria le constituie învelişurile externe. Apoi, când totul este reconstituit sub forma unei singure şi enorme sfere, unde presiunile sunt fantastic de ridicate, totul explodează pentru o ultimă dată şi este propulsat într-un univers negativ, în care am văzut că prima sferă se constituie într-o structură inversată a precedentei, pentru a exploda la rândul său şi a genera galaxia, aşa cum o cunoaştem în universul nostru.

Dar, înaintea fazei finale de dezintegrare în atomi şi antiatomi, se produc faze intermediare, pe care astrofizicienii le-au recunoscut. Aceştia afirmă, de fapt, că soarele nostru va ajunge în stadiul de „stea gigantă[1]", în cursul căreia va intra în reacţie heliul. Apoi, această fază va fi urmată de o expulzie de materie

---

1 Gigantă roşie, stadiu în evoluţia stelelor de mărime mijlocie, din care face parte şi Soarele nostru. Stelele mari evoluează diferit, trecând prin stadiul intermediar de gigantă albă. (n.tr.)

sau o explozie, înainte de a trece în stadiul de „pitică albă" şi, ca să spunem aşa, de cadavru stelar.

Ce putem spune, la rândul nostru, ţinând cont de cunoştinţele dobândite despre mediul cosmic? Scăderea presiunii mediului îndepărtează sfera de presiune minimală de centrul soarelui nostru, antrenând cu aceasta materia, adică hidrogenul şi heliul, care formează învelişul. Desigur, miezul de antimaterie al soarelui nostru se dilată şi el. Astfel, soarele nostru va evolua spre stadiul de stea gigantă. Apoi, presiunea mediului continuând să scadă, forţa de atracţie exercitată asupra materiei nu va mai fi suficientă, iar soarele va pierde materie sau etanşeizarea dintre materie şi antimaterie nu va mai fi eficientă şi totul va exploda, pentru a se recompune în sori mai mici, pitice albe, care se vor dilata la rândul lor, pentru a exploda sau a pierde materie, până când totul se va reduce la atomi şi antiatomi.

Dacă privim acum centrul universului, vom avea surpriza să constatăm că acesta funcţionează şi că bate ca o inimă. În această zonă îngustată, cele două universuri sunt în mod necesar separate de un câmp de particule neutre comprimate, care funcţionează ca o valvă. În momentul ultimei explozii în acest spaţiu al universului pozitiv, pe care îl putem compara cu un ventricul, valva se deschide, sub efectul presiunilor enorme, pentru a permite trecerea materialelor în universul negativ. Această zonă se dilată, apoi se contractă din nou, pentru a exploda şi a-şi proiecta materialele, într-o mişcare spiralată, în lungul torrului dublu al universului negativ. Materialele nu se pot întoarce către celălalt univers, deoarece noi elemente s-au acumulat în ventriculul pozitiv şi exercită o contrapresiune care împiedică deschiderea valvei. V-am spus, aceasta funcţionează ca o inimă, şi ar fi interesant să cunoaştem intervalul dintre două bătăi, adică între formarea a două galaxii. Fiecare bătaie ar trebui să genereze o undă în câmpul particulelor mediului, iar trecerea periodică a unei astfel de unde nu ar trebui să rămână fără consecinţe asupra mediului nostru.

M-am întrebat mereu care este mecanismul care generează formarea periodică a munţilor. Studierea pământului le-a permis savanţilor să determine epocile apariţiei lor. Ştim, de exemplu, că Alpii, Pirineii, şi lanţul himalayan au văzut lumina zilei în timpul oligomiocenului, acum 10-30 de milioane de ani. Cretacicul, acum

120-140 de milioane de ani, a fost o perioadă de intensă orogeneză, în care s-au ridicat Munții Stâncoşi şi Anzii. Altă perioadă de bulversări tectonice urcă până în permian, acum 230-280 milioane de ani. Şi perioada silurianului, acum 400 de milioane de ani, vede ridicându-se lanțuri muntoase înalte. Constat că se scurg aproximativ 100-200 milioane de ani între perioadele de formare a munților. Mă întreb dacă nu cumva este vorba despre perioada dintre două bătăi ale inimii universului nostru, despre intervalul de timp care se scurge, de asemenea, între vârfurile fiecărui val enorm produs în mediul cosmic. Continentele, care constituie stratul cel mai gros şi cel mai rigid al scoarței terestre, se sprijină pe o manta fierbinte. Presiunea enormă, care se exercită asupra lor în momentul trecerii vârfului valului nostru, le afundă în această manta şi provoacă, la periferie, spargerea straturilor laterale şi ascensiunea mantalei. Ansamblul formează îngroşări care constituie noile lanțuri muntoase.

Această constatare mă face să mă gândesc că debutul următoarei perioade cataclismice se va produce peste mai mult de 60 de milioane de ani. Pentru cine va mai fi să vadă!

Dar, după explozia primei stele constitutive a galaxiei noastre, se produce o serie de explozii cu stelele din generația a doua. Acestea explodează, probabil, la trecerea unuia dintre aceste valuri enorme despre care tocmai am vorbit. Fiecare explozie este uşor decalată în timp, fiindcă stelele care s-au format iar nu se află toate în acelaşi loc. Ele sunt situate pe o sferă. Aceste explozii generează o serie de unde, iar numărul de valuri ale acesteia este egal cu numărul stelelor din generația a doua, adică, egal cu numărul de bucăți de antimaterie produse la explozia stelei primordiale.

Este posibil să se afirme că galaxia noastră, în cursul primei explozii, a produs şapte bucăți, care au format şapte stele mai mici. Pentru a ne convinge, este suficient să privim forma sa şi să constatăm că este alcătuită din şapte brațe. Fiecare braț a fost generat, fără îndoială, de explozia stelelor din generația a doua.

Intervalul de timp dintre două serii de unde este identic cu cel dintre două valuri principale. Dar aceste serii de unde nu au aceeaşi energie inițială şi nu se propagă cu aceeaşi viteză. Mai mult, aceste unde nu au aceeaşi forță ca primele, la originea formării munților. Dar impacturile lor nu sunt neglijabile şi provoacă, de asemenea, bulversări serioase.

Să ne aflăm, oare, în ultimul val de trecere al uneia din aceste serii de unde? Imaginați-vă, în urma lui, ce linişte pentru câteva milioane de ani! În care să se construiască o frumoasă şi durabilă civilizație planetară şi să se vadă dacă universul este cu adevărat alcătuit după modelul pe care vi-l propunem. Vârsta de aur, oarecum!

Am emis ipoteza că galaxiile se deplasează între pereții a doi torri, într-o mişcare spiralată, antrenate de fluxul de particule G. Un foton, care este o particulă de lumină, emis de o stea, nu va ajunge în acelaşi interval de timp până la noi, dacă steaua va fi situată în sensul acestui flux sau dacă va fi situată perpendicular pe acesta. Pentru două stele situate strict la aceeaşi distanță, cea situată la 90° față de flux va părea mult mai îndepărtată, fiindcă fotonii pe care îi va emite se vor roti de câteva ori în jurul torrului, înainte de a ajunge la noi, pe când pentru cealaltă stea, aceştia ne vor parveni direct. Trăim într-o lume a iluziilor, în care o stea care ne pare mai îndepărtată decât alta poate să fie, în realitate, mai aproape. Dar toate acestea sunt perspective liniştitoare pentru viitoarele călătorii interplanetare: poate că planetele pe care vom merge să le vizităm nu sunt atât de îndepărtate cum credeam. Ar fi posibil să găsim scurtături incredibile!

STRUCTURA FIINȚEI

Abordez acum cel mai important subiect al studiului meu, deoarece acesta poate furniza explicația ultimă a multor probleme existențiale şi răspunsul la numeroase din întrebările noastre esențiale.

Există, la anumite popoare, o tradiție conform căreia fiecare ființă sau lucru are o dublură şi că, dacă o ființă sau un lucru vin în contact, puse în prezența acestei dubluri, şi una, şi cealaltă dispar cu mare zgomot. Este exact ceea ce se produce între materia şi antimateria puse una în prezența celeilalte, în absența unei izolări eficiente. Ar fi posibil ca această tradiție să aibă legătură cu subiectul studiului meu? Antimateria, vom vedea în curând, stă la însăşi baza cunoaşterii universului şi a formării lui. Ea poate constitui, de asemenea, explicația numeroaselor fenomene studiate până acum doar din punctul de vedere al simbolismului sau al gnozei, firul conducător al cercetărilor şi concluziilor în numeroase domenii şi pe numeroase planuri. Ştiința poate atunci să completeze tradiția, în aceeaşi măsură în care Tradiția poate furniza Ştiinței direcții de cercetare cu totul pasionante.

Am înțeles importanța antimateriei în ceea ce priveşte universul. Urmează să înțelegem importanța ei în ceea ce priveşte omul, în propriile structuri.

Când mi s-au sugerat aceste ipoteze, nu am înțeles şi nu mi-am imaginat deloc ce relație ar putea avea antimateria cu structura universului şi, cu atât mai puțin, cu natura ființei umane. La acea vreme, credeam că materia şi antimateria se anihilează.

Apoi, aşa cum am spus în capitolele precedente, a urmat explicația rațională şi ştiințifică a coexistenței materiei şi antimateriei, nu atât ca particule, ci ca atomi şi antiatomi perfect constituiți. Atunci am înțeles ceea ce mi se sugera, într-o manieră voalată. Am înțeles, de asemenea,

dezvăluirile unui om straniu, care dispunea de cunoştinţe ştiinţifice puţin obişnuite. Elev al doamnei Curie, autor a numeroase publicaţii pe lângă Academia de Ştiinţe, profesorul Rameau de Saint Saveur ne învăţa că lumea noastră este mult mai complexă decât pare la prima vedere. El susţinea, mai ales, că există mai multe lumi paralele, mai multe planete, în acelaşi continuum temporal ca şi Pământul nostru. Unele din aceste planete, spunea el, sunt formate din materie, altele din antimaterie, iar ultima este neutră.

Frecvenţa particulelor, după acesta, este decalată în fiecare lume. Acestea sunt în defazaj unele în raport cu altele. Defazajul spaţio-temporal este cel ce determină ca, atunci când suntem pe una din aceste planete, să ne fie imposibil să vedem, mirosim, atingem sau auzi celelalte lumi paralele în care ne întrepătrundem cu toţii.

Pentru a vă face o idee, spune el, este suficient să vă gândiţi la emisiunile radio. Să luăm, de exemplu, trei posturi emiţătoare, toate trei putând fi captate de un receptor. Fiecare din ele are o lungime de undă bine determinată, adică o frecvenţă proprie. Un receptor nu va capta decât un post, o singură emisiune odată şi, pentru a schimba postul, trebuie să ne racordăm la frecvenţa postului de emisie pe care dorim să îl captăm. În lumile paralele, lucrurile se petrec la fel. Pe Pământ, avem o frecvenţă care ne este proprie şi nu suntem acordaţi la Adhama sau la oricare altă lume paralelă. Ni se pare că nu mai există nicio altă planetă.

Un caz particular, spune el, este de remarcat în ceea ce priveşte planeta neutră: aceasta nu are nicio polaritate. Ea se adaptează la fel de bine atât planurilor negative, cât şi celor pozitive. În absenţa acestei lumi neutre, coexistenţa lumilor de materie şi de antimaterie nu ar fi posibilă.

Structura fiinţei noastre va fi ea, oare, calculată după modelul universului, iar compoziţia ei ne va permite, oare, să înţelegem un anumit număr de fenomene studiate, până în zilele noastre, doar din punctul de vedere al Tradiţiei?

Vă propun să examinăm învăţăturile ocultiştilor din secolul trecut. Pentru ei, noi suntem alcătuiţi din mai multe corpuri:

1. Corpul material, ale cărui elemente sunt tributare celor trei subdiviziuni inferioare ale planului fizic, adică solidele, lichidele şi gazele.

2. Corpul eteric, care îndeplineşte rolul de intermediar, de agent transformator grație căruia energia vitală radiată de soare poate fi adaptată în folosul particulelor mai grosiere.
3. Corpul astral, care este un vehicul în folosul omului interior, vehicul organizat şi capabil de a se menține independent de corpul fizic, cu toate că este unit cu acesta. Păstrându-şi o mare plasticitate, el dispune de o formă uzuală, la care revine invariabil. Exersându-şi gândirea dirijată conştient, omul poate afecta profund corpul său astral, aducându-l la perfecțiune. Acesta formează, după ocultişti, un obiect admirabil, luminos şi colorat. În deplina accepțiune a termenului, acesta este un vehicul al conştiinței. Atunci când, în acest înveliş, omul îşi părăseşte corpul fizic, nu resimte nicio discontinuitate în starea lui de conştiență. Îşi aruncă, pur şi simplu, veşmântul prea greu şi se eliberează astfel de o mare povară.
4. Corpul mental, care, atunci când se dezvoltă, devine un obiect radiind o glorie şi o frumusețe supremă, „Ființa de lumină", cum a fost denumit uneori. Acesta coincide, de asemenea, cu „corpul spiritual" descris de Sfântul Pavel. Este „corpul etern" care îmbracă trupurile din planul astral şi fizic.

Creşterea acestui corp este extrem de lentă. Este numit şi „Corpul cauzal", căci concentrează în sine rezultatele tuturor experiențelor, şi aceste rezultate acționează drept cauze, modelând existențele viitoare. Acest corp cauzal este singurul corp permanent dintre toate cele folosite de om.

Dintre aceste patru corpuri recunoscute de ocultişti, le putem identifica imediat pe primele trei ca vehicule temporare, împrumutate de conştiința care se exprimă prin intermediul corpului mental.

Nu voi aborda trezirea acestei conştiințe a „Sinelui divin", a razei de „Lumină primordială", care se separă de sursa ei solară şi se transformă într-un „Individ". Evoluția acestei conştiințe se supune altor legi, pe care nu este posibil să le evocăm în acest capitol.

Voi rămâne, aşadar, la nivelul acestor trei corpuri temporare: fizic, eteric şi astral. Este necesar să vă precizez natura şi compoziția lor? Nu decurge aceasta într-o manieră simplă şi logică din lucrările mele anterioare? Însuşi numele corpului este cel care ne evocă structura şi rolul său: corpul eteric, constituit din acest „eter", din aceste particule care îi alcătuiesc urzeala şi

asigură etanşeitatea între corpul fizic şi astral, permiţându-le astfel coexistenţa. Cunoaşterea naturii acestui corp ne va permite să înţelegem importanţa anumitor practici tradiţionale.

Un corp astral care pătrunde în mediul nostru va atrage, prin însăşi natura sa, aceste particule ce formează mediul nostru cosmic şi, în virtutea legilor atracţiei electromagnetice, se va constitui automat un ecran, o „dublură eterică", alcătuită din aceste particule care se opun disipării energiei corpului astral, din momentul încorporării acestuia într-un corp fizic. Dar, aşa cum corpul fizic are nevoie de hrană şi de oxigenul din aer pentru a se perpetua, la fel corpul eteric are nevoie de particule similare celor din compoziţia sa pentru a asigura menţinerea rolului său de etanşeizare şi a evita ca energia corpului fizic să se anihileze cu cea a corpului astral. Veţi înţelege astfel importanţa respiraţiei. Aceasta furnizează corpului fizic oxigenul de care are nevoie, dar şi corpului eteric acest element pe care unii ezoterici îl numesc Nouss, alţii Qi sau Prana, format din particulele constitutive ale mediului cosmic. Dar ştiţi, desigur, că transferul particulelor de la plămâni până în inima celulelor este extrem de dificil şi că acest transfer este mult ameliorat de mişcările respiratorii pe care le practică adepţii anumitor forme de yoga sau, pur şi simplu, cei care fac exerciţii de meditaţie. Apreciaţi, astfel, marea utilitate a practicării regulate a acestor exerciţii şi înţelegeţi acum explicaţiile lui Hipocrat, pe care vi le reamintesc:

Corpul oamenilor şi al tuturor animalelor se hrăneşte cu trei feluri de lucruri: alimente, băutură şi forţă vitală. Forţa vitală se numeşte suflu vital, în interiorul şi în afara corpurilor. Ea este cea mai puternică forţă de coeziune şi de acţiune a tot ce există. Cu toate acestea, ea este invizibilă ochiului, numai raţiunea o poate concepe. Ea nu lipseşte din nimic, se regăseşte în toate. Distanţa enormă care separă pământul de cer este umplută de energie vitală eterică. Aceasta animează şi face să se mişte soarele, luna şi stelele. Ea este alimentul focului. Apa de mare o conţine şi ea, căci, fără aceasta, animalele acvatice nu ar putea trăi. Adaug că ea dă viaţă oamenilor şi stabileşte apărarea naturală în faţa bolilor.

Puteţi înţelege astfel că, dacă am putea descoperi un mijloc de a aduce la perfecţiune şi în mod permanent etanşeitatea corpului eteric, am putea, în principiu, să dobândim nemurirea. Îi invit pe cei care sunt interesaţi de Alchimie să reflecteze asupra aceste

Științe Sacre în lumina acestor explicații. Vor înțelege, poate, cel puțin în principiu, cum acționează piatra filozofală. Aceasta, după cum știți, permite fericitului său posesor nu numai să transforme metalele în aur, ci mai ales să dobândească o sănătate perfectă și să-și prelungească foarte mult viața.

Voi face acum câteva observații asupra corpului astral. Însăși natura sa, așa cum ați ghicit, ne permite să spunem că acesta apare ca o concentrare a energiei mediului, pe când corpul fizic apare ca o gaură în această energie. Fizicieni celebri au efectuat calcule asupra materiei și antimateriei, care permit să se desprindă această concluzie. Înțelegem, astfel, necesitatea celor două corpuri, corpul fizic și corpul astral, cu un element de etanșeitate între ele. Corpul fizic nu ar putea exista singur. Regăsim acea mare lege a echilibrului pe care am evocat-o deja: înălțimea necesită adâncime, plusul necesită minusul, presiunea mare necesită presiune joasă, o gaură în energia cosmică necesită o concentrare a aceleiași energii. Aceasta este marea lege a echilibrului, dar și motivul dualității în creația universului din care facem parte. Astfel, corpul nostru mental nu s-ar putea încarna într-un simplu corp fizic. Și înțelegeți, cred, rațiunea care determină, după moartea corpului fizic, dezagregarea corpurilor eteric și astral, pentru a lăsa libertate deplină corpului etern.

Vă voi spune, de asemenea, că și corpul astral poate să traverseze, fără probleme, orice materie, indiferent că aparține acestui plan sau altuia. De fapt, particulele situate între atomii de antimaterie vibrează pe aceeași frecvență ca particulele mediului exterior. Ele sunt, deci, în opoziție de fază față de orice materie și ar putea, așa cum am explicat, să-și anihileze mișcarea.

Mă gândisem la început să mă opresc aici cu explicațiile asupra naturii și structurii diferitelor corpuri care intră în alcătuirea ființei noastre. Estimam, de fapt, că aceste noțiuni erau deja dificil de asimilat și că ar fi fost hazardat să doresc să merg mai departe, neglijând riscul de a rămâne neînțeles. Dar, pentru ceea ce va trebui să explic în capitolele viitoare, este nevoie să merg mai departe. Este necesar acest lucru pentru a înțelege ceea ce se întâmplă în timpul trecerii pe una sau alta dintre sferele gemene cu pământul nostru. Să examinăm, deci, împreună structura cea mai intimă a corpului astral.

Întotdeauna, după ocultişti, corpul astral comportă o serie de învelişuri sau straturi concentrice, cel mai subtil la interior, cel mai grosier în afară, fiecare strat fiind format din materia unei singure subdiviziuni a planului astral. Acest corp astral devine, astfel, un ansamblu de şapte straturi suprapuse, o cutie septuplă de substanţe astrale în care omul etern este întemniţat, aşa cum este în corpul său fizic.

Acest corp astral, nu este el format din aceleaşi materiale ca inima de antimaterie a planetei noastre? Şi aceasta nu este formată din diferite tipuri de antimaterie, din straturi din ce în ce mai subtile, oscilând la niveluri din ce în ce mai înalte? Regăsim aceeaşi imuabilă lege a analogiei, în care omul este făcut după imaginea universului!

Vom putea astfel să înţelegem, şi aceasta va fi important pentru expunerile viitoare, că numai unul din aceste şapte straturi este în fază cu corpul nostru fizic. În mod necesar, acesta este cel care oscilează pe o frecvenţă armonică cu a celui din urmă. Dar celelalte şase „învelişuri astrale" au de jucat un rol, în relaţie cu fiecare din centrele noastre energetice pe care le numim chakre. Vom vedea că acestea ne permit să călătorim pe celelalte planuri materiale, pământurile gemene cu pământul nostru. Şi vom vedea că această călătorie este posibilă prin intermediul porţilor efemere, aşa cum i s-a întâmplat „Cocoşatului din Amsterdam", sau prin intermediul porţilor fixe, în aceste „Locuri înălţătoare" ale planetei noastre.

ATLANTIDA

Nu este intenția mea să vă demonstrez că acest continent a existat odată şi că era locuit de o civilizație avansată, dispărută în valurile Atlanticului. Voi presupune că ați acumulat suficiente cunoştințe despre acest subiect. Scopul meu este să evoc, pur şi simplu, acest imperiu în legătură cu ceea ce vom învăța în capitolul următor, despre aspectul ştiințific al curenților telurici şi cosmici.

Poate că, altfel, n-aş fi scris niciodată despre acest continent dispărut, dacă nu aş fi venit în contact cu Anhydriss, care s-a dovedit a fi reprezentantul unei civilizații străvechi, despre care ea declara că este Atlantida. Şi, când i-am cerut să vorbească despre acest străvechi continent, ea a răspuns:

„Atlantida a fost cea mai evoluată formă de civilizație pe care o cunoscuse planeta voastră. Tehnologia era avansată, la fel spiritualitatea. Acestea erau, de fapt, indisolubile. Din nefericire pentru existența acestui continent, s-a produs un dezechilibru între energii, şi acest dezechilibru a provocat sfârşitul fatal al civilizației atlante."

V-am vorbit despre formarea munților de-a lungul unui ciclu de 100 până la 200 de milioane de ani. Perioada de formare, situată pe vârful valului, unde presiunea mediului este maximă, durează între 10 şi 20 de milioane de ani. Putem prevedea cu precizie că în această perioadă se vor forma munți, dar vă imaginați că ar fi posibil să se prevadă exact data şi locul precis al ascensiunii lor? Nu, căci aceasta depinde de factori secundari, aleatori şi imprevizibili.

Dintre aceşti factori secundari, vă atrag atenția asupra unuia: contrapresiunea care se exercită pornind din planul inferior. Veți înțelege cu uşurință că efectul asupra scoarței terestre relativ la un plan nu depinde numai de presiunea exercitată direct asupra ei, ci şi de diferența dintre această presiune şi cea care se exercită la

nivelul planului interior. Şi aşa, din aproape în aproape, de la un plan la altul, până la presiunea mediului situat între sferele interioare. Iar aceste presiuni interne se vor echilibra cu atât mai bine cu cât circulaţia curenţilor cosmici şi telurici va fi facilitată.

V-am vorbit, de asemenea, de un front de undă secundar şi despre consecinţe suficient de puternice pentru a antrena asupra pământului eventuale consecinţe fizice de mare amploare, totuşi mai puţin cataclismice decât în timpul trecerii unei unde principale. Atlantida, cu extraordinarul grad de dezvoltare în toate domeniile, dobândise cunoaşterea perfectă a naturii, a puterii acestor forţe cosmice şi telurice. Atlanţii aplicau cu atenţie aceste cunoştinţe în agricultură şi, mai ales, pentru a menţine în armonie ansamblul acestor curenţi, pentru evitarea oricărei catastrofe geologice ce stătea în puterea omului să o prevadă. Probabil pentru a facilita aceste echilibre vitale pentru perenitatea continentului lor, construiseră piramide, în locuri atent studiate. Acestea aveau funcţia de a capta curenţii cosmici şi de a-i determina să pătrundă în inima pământului, cu scopul de a menţine acest echilibru despre care tocmai v-am vorbit.

Normal că numai sfatul înţelepţilor deţinea această ştiinţă. Poporul atlant şi ţările colonizate foloseau în mod practic efectele acestei ştiinţe, la fel cum folosim noi astăzi electricitatea, fără să avem cunoştinţe precise asupra acestui subiect. Din această stare de fapt, rezulta uneori o folosire abuzivă, accidente şi, în final, piramida supremă fiind alterată prin manevrare ignorantă şi ambiţioasă, catastrofa planetară care a înghiţit Atlantida va transforma suprafaţa planetei şi se va întipări în imaginaţia populară sub numele incorect de Potop.

Ce este acesta astăzi?

Dacă frontul de unde rezultat din explozia stelelor din generaţia a doua este o realitate, probabil că ne vom trezi din nou confruntaţi cu o creştere progresivă a presiunii mediului şi, dacă nu vor putea fi evaluate cu precizie consecinţele, această creştere este inevitabilă şi va avea, probabil, consecinţe asupra mediului anumitor planuri şi asupra planului nostru.

După dispariţia continentului Atlantida, din cauza a ceea ce se întâmplase şi în mod egal pentru că aceasta era în conformitate cu planul universal, înţelepţii, care ştiau, au ascuns ansamblul cunoştinţelor salvgardate. Pentru ca puterea şi civilizaţia atlanţilor

să nu fie regăsite doar de o țară sau de un continent. Pentru ca întreaga lume să fie chemată să devină o nouă Atlantidă. Printr-un îndelungat, foarte îndelungat demers, acoperind milenii, umanitatea să regăsească, puțin câte puțin, lumina pierdută și să se confrunte din nou, pentru ultima oară, cu o ultimă alegere, din care ar putea să rezulte o eră de o extraordinară civilizație.

După dispariția Atlantidei, gardienii au primit sarcina să apere locurile vitale pentru echilibrul planetei noastre. Oricât de incredibil ar părea, acești Atlanți, supraviețuitori ai groaznicului cataclism, au avut o descendență și această descendență există și astăzi, știindu-se că este atlantă. Această perpetuare a fost și este încă asigurată prin căsătorii riguros menținute în sânul rasei. Acești atlanți nu se căsătoresc decât între ei, și așa a fost de la catastrofă încoace, adică de peste 12 000 de ani.

Unde sunt ei? Vă vine greu să credeți fără niciun dubiu că astfel de ființe ar putea trăi pe planeta noastră?

Totuși, ei sunt prin lume, în puncte riguros alese dintotdeauna, grație înțelepciunii lor extraordinare. Regiunile unde sunt adunați sunt situate pe toate continentele, și sunt regiuni vitale, în sensul cel mai absolut al termenului. Sunt „centre de forță" și Atlanții le sunt, în consecință, gardieni vigilenți.

Îi cerusem lui Anhydriss, fiindcă ea se prezentase ca reprezentantă a Atlantidei, să le confirme existența și să precizeze rolul lor. Iată ce a răspuns:

„Gardienii există efectiv și astăzi. Acești gardieni, dacă faceți referință la Atlantida, apără locurile atlante. Aceste locuri nu sunt identificate de voi ca locuri înălțătoare, căci sunt necunoscute civilizației voastre. Aceste locuri sunt situate în puncte strategice ale planetei, puncte sensibile, puncte cu o energie deosebită. Până astăzi, foarte puțini oameni au pătruns în aceste locuri."

Umanitatea trebuie deci, din nou, să se confrunte cu o alegere, și aceasta va fi marcată de reapariția Atlantidei, resurecția continentului dispărut. Nu trebuie să fii profet pentru a descoperi alegerea cu care se va confrunta umanitatea. V-am vorbit, în capitolul despre antimaterie, despre fabuloasele sume de bani consacrate cercetării militare și desfășurării de arme din ce în ce mai sofisticate și distructive, în timp ce milioane de bărbați, femei și copii suferă și mor de foame și nu dispun de un minim vital pentru

igiena, sănătatea şi educaţia lor. Conducătorii planetei noastre vor accepta să-şi unească forţele pentru a lupta, în sfârşit, împreună şi în mod eficient împotriva singurilor inamici pe care îi au, în afara propriului egoism: foametea şi sărăcia? Presiunea populaţiei va fi oare suficientă pentru a fi efectuată fericita alegere? Sper că da!

Îi cerusem lui Anhydriss să ne vorbească despre rolul eminent pe care vor trebui să-l joace Atlanţii. Şi, ca mărturie vie a existenţei şi dispariţiei acestei mari civilizaţii, vor fi ei oare ascultaţi şi urmaţi, ne vom îndrepta în sfârşit spre această vârstă de aur atât de mult aşteptată? Iată ce a răspuns:

„Nu putem interveni asupra liberului vostru arbitru, revelându-vă informaţii care, pentru voi, sunt informaţii din viitor. Ceea ce pot să vă spun este că aceşti gardieni au intrat în acţiune, la fel ca totalitatea populaţiei atlante, şi acum se desfăşoară o activitate foarte importantă. Vom solicita, de altfel, colaborarea a numeroşi asistenţi. Fie ca această activitate să cunoască o finalitate pozitivă!"

Odată cu aceasta, sper că se va instaura o eră de pace durabilă. Să puteţi fi cât mai mulţi care să lucraţi în acest scop.

Voi aborda peste câtva timp aspectul ştiinţific al genezei curenţilor telurici şi cosmici. Pentru a fi înţeles, acest studiu va cere din partea voastră anumite eforturi. Simpla lectură nu va fi suficientă. De aceea, pentru a vă permite să le apreciaţi importanţa, am decis să vă vorbesc, în preambulul acestui studiu, despre informaţiile pe care dispun despre Atlantida, ca şi despre cele transmise de Anhydriss. Am păstrat discreţia asupra acestor informaţii şi aş fi ezitat, poate, să le transmit mai departe, dacă, într-o zi, unul din Prietenii noştri din planul neutru nu ne-ar fi spus: *„Nu vă fie teamă să dezvăluiţi într-un mod prea explicit lucrurile ascunse. Spuneţi-vă mai bine că acela ce vă ascultă nu va recepţiona decât ceea ce este pregătit să accepte. Nu există secret mai bine păzit decât cel care este divulgat ziua în amiaza mare."*

Nu ezitaţi, la rândul vostru, să transmiteţi aceste cunoştinţe celor care îşi vor deschide inima şi spiritul faţă de era nouă.

Să ştiţi că o perfectă cunoaştere a modului de generare şi funcţionare a curenţilor telurici şi cosmici vă va permite să înţelegeţi mecanismul porţilor de trecere către sferele gemene ale pământului nostru. Aşadar, curaj, răbdare şi perseverenţă! Veţi avea nevoie de acestea pentru capitolul următor!

CURENŢII TELURICI ŞI COSMICI

Dacă, la fel ca mine, aţi auzit şi voi de mult timp vorbindu-se despre curenţii telurici şi cosmici, fără îndoială că nu aţi înţeles niciodată ceea ce sunt de fapt aceştia, nici nu aţi bănuit importanţa pe care o au în înflorirea vieţii şi echilibrele subtile ale planetei noastre.

Sper că aţi înţeles perfect originea forţei de gravitaţie. Este indispensabil pentru a înţelege geneza curenţilor telurici şi cosmici. Vă reamintesc că această forţă de gravitaţie are la origine diferenţa de presiune a câmpului dintre faţa Pământului orientată către soare şi cealaltă faţă, cufundată în noapte. Presiunea este diferită pe fiecare faţă şi este foarte uşor de calculat diferenţa de presiune pentru fiecare unitate de suprafaţă. Este suficient să se aplice legile lui Newton, care permit să se calculeze forţa de atracţie totală, şi să se împartă la suprafaţa aparentă a sferei terestre, adică suprafaţa interioară a unei sfere mari. Reamintesc că această forţă are un coeficient de proporţionalitate şi faţă de masele pământului şi soarelui. De asemenea, ea este invers proporţională cu pătratul distanţei dintre cei doi aştri. Acest calcul permite determinarea unei diferenţe de presiune egală cu 3 000 de tone pe cm^2. Poate că pare enorm, dar anumiţi fizicieni au calculat că energia mediului echivalează cu 10 milioane de tone pe cm^2. Presiunea mediului este în mod necesar superioară acestei valori şi, dacă i-ar fi egală, diferenţa de presiune dintre zi şi noapte nu ar reprezenta decât 0,03% din această valoare.

Materia este permeabilă faţă de mediul cosmic. Ea are capacitatea de a absorbi particulele G şi de a le reorienta vibraţiile, adaptându-le la frecvenţa proprie. Astfel, pământul este permeabil faţă de mediul cosmic, exact cum un burete este permeabil faţă de apă. Noaptea, la o presiune mai mare de 3000 de tone pe

cm^2, în raport cu ziua, particulele G penetrează materia. Avem un flux cosmic dirijat către pământ. Invers, ziua, presiunea internă a pământului fiind mai mare decât presiunea externă, particulele scapă din pământul care le înmagazinase. Dar acestea nu mai au aceeaşi frecvenţă, ele oscilează în ritmul materiei cu care au venit în contact. Unda cosmică a devenit un curent teluric vertical. Acesta are deci caracteristici oscilatorii diferite de cele ale fluxului cosmic iniţial.

Dacă ziua are aceeaşi durată ca noaptea, cum este cazul la echinocţiile de primăvară şi de toamnă[1], o cantitate egală de particule intră noaptea şi scapă ziua. Aceasta se întâmplă pe tot parcursul anului în preajma Ecuatorului, unde durata zilei este sensibil egală cu cea a nopţii. Invers, la latitudinea noastră, între 21 septembrie şi 21 martie, pe durata toamnei şi a iernii, noaptea fiind mai mare decât ziua, pământul se „îmbibă" progresiv cu particule provenite din mediul cosmic. Acestea pătrund din ce în ce mai profund, până la nivelul planurilor de înaltă frecvenţă. Pământul este „îmbibat" la maximum în ziua de 21 martie, la sosirea primăverii astronomice. La această dată fluxul curentului vertical este cel mai important. Este exact ca un burete care s-a îmbibat cu apă: cantitatea de apă care iese la început, când începem să apăsăm, este mult mai mare decât cantitatea care iese la sfârşit. Aceasta explică perfect diferenţele dintre primăvară şi toamnă, când condiţii climatice sensibil identice generează rezultate opuse. Vegetaţia explodează când vine primăvara şi totul se ofileşte la începutul toamnei. Cauza se observă în aceşti curenţi telurici care, primăvara, produc, în combinaţie cu curenţii cosmici, energia necesară manifestării vieţii.

Aveţi deci un prim flux de curenţi cosmici şi telurici, alternativi între zi şi noapte, iar ceea ce urmează să vă spun permite cuantificarea lor. Fluxul teluric variază între răsăritul şi apusul soarelui, cu o amplitudine maximă la ora douăsprezece, în timp universal. El variază în cursul anului cu un maxim la debutul primăverii şi un minim la sfârşitul verii. Fluxul cosmic variază în mod opus, cu un maxim la miezul nopţii şi la 21 septembrie, şi un minim la 21 martie.

---

1 În originalul francez s-a strecurat evident o greşeală de tipar, şi apare *echinocţiul de vară* în loc de *toamnă*. Am făcut corecţia necesară (n.tr.).

Aceşti primi curenţi cosmici şi telurici sunt numiţi curenţi verticali.

Există şi alţi curenţi, care circulă de la nord la sud şi invers, în funcţie de perioada anului. Vom studia modul în care sunt generaţi aceştia. Ei rezultă din faptul că axa pământului este înclinată faţă de planul elipticii. La 21 iunie, o parte a Polului Nord, delimitată de Cercul Polar, este luminată 24 de ore din 24, iar în perioada care durează între 21 martie şi 21 septembrie, doar o parte a acestei calote polare rămâne în permanenţă sub lumina zilei. Invers se produce în perioada de iarnă. Astfel, în timpul perioadei nocturne, calota glaciară arctică se „îmbibă" cu particule G, pe care le eliberează în timpul perioadei diurne. Puteţi înţelege astfel formarea curenţilor telurici longitudinali sau curenţii nord/sud, care sunt orientaţi de la Polul Nord spre Ecuator între 21 septembrie şi 21 martie, cu o amplitudine maximă, în decursul anului, pe 21 decembrie şi, pe parcursul zilei, la ora 12. Invers, în perioada dintre 21 martie şi 21 septembrie, aceştia sunt orientaţi de la Ecuator spre Polul Nord, cu un vârf la 21 iunie şi o amplitudine maximă la miezul nopţii. Totul este exact invers pentru emisfera sudică.

În sfârşit, există un al treilea tip de curenţi telurici, generaţi de diferenţele de presiune dintre zi şi noapte, care circulă paralel cu Ecuatorul. Acesta este motivul pentru care sunt numiţi curenţi ecuatoriali. Intensitatea lor este maximă la Ecuator şi nulă la poli. Ei circulă de la vest spre est, între miezul nopţii şi apusul soarelui, şi de la est spre vest între crepuscul şi miezul nopţii. În regiunea noastră, aceştia au fluctuaţii în cursul anului, cu un maxim de intensitate la 21 iunie şi un minim la 21 decembrie.

Curenţii ecuatoriali şi curenţii longitudinali confluează exact ca două râuri, cu diferenţa că fluxul teluric se poate inversa, ceea ce un curs de apă nu poate face. Sensul curenţilor nu este strict pe direcţia Nord/Sud sau paralel cu Ecuatorul, deoarece intervin numeroşi factori, cum ar fi: rotaţia pământului, confluenţa curenţilor sau rezistenţa terenului. Ei urmează, de preferinţă, râurile subterane, şi se ştie că există o reţea profundă la mai multe sute de metri sub suprafaţa pământului. Albiile acestor curenţi sunt numite „venele dragonului". Aceste vene s-au format probabil din vremuri imemoriale. Ele nu urmează obligatoriu sensul pantei şi ocolesc zonele cele mai dense, exact cum o fac albiile fluviilor şi râurilor exterioare. Pot

de asemenea să se deplaseze cu timpul. Atunci când se întâlnesc două vene de dragon, ele formează ceea ce numim un nod, un punct deosebit de sensibil care poate să stea, în caz de saturaţie, la originea unor fenomene fizice deosebit de dezagreabile, ce pot merge până la cutremure de pământ.

Cunoaşterea influenţei curenţilor telurici şi a traseelor venelor dragonului constituie o ştiinţă străveche pe care o patronau în vechime Druizii celţi. Cu scopul de a limita consecinţele neplăcute provocate de saturarea acestor vene, aceştia înălţau pietre care disipau în atmosferă o parte a curentului teluric şi diminuau presiunea. Menhirele sunt implantate în aliniament cu venele, iar dolmenele sunt la nivelul nodurilor, cu un picior în amonte, pe fiecare curent. Dacă aţi înţeles că energia necesară înfloririi vieţii rezultă din confluenţa diferiţilor curenţi la suprafaţa pământului, aţi înţeles de asemenea şi motivul pentru care celţii implantau menhire pe câmpurile lor pentru a favoriza recoltele: piatra ridicată permitea ascensiunea curenţilor telurici şi unirea lor cu cei cosmici.

Nu aş vrea să îngreunez sau să complic expunerea mea, dar trebuie să vă spun că vom studia curenţii induşi de soare şi că mai există, supunându-se aceloraşi legi, curenţi telurici induşi de lună. Totuşi, ţinând cont de mişcările astrului nopţii, diferite de cele ale astrului zilei, curenţii lunari nu urmează aceeaşi direcţie ca aceia solari şi dispun, în consecinţă, de vene specifice.

Efectuând aceleaşi calcule ca în cazul soarelui, putem constata că diferenţa de presiune, indusă de lună asupra pământului, nu reprezintă decât 0,2% din cea indusă de soare, adică 6 tone pe cm^2. Curenţii induşi de lună ar trebui deci să fie derizorii, dar nu sunt aşa, deoarece frecvenţa de oscilaţie indusă de lună asupra particulelor G este net superioară celei induse de soare. De fapt, luna este compusă din materie densă, pe când soarele este în mod esenţial compus din hidrogen. Pământul se impregnează cu particulele mediului, sub acţiunea lunii, în perioada ultimului şi primului pătrar, adică timp de 14 zile. Fluxul absorbit este apoi respins între primul şi ultimul pătrar al lunii. Puteţi astfel aprecia influenţa lunii asupra vegetaţiei.

Fluxurile longitudinale, nord/sud, sunt generate de variaţiile lunii în raport cu eliptica. Luna urcă dintr-un punct jos către un punct înalt pe bolta cerească, aceasta este luna ascendentă, apoi ea

coboară, aceasta este deci luna descendentă, toate acestea într-un interval de 27 zile, 13 ore, 18 minute. Să nu confundați cu faza crescătoare a lunii, care se întinde de la luna nouă până la luna plină şi faza descrescătoare în sens invers, ciclul durând 29 ore, 12 ore, 44minute. Ciclul lunii ascendente şi descendente este mult mai slab decât ciclul solar, care durează 365 de zile, dar unghiul de înclinație al lunii este mult mai important. Fluxurile nord/sud nu sunt deci deloc neglijabile. Există şi fluxuri ecuatoriale, dar mai slabe.

Studiul curenților lunari este mult mai complex decât cel al curenților solari, fiindcă mişcarea lunii nu este identică cu ea însăşi decât o dată la 19 ani. Curenții lunari au deci cicluri de amplitudine variabilă în toată această perioadă de timp.

Unele civilizații cunoşteau foarte bine diferiții curenți solari şi lunari. Ele au edificat „temple solare“ pe venele generate de soare şi „temple lunare“ pe cele generate de lună. Şi, la intersecția curenților solari cu cei lunari, ele au construit „temple lunar-solare“. Ele ştiau de asemenea să recunoască locurile care mă interesează în mod deosebit în cercetarea mea, pentru că acestea sunt cele care constituie porțile de trecere către alte planuri. Aceste locuri au fost recunoscute, în istoria noastră, drept „locuri înălțătoare“, deoarece există, fix în aceste puncte, o confluență a unor ansambluri de energii, unele de natură terestră, telurică, altele de natură cosmică, precum şi alte energii, după cum ne-a dezvăluit Anhydriss…

PORȚILE DE TRECERE

1 – Funcționarea porților

Dacă ați înțeles diferența care există între o sferă geamănă şi alta, şi care este natura curenților telurici şi cosmici, vă este foarte uşor să înțelegeți funcționarea unei porți de trecere dintr-un plan în altul.

Singura diferență dintre două planuri rezidă în frecvența de oscilație a materiei din care este compus fiecare dintre ele. Dacă dorim să trecem dintr-un plan în altul, este suficient deci să modificăm frecvența de oscilație a atomilor care ne alcătuiesc corpul şi să o acordăm la cea a planului în care dorim să ajungem. Uşor de zis, îmi veți spune, dar cu siguranță foarte dificil de realizat. Nu vă voi contrazice deloc, ci voi avea mai degrabă tendința de a vă da dreptate. Dar recunoaşteți că, din punct de vedere teoretic, n-avem nevoie de nicio exagerare pentru realizarea acestei vitejii. Vom vedea chiar că există în literatură numeroase relatări care par să acrediteze trecerea accidentală dintr-un plan în altul. Dar, înainte de a relata aceste aventuri şi de a studia anumite caracteristici ale lor, în perfectă coerență cu studiul pe care l-am realizat, voi expune condițiile necesare pentru manifestarea unei porți de trecere dintr-un plan în altul.

Ați învățat că un curent teluric este un flux de particule G care circulă în interiorul pământului. Acest flux de particule preia caracteristicile oscilatorii ale planului la nivelul căruia circulă. Știți acum că pământul, la nivelul latitudinii noastre, se comportă ca un vas care se goleşte şi se reumple cu energie cosmică. Acest flux şi acest reflux se efectuează în fiecare zi, pe tot parcursul anului, şi, în funcție de perioada anului, curenții telurici coboară mai mult sau mai puțin în profunzime, spre inima planetei. Ei dobândesc

astfel frecvența de oscilație a planului pe care l-au atins și la nivelul căruia circulă.

Condițiile pentru ca o poartă de trecere să se manifeste într-un loc din planul nostru sunt următoarele:

1. Acest loc să fie un punct de ascensiune al curenților telurici.
2. Curenții care se manifestă în acest loc să fie suficient de puternici și să staționeze suficient timp la nivelul unui plan, pentru a dobândi frecvența acestuia.
3. Ascensiunea curentului teluric, din planul unde a staționat până la nivelul planului nostru, să fie suficient de rapidă pentru ca aceștia să nu-și modifice cu nimic frecvența dobândită.

Aceste condiții fiind puse, să vedem acum ce porți se pot manifesta. Am văzut că există curenți telurici de diferite origini. Unii sunt curenți solari puri, dar majoritatea sunt curenți micști ce rezultă din combinarea curenților solari și lunari. Ținând cont de variabilitatea mișcării lunii care, vă reamintesc, nu ocupă aceeași poziție decât o dată la 19 ani, curenții lunar-solari se manifestă în locuri extrem de variabile. Aceștia sunt la originea a ceea ce numim *porți efemere*. Este practic imposibil de prevăzut locul și momentul manifestării acestor porți efemere. Acestea stau la originea aventurilor accidentale și extraordinare trăite de anumite persoane, a căror poveste nu poate fi crezută de cei care nu au trăit niciodată asemenea aventuri sau care nu au posibilitatea de a înțelege existența sferelor gemene cu pământul nostru. O putem constata parcurgând povestea deosebit de amănunțită a *Cocoșatului din Amsterdam*. Din contră, curenții solari puri au cicluri și caracteristici bine determinate care se reproduc la aceeași dată și la aceeași oră în fiecare an. Ei se manifestă întotdeauna în același loc. Acestea au fost recunoscute, în decursul istoriei umanității, și au căpătat o importanță capitală pentru anumite civilizații mai avansate decât a noastră în aceste domenii. Ele au devenit *Locuri Înălțătoare*, păzite și protejate de cei care au cunoștință perfectă despre importanța pe care o au, și nu atât ca poartă de trecere dintr-un plan în altul, cât ca loc de manifestare a energiei indispensabile pentru echilibrul planetei noastre.

Studiind circulația curenților telurici, este posibil să se determine ora din cursul zilei la care se realizează condițiile de manifestare a unei porți, așa cum am amintit. Nu vă vom da imediat soluția acestei probleme, deoarece ar fi de dorit să ajungeți să determinați

singuri aceste condiții. Schițând un sprijin, vă sugerez să studiați circulația acestor curenți în sânul pământului, ținând cont că fluxul cosmic penetrează pământul cu un maxim de intensitate la miezul nopții, pentru a se transforma într-un curent teluric care circulă parțial de la vest la est şi parțial de la est la vest. Trebuie să se tină cont de asemenea că această circulație este influențată de rotația pământului. Studiind traseul curenților telurici şi cosmici, puteți descoperi că, la o anumită oră a zilei, se produce o ascensiune importantă a curenților telurici şi, în paralel cu aceasta, o coborâre a curenților de origine cosmică.

Vom reveni la aceasta după ce vom fi studiat condițiile anumitor aventuri în care unele fapte se coroborează cu rezultatele studiului nostru şi le confirmă, prin realitatea acestor poveşti, oricât de extraordinare pot să pară ele...

2 – Fapte referitoare la trecerea dintr-un plan în altul

Pământurile gemene cu al nostru există, nu vă îndoiți de aceasta, şi este posibil să se treacă de la unul la altul. Anhydriss ne-a afirmat că există, pentru a accede către alte planuri, *porți induse*. Unele sunt fixe, altele sunt efemere şi nu se deschid decât în anumite momente, în anumite conjuncții. Porțile fixe se situează în anumite „*Locuri Înălțătoare*", pe când porțile efemere se deplasează permanent şi stau, probabil, la originea fenomenelor excepționale. Documentația este bogată în evenimente stranii care ar putea foarte bine să aibă legătură cu acest fenomen de deschidere întâmplătoare a unei porți între două pământuri gemene.

Povestea cea mai cunoscută este cea a vaporului *Mary-Celeste*, de pe care au dispărut toate persoanele, în timp ce vaporul a rămas absolut intact pe o mare ca uleiul. Aceeaşi poveste i s-a întâmplat iahtului *Joyicita* pe 3 octombrie 1955. În acea zi, cei 29 de ocupanți ai vaporului au dispărut, iar acesta a fost regăsit, fără nici cea mai mică avarie, în apropierea insulelor Samoa. În opera sa *Oameni şi civilizații fantastice*, Serge Hutin relatează următorul fapt: „Există în deşertul Arizona un loc unde, frecvent, călătorii văd apărând un oraş care nu corespunde niciunui model terestru." Acest miraj ar putea foarte bine să apară printr-o poartă temporală.

Nouvelle République din 22 decembrie 1969 relatează un alt fapt straniu: o muzică ieşită din mare la Nacekuke, în Cornouaille, iar purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării îi declară unui ziarist de la *News of the world: Nu putem furniza nicio explicație a acestor zgomote.*

În opera sa *Invitație la castelul misterelor*[1], Claude Seignolle citează cazul unui călător sosit în 1950 la Tokyo, care a prezentat un paşaport autentic, emis de o țară despre existența căreia nu ştia nimeni, şi care nu exista: Tuared. Din nefericire pentru el, a fost internat intr-un spital psihiatric...

În *Adevăratele mistere ale mării*[2], Vincent Gaddis relatează dispariția în întregime a unei patrule aeriene formate din şase aparate de zbor, în faimosul Triunghi al Bermudelor. Ultimele cuvinte ale unui operator radio au fost: *„Nu mai reuşim să zărim pământul... se pare că ne-am pierdut... nu ştim unde se găseşte estul, totul este strâmb... straniu. Nu suntem siguri de nicio direcție. Nici chiar oceanul nu pare să fie aşa cum ar trebui...“* Se întâmpla pe 5 decembrie 1945.

În aceeaşi operă, Vincent Gaddis semnalează, de asemenea, cazul unui alt avion, Lancastrian Star Dust, dispărut, de data aceasta, nu în Triunghiul Bermudelor, ci în Chile. El trebuia să aterizeze pe aeroportul din Santiago, la ora 17:45, pe 2 august. La ora 17:41 pilotul anunță sosirea la ora prevăzută, apoi este un scurt moment de linişte şi se aude cuvântul *Stendec* repetat de două ori, apoi nimic! Aparatul nu a fost găsit niciodată şi nimeni nu a putut interpreta vreodată semnificația acestui cuvânt: *Stendec.*

În *Dimineața magicienilor*[3], Jacques Bergier semnalează un fapt raportat de Charles Hoy Fort: este vorba despre un aisberg zburător care s-a prăbuşit în fărâme peste Rouen, pe 6 iulie 1853. Este acelaşi gen de fenomen ca acela care s-a petrecut în 1861, cu o ploaie de peşti peste Singapore.

Dar povestea cea mai detaliată, cea care, pentru mine, este şi cea mai bogată în învățăminte, este relatată de un om căruia doresc să îi aduc un omagiu, prin intermediul acestor rânduri. El a fost Mare Maestru pentru țările de limbă franceză al Anticului şi Misticului

---

1 În fr. orig. *Invitation au château de l'étrange*

2 În fr. orig. *Les vrais mystères de la mer*

3 În fr. orig. *Le matin de magiciens*

Ordin al Rozei Cruci (AMORC), apoi legat pentru Europa. A editat un număr de opere, printre care *Întâlniri cu insolitul*[1] din care am cules această poveste a *Cocoşatului din Amsterdam*. Aventura pe care Raymond Bernard o relatează în opera sa nu i s-a întâmplat lui, dar el ştia că interlocutorul său îi spune adevărul. Iată relatarea pe care i-a făcut-o un om căruia i s-a întâmplat extraordinara aventură de a trece într-un alt plan şi de a reveni.

Aceasta s-a petrecut la Amsterdam, în cursul unei seri de iunie. Acest om e gata să plece de la *Café Moderne,* situată pe Leidseplein. Dar să-i acordăm cuvântul:

„Marele orologiu iluminat de la American Hotel, în depărtare, arăta aproape ora douăzeci şi unu când, oprindu-mi-se privirea asupra lui, am căpătat noţiunea timpului. Îmi fusese adusă nota de plată. Fără a mai aştepta restul de câteva centime, m-am ridicat, am ieşit pe uşă şi am coborât cele câteva trepte. Doream să mă amestec în această mulţime, acum ceva mai puţin aglomerată, să trăiesc împreună cu ea, anonim şi necunoscut pentru ceilalţi, chiar dacă în mintea lor, preţ de o clipă, eram probabil doar un cocoşat care trecea pe stradă.

Am traversat strada, aproape ameţit de acest vacarm care, venind din toate părţile, mă copleşea deja cu punctele discordante ale ritmului său înfricoşător. Ca de obicei, uitasem în gălăgie teroarea unei existenţe torturate de compania abjectă a unei diformităţi niciodată acceptate.

Da! Mulţimea, vacarmul… Şi deodată liniştea, vidul, neantul! O linişte, un vid, un neant imposibil de imaginat. Timp de câteva clipe, nimic! Pentru a cunoaşte sensul acestui cuvânt atât de scurt, trebuie să-l trăieşti, iar eu l-am trăit! Nu mai exista Leidseplein! Exista vidul, vidul şi nimic altceva. Cum aş putea să vă explic asta?... Să presupunem că, dintr-o dată, v-aţi trezi dintr-un coşmar zgomotos şi agitat şi că v-aţi găsi, singur, într-o ambianţă necunoscută, în centrul unui vid absolut, infinit, şi veţi căpăta o înţelegere infimă a situaţiei cu care m-am confruntat.

Timp de câteva clipe, am crezut că am leşinat, mi-a trecut chiar prin minte că aş putea fi mort, dar repede mi-am dat seama că trăiam în şi cu corpul meu fizic. Am presupus un moment că înnebunisem, dar nu am zăbovit mult la această idee, fiindcă raţionam,

1 În fr. orig. *Rencontres avec l'insolite*

gândurile îmi erau ordonate şi eram perfect conştient. Nebun? Nu, deşi acest necunoscut în care mă aflam, această singurătate niciodată imaginată, atunci când îmi spuneam înainte că sunt singur, mă copleşea, mă îngrozea până la pierderea raţiunii. Îmi simţeam forţele părăsindu-mi fiinţa bulversată, dar într-o tresărire, am reacţionat cu toată voinţa mea din dorinţa de a supravieţui, atât de ancorată în noi în circumstanţele cele mai dramatice. Ce puteam să fac? Am rămas nemişcat. Unde aş fi putut să merg, când în faţa mea se întindea vidul infinit, era vid în spatele meu, vidul mă cuprindea din toate părţile!? În acea vreme nu ştiam să mă rog şi eram puţin încercat de consideraţii religioase. Totuşi, din străfundul fiinţei mele, s-a ridicat un strigăt: «Dumnezeul meu!» Nu era o implorare, ci mai mult o plângere, un geamăt de neputinţă… Am închis ochii.

Cum aş putea să spun cât timp am rămas în această stare de singurătate absolută? Câteva secunde, câteva minute? Ce înseamnă minutele şi secundele când te afli faţă în faţă cu «Nimicul»! O secundă poate include experienţa unei vieţi. Timp şi spaţiu! Nu mai există spaţiu şi cu ce să măsori timpul, când eşti singur cu tine însuţi şi înlănţuit de impresii pur subiective.

Apoi, deschizând ochii, am început să iau cunoştinţă de ceea ce voi numi un «univers diferit». Am reflectat, de atunci, că, obişnuită doar cu percepţiile din lumea noastră, conştiinţa mea trebuie să fi fost «orbită», paralizată în faţa noilor condiţii în care plonjasem deodată. Corpul meu nu reacţionase imediat, iar facultăţile mele trebuiau să se acomodeze la circumstanţele diferite, înainte de a putea să transmită o impresie oarecare gândirii mele. Plonjorul, preţ de câteva scurte clipe care urmează contactului cu apa, resimte o impresie de vid interior. El redevine apoi conştient de mediul în care se scufundă şi începe să înoate. Totuşi plonjorul ştie că va sări. Este pregătit. Eu nu eram, şi poate de aceea prăbuşirea mea de conştiinţă a fost mai lungă, mai dramatică. Cel puţin aceasta este explicaţia la care m-am oprit.

Lent, părea că mă trezesc dintr-un vis, din acest vis unde totul era vid şi neant, unde eram singur, izolat, în nimicul de care vorbeam mai devreme. Progresiv, «universul meu» prindea formă, părea că se materializează din neantul în care mă scăldasem până atunci. De fapt, acest univers era acolo şi eu luam puţin câte puţin

cunoştinţă de el. Surpriza mea a fost fără margini, căci «acolo jos» de unde veneam, era noapte, iar aici ziua strălucea sub un soare orbitor. Pe scurt, părăsind obscuritatea unei lumi, mă năşteam în lumina alteia. Această lume de aici era, din acest punct de vedere, inversul celeilalte lumi. Poate că aşa percepeam ziua celei de-a doua, prin obscuritatea celei dintâi? Cine ştie! Am învăţat atâtea în acele momente, încât, după părerea mea, ori totul este un miraj, ori totul este real, numai interpretările conştiinţei noastre fiind ireale!

Într-adevăr, Leidseplein se reconstituia în faţa mea, dar un Leidseplein mult diferit de cel cu care eram obişnuit, încă din copilărie. Locul era mult mai vast şi nu se vedea nicio intersecţie. Nu mai exista banda rezervată tramvaielor, staţia de taxiuri dispăruse, nicio semnalizare luminoasă nu apărea în punctele pe care, «acolo jos» , lumea le considera periculoase pentru o circulaţie nedirijată.

Leidseplein, aici, era umbrit: un mare număr de arbori tapeta cu o notă de verde aceste locuri devenite pentru mine atât de calme şi odihnitoare. Iată! În cealaltă parte, ar fi trebuit să mă aflu nu departe de chioşcul de ziare situat în faţa restaurantului *Modern*. Aici, nimic! Mă aflam în apropierea unui arbore cu ramuri uriaşe, printre care se jucau razele unui soare cald de vară. Vitrinele băncii unde se reuneau în mod curios brokerii, lăsau loc aici magazinelor cu obloanele ridicate, care făceau pereche cu cele ce ocupau, în faţă, locul clădirilor imense ale companiei de aviaţie «de dincolo».

Era şi nu era Leidseplein. Pavajul pietruit înlocuia trotuarul bine întreţinut al celuilalt... Da, acelaşi loc, dar în acelaşi timp un loc cu totul diferit, de asemenea curat, dar învechit pentru modernul care devenisem.

Puţin câte puţin, mi-am dat seama că «oraşul» era populat. Cai trăgeau trăsuri din vechime ale căror roţi răsunau pe pavajul îngust. Cei care le conduceau erau îmbrăcaţi ciudat cu pantaloni largi în culori ţipătoare, în contrast cu vesta uniform bleu sau brună.

Pe măsură ce-mi recăpătam cunoştinţa şi-mi reveneam în simţire, vedeam mai bine, auzeam perfect şi locul se popula cu o mulţime zgomotoasă în costume de altădată. Leidseplein părea scena unui teatru fantastic, unde se juca drama extraordinară a vieţii cotidiene dintr-un secol îndepărtat. Am zărit, în mulţime, mulţi bărbaţi îmbrăcaţi ca aceia care, pe drum, aveau grijă să-şi conducă bine vehiculele, veghind asupra traseului cailor istoviţi

de povara pe care o trăgeau. Multe femei purtau bonete de dantelă care, în «cealaltă parte», inspirau oarece nostalgie, pierdută în masa unei mode declarate mai avansată. Fustele lungi bufante făceau să strălucească micul şorţ alb legat în talie. Câţiva bărbaţi erau îmbrăcaţi într-un costum în general de culoare închisă pe care ieşea, în jurul gâtului, un guler de dantelă albă asortat cu albeaţa cămăşii din care «se ghiceau» mâneci cu manşetă.

Atunci m-am gândit la situaţia mea în mijlocul acestor oameni. Trebuie să le fi părut ciudat în costumul meu «civilizat», cu părul meu rar tuns scurt, pe când aici bărbaţii, tineri şi bătrâni, purtau plete atât de lungi, încât modernii noştri beatnici ar fi resimţit o mare gelozie.

Mi-am coborât privirea asupra mea şi am rămas stupefiat. Eram îmbrăcat asemenea lor! Mâinile mi s-au dus spre faţă: nu mai purtam ochelarii mei obişnuiţi, ci un fel de ochelari din metal simplu, care rămâneau totuşi perfect adaptaţi la vederea mea. Mi-am atins repede părul şi n-am avut nicio dificultate să recunosc o perucă.

Ceva în mine mi se părea diferit şi aveam impresia că era ceva important... Oh! Desigur, era important, şi toată fiinţa mea fu răscolită de o bucurie imensă amestecată cu o uşurare incredibilă: cocoaşa mea, enorma mea cocoaşă, dispăruse! Eram drept, cea mai smintită dintre speranţele mele se realizase aici.

Îmi venea să plâng, atât de puternică era emoţia mea, încât aş fi vrut să alerg, interpelând trecătorii şi strigându-le în faţă: «Miracol!» Din nou, mă cuprinse tristeţea la gândul că ar putea fi doar un vis, dar aceasta nu dură decât o clipă, fiindcă auzeam, vedeam, eram pe deplin conştient: eram treaz, complet treaz... Şi foarte viu.

Trebuia să vorbesc cu cineva. Am traversat piaţa şi m-am îndreptat către o mică... să spunem tavernă, situată foarte exact pe amplasamentul unui restaurant modern celebru, de actualitate, pentru specialităţile sale din peşte. Am coborât cele două trepte care dădeau în sala de dimensiuni medii, unde mulţi dintre decoratorii noştri îndrăgostiţi de antichităţi ar fi fost cuprinşi, sunt sigur, de o bogată inspiraţie. Totuşi, nu am acordat prea multă atenţie locului. Aveam nevoie de un interlocutor şi m-am aşezat la o masă la care banca era deja ocupată de un consumator.

Chelneriţei i-am cerut un *Genièvre*. Ea mă privi, surprinsă: «Din ce ţară veniţi oare? Ce accent ciudat aveţi! Chiar şi spaniolii, atât de

numerosi aici, vorbesc limba noastră mai bine decât dumneavoastră!... În fine, un *Genièvre*. Sunteți, deci, un pic de-al nostru.»

Accentul meu! Mie, olandez din naștere, educat într-unul din cele mai bune colegii din țară, să mi se compare limbajul cu jargonul unui spaniol în trecere! Eram torturat de confuzie. Buna noastră limbă olandeză evoluase deci până la punctul în care un compatriot să nu-i poată recunoaște puritatea tradițională! Meditam în fața propriului *Genièvre* asupra straniilor diferențe pe care timpul le marchează între trecut și prezent. Trecutul, prezentul... dar nu-mi pierdusem oare spiritul? Mă «integrasem» atât de repede în acest loc încât să nu-mi mai amintesc că nu exista, între aici și acolo jos, nicio relație între trecut și prezent, ci simultaneitate?

Am constatat repede că vecinul meu mă privea plin de curiozitate. Pentru că aveam nevoie de un interlocutor, de ce să nu încropesc o conversație cu cel de aici?... El a fost cel care a vorbit primul:

– Adevărat, spuse, accentul dumneavoastră este bizar. Este mai puțin aspru ca al nostru. Exprimați anumite litere cu un plus de dulceață. Câteva cuvinte, la dumneavoastră, sunt scurtate, dar frazele vă sunt mai prețioase, turnura lor este mai puțin abruptă decât cea pe care o folosim în mod obișnuit. Și toate astea sunt vizibile din puținele cuvinte pe care le-ați pronunțat adineauri. Totuși, păreți a fi din această țară. O cunosc bine, și sunt puține locuri în care nu am fost. Într-adevăr, sunteți ciudat, mai exact, «păreți» ciudat aici! Permiteți-mi să mă prezint: Hans von Ploeg, notar.

Mi-am mormăit numele, fără să fiu sigur dacă l-a auzit, dar el a părut satisfăcut. În orice caz, eram fericit că hazardul mă făcuse să întâlnesc un interlocutor evident instruit.

– Rămâneți aici? mă întrebă acesta.

Am avut prezența de spirit să răspund:

– Tocmai plecam! O călătorie lungă m-a reținut mulți ani în străinătate.

– Aha! Aceasta poate explica accentul dumneavoastră.

– Poate! Găsesc că orașul s-a schimbat mult.

A izbucnit într-un râs sonor.

– Schimbat? Amsterdamul, schimbat! Dar, domnule dragă, Amsterdamul nu se schimbă, nu se va schimba niciodată...

A fost rândul meu, acum, să izbucnesc în râs. Dacă ar ști! Cel puțin, aveam o certitudine: eram la Amsterdam!

El continua, deja:

– Spania îşi pune amprenta asupra acestei ţări. Nu ne vom elibera de ea niciodată. Încotro se îndreaptă rasa noastră? Mi-e teamă să nu dispară în valul lacom al tuturor celor care fac situaţia noastră unică în acest punct al vechii Europe...

Despre ce rasă voia să vorbească? Unde este rasa noastră? Nicio rasă din Europa nu ar putea să-şi regăsească originea veritabilă în marea diversitate a migraţiilor pe acest continent. Spania? În ce secol suntem aici? Nu îndrăznesc să întreb. Interlocutorul meu crede că a atins o chestiune delicată, şi conversaţia ia sfârşit. O asemenea întrebare, şi cu accentul meu!

– Aveţi dreptate, fără îndoială! Şi mijloacele de transport actuale favorizează şi mai mult sosirea străinilor...

– Mijloacele de transport? Ce înţelegeţi dumneavoastră prin asta: diligenţele, birjele? Haideţi, domnule, glumiţi! Unde este îmbunătăţirea? Calul, iată mijlocul rapid şi sigur. Sunteţi un bun călăreţ?

– Ah!... Dar viitorul? Nu credeţi că, într-o zi, trăsurile ar putea merge fără cai, sau chiar prin aer?

El mă privi, aiurit.

– Trăsuri fără cai, trăsuri prin aer, dar vă bateţi joc de mine! Ah, înţeleg! Sunteţi filozof... uitaţi pericolul care vă paşte dacă susţineţi asemenea erezii? Dumnezeu a creat, pentru oameni, pământul, diligenţele, calul, şi corăbiile pentru a călători pe mare. Tot restul este divagaţie a spiritului, reverie a filozofului.

– Sigur! Admir aceasta. Sunteţi atât de sigur de dumneavoastră, domnule!

– Oh! Cred de asemenea în progres şi recunosc pasul uriaş făcut de câteva decade, dar să zbori în aer! Singur acest gând este o insultă faţă de Creator.

– Departe de mine ideea de a insulta Creatorul. Exprim o idee pe care alţii, de curând, deja au îmbrăţişat-o. Nu spun că aceasta se va realiza vreodată.

Venise timpul ca această conversaţie să ia sfârşit. Câteva cuvinte imprudente, şi aş fi fost vânat pentru vrăjitorie sau opinii subversive. Cunoşteam prea puţin istoria propriei ţări şi ignoram «timpul» acestei aventuri.

În momentul în care chelneriţa îmi ceru să plătesc consumaţia, am realizat, cu groază, că nu aveam niciun ban. Interlocutorul meu păru să-mi înţeleagă stânjeneala:

– Ați fost oaspetele meu! Mă voi ocupa eu de aceasta. Adio, domnule, bun-venit acasă!

Mi-am exprimat recunoştinţa şi am ieşit. Încet, am urmat străduțele strâmte până la canale, neacordând prea mare atenție celor cu care mă intersectam, interesul meu fiind concentrat asupra acestor vechi locuințe risipite în lungul străzilor pavate. Trebuia să fac din nou cunoştinţă cu oraşul meu, căci nu mai recunoşteam decât canalele. Erau la fel. Doar podurile erau uneori diferite. Priveam apa noroioasă curgând dulce de-a lungul malurilor. Aceasta, cel puțin, mă lega de altfel...

Revin pe picioarele mele până la Leidseplein. Eram îngrijorat. Fără bani, fără casă (unde putea fi casa mea?), pierdut în propriul oraş, fără prieteni, fără cunoştinţe, rătăcit, ce aveam să devin? Fără îndoială, această atmosferă desuetă îmi era pe plac, mă inspira şi mi se părea că respir un aer mai curat. Desigur, cocoaşa mea atât de detestată nu mă mai împovăra cu prezența ei răutăcioasă. Nimic, totuşi, nu putea să înlocuiască cealaltă lume, cea în care crescusem, unde traversasem şi trecusem cu bine durerile, unde avusesem partea mea de bucurii, în pofida tuturor. Aici, ar fi trebuit să o iau de la capăt, şi eram prea bătrân pentru a nutri cea mai mică speranță. Eram simultan la mine şi dincolo. Nu mă voi adapta niciodată...

Fizic, m-am adaptat repede la noul meu mediu, dar toată ființa mea, cu excepția corpului meu, era dincolo, într-un plan pe care îl părăsisem, nu ştiu cum. Situația în care mă aflam este uşor de înțeles. Imaginați-vă că sunteți transportați brusc într-o țară unde moravurile, atitudinile, modul de existență sunt diferite şi unde nimeni n-a auzit vorbindu-se niciodată că ar putea exista aici condiții de viață asemănătoare cu cele pe care le-ați cunoscut; cum v-ați putea adapta interior la asemenea circumstanțe? V-ați grăbi să reveniți în țara voastră de origine. Voi ați putea, dar eu nu puteam, căci nu ştiam cum să o fac şi nu mi se acorda niciun mijloc cu care să ajung aici. Înțelegeți starea mea mentală din acele momente? Eram dezorientat, față-n față cu imposibilul.

Ce s-a întâmplat mai departe? Am revenit la Leidseplein şi, sperând în nu ştiu ce minune, m-am aşezat exact în locul unde mă «trezisem» şi am aşteptat, aşteptat... când, brusc, am crezut că mor de frică. Venind din dreapta, un cocoşat avansa drept spre mine şi,

pe măsură ce se apropia, l-am recunoscut... Acest cocoşat eram eu! Atunci am crezut cu adevărat că mi-am pierdut minţile. «Imposibil, îmi repetam, imposibil! Sunt aici, în propriul corp, am conştiinţa de sine. El nu este decât o apariţie, o creaţie a minţii mele. Nu poate fi pentru că eu sunt...» Dar el nu înceta să avanseze şi, curând, stătea în faţa mea, cu ochii în ochii mei, ochii mei în ochii mei, iar frica se îndepărtă...

El nu a rostit niciun cuvânt, dar am auzit, distinct, un strigăt de nu se ştie unde: «Trăieşti!» şi o toropeală încă neîncercată mă cuprinsese...

Ah! Vă pot afirma că nu mi-a luat atât de mult timp ca «dincolo» pentru a-mi recăpăta cunoştinţa! M-am regăsit la mine, în fiinţa mea alcătuită în întregime din obiceiuri, reacţii emotive, percepţii cunoscute. Eram din nou în planul meu.

Chiar în spatele meu, chioşcul de ziare, înainte, artera zgomotoasă, în toate părţile mulţimea şi, mai ales, noaptea, costumul mei obişnuit, ochelarii mei, părul meu rar... Cocoaşa mea! Cât de mult îmi plăceau toate acestea, cât de fericit eram! Vârsta şi tabieturile tociseră în mine fericirea de a înţelege şi de a trăi. Totul era acum diferit. Lumea îmi lipsise brutal. Voi aprecia această lume!

Cocoaşa mea? Ce contează! «Dincolo» nu-mi dădusem mult timp seama că nu o mai aveam, şi nu-mi servise la nimic să fiu drept. Aici, în universul meu, cu cocoaşa mea, puteam să fiu fericit, să trăiesc, să iubesc. Starea mea de spirit se transformase şi a trebuit să ajung la şaizeci de ani pentru a învăţa marea lecţie a vieţii:

Acolo unde ne aflăm şi aşa cum ne aflăm, cunoaşterea, fericirea şi pacea sunt în mod constant la îndemâna noastră. Pentru a le avea, este suficient să ne învingem aplecarea egoistă spre noi înşine, să ieşim din noi fără să plecăm câtuşi de puţin dincolo.

Am aruncat o privire către orologiul iluminat. Era ora 21:05. «Aventura» mea nu durase cinci minute!

Normal că mă gândesc deseori la această aventură. Am citit multe lucrări despre acest subiect şi ştiu că şi alţii au încercat stări similare. Lecturile mele nu m-au satisfăcut niciodată pe deplin. Cât despre relatările altora, sunt puţine lucruri de spus pentru cine a traversat personal o astfel de experienţă. Sunt convins că nu am visat, dar nu mi s-a furnizat încă o explicaţie credibilă.

De nenumărate ori am dorit să întâlnesc pe cineva care să poată propune o soluție valabilă la problemele pe care mi le pun.

Cunoașteți povestea mea și nu v-am povestit-o decât dumneavoastră. Sunteți, oare, cel care va aduce puțină lumină? Se spune că un apel sincer, străbătând timpul și spațiul, întâlnește într-o zi un răspuns. Or, dumneavoastră sunteți aici și aceasta nu este din întâmplare..."

3 - Explicații ale experienței Cocoșatului din Amsterdam

Să examinăm anumite caracteristici ale acestei experiențe și să vedem, în lumina cunoștințelor acumulate despre antimaterie, curenții telurici și porțile de trecere, ce putem înțelege din această aventură. În aceasta, cocoșatul părăsește planul nostru la căderea nopții, la ora 21 fix, într-o zi din luna iunie, și se regăsește într-un alt plan, la o oră din plină zi, într-un anotimp sensibil identic.

Pentru a explica acest aparent paradox, trebuie să vă spun că grosimea scoarței terestre relativă la un plan nu are niciun motiv să fie aceeași cu cea din alte planuri. De fapt, cantitatea de materie produsă în cursul exploziilor nu poate fi aceeași: aceasta crește pe măsură ce trece timpul. Din ce motiv? Pur și simplu deoarece cantitățile de materie și de antimaterie produse sunt proporționale cu doi parametri. Primul este suprafața totală a stelelor care explodează. Un calcul simplu permite să se determine că această suprafață este multiplicată cu doi, dacă explozia precedentă a produs opt stele noi. Și mai mult de două ori, dacă numărul de stele produs este superior. Al doilea parametru este grosimea stratului de particule și antiparticule care stă la originea producției de materie și de antimaterie. Această grosime se diminuează în timp, dar într-o proporție net mai mică decât creșterea suprafețelor. Ar trebui, de fapt, ca 50% din particule să se combine pentru a compensa efectul creșterii suprafețelor, ceea ce nu poate fi cazul. Este deci posibil să se afirme că planurile cele mai înalte, cele care includ materia cea mai densă, au o grosime inferioară celei din planul nostru și, din contră, cele care sunt cele mai eterate au o grosime superioară comparativ cu a noastră. Sferele sunt întrepătrunse, dar suprafețele sunt deci

situate la niveluri diferite. Trecerea de la una la alta implică coborâre sau ascensiune. De altfel, soarele este acelaşi pentru toate planurile materiale, chiar dacă poate fi perceput ca fiind diferit. Vom explica acest fapt mai departe, dar, în momentul experienţei Cocoşatului din Amsterdam, avem curenţi telurici de putere maximă care urcă din profunzimea pământului. Avem aici condiţiile de manifestare ale unei *porţi de trecere*, după toate evidenţele o *poartă efemeră*. Curenţii telurici au o oscilaţie ce corespunde oscilaţiei din planul lor de provenienţă. În momentul în care ating suprafaţa pământului, ei induc şi generează o modificare de frecvenţă. Dacă această modificare este suficient de importantă, corpul fizic şi cel astral al unei persoane ce se găseşte în câmpul lor de influenţă pot fi modificate. Cocoşatul a fost antrenat pe o pantă, către un plan inferior, antrenat spre vest de un flux de curenţi telurici. Această orientare spre vest se datorează rotaţiei pământului şi aceasta explică de ce, plecat la căderea nopţii, el se regăseşte în plin soare.

V-am propus, într-un capitol precedent, să studiaţi ora zilei la care se produce o ascensiune importantă a curenţilor telurici, ţinând cont de un anumit număr de parametri, printre care rotaţia pământului. Ei bine, această condiţie este îndeplinită la apusul soarelui! În acest moment curenţii din profunzime urcă, în opoziţie cu curenţii de suprafaţă, care vin dinspre est şi care, alături de curenţii cosmici, coboară către planurile inferioare.

Avem, chiar înainte de apusul soarelui, un curent teluric ascendent care oscilează pe frecvenţa unui alt plan şi, îndată după apusul soarelui, un curent descendent care oscilează pe frecvenţa planului nostru. Douăzeci de ore în timp universal, adică ora 21, ora locală, era ora apusului soarelui la acel început de lună iunie la Amsterdam şi ora 17:41 era, de asemenea, ora crepusculului în emisfera sudică, în acea zi de 2 august când a dispărut avionul chilian. Iată dovezi, nu formale, dar interesante totuşi, din punct de vedere al realităţii acestor relatări.

În funcţie de perioada anului, curenţii vor atinge profunzimi mai mult sau mai puţin importante şi este uşor de înţeles că ei coboară mai jos în perioada în care pământul este „secat", adică la echinocţiul de toamnă. Dacă, aşa cum cred, există un anumit număr de planuri situate dedesubt, epoca anului va determina planul care este posibil să fie atins.

Revenind în acelaşi loc în 5 minute de la sosirea sa, cocoşatul din Amsterdam a profitat de noul curent care cobora, chiar după apusul soarelui. Acest curent l-a reorientat către planul nostru pentru că avea această frecvenţă. Principiul este acelaşi pentru a atinge o sferă situată într-o poziţie superioară, dar în acest caz nu mai este posibil să se revină în minutele care urmează. Este necesar să se aştepte 24 de ore pentru a o face. Dar, dacă este vorba de o trecere accidentală, prin intermediul unei *porţi efemere,* întoarcerea va fi extrem de dificilă, căci în 24 de ore poarta va fi probabil decalată. Cocoşatul a avut marele noroc să prindă imediat ascensorul de întoarcere. Daca nu ar fi făcut-o, fără îndoială că ar fi rămas definitiv pe noul său pământ. Desigur, problema stă cu totul diferit dacă se foloseşte o poartă fixă.

O altă caracteristică a istoriei Cocoşatului din Amsterdam este interesantă, căci permite înţelegerea interacţiunii dintre ceea ce suntem în mod permanent, cu învelişul de carne pe care îl îmbrăcăm de la încarnarea în acest plan. Această caracteristică este tulburătoare, dar cred că veţi înţelege motivul: Cocoşatul s-a regăsit pe alt plan, fără cocoaşă, şi, dacă s-ar fi privit într-o oglindă, fără îndoială că ar fi descoperit câteva modificări în fizionomia lui. De ce? Pentru a înţelege motivul, trebuie să vă reamintiţi ceea ce v-am spus în legătură cu corpul astral. Acesta este alcătuit din mai multe corpuri a căror energie este din ce în ce mai mare, pe măsură ce se pătrunde în interiorul acestor corpuri subtile. Unul dintre acestea este în legătură directă cu planul nostru material, iar celelalte sunt în legătură cu alte planuri, tot atât de materiale ca al nostru.

Cred că nu aveţi, acum, nicio greutate să concepeţi că unul dintre aceste corpuri astrale este în echilibru perfect cu corpul fizic. Dacă, accidental, ca în cazul Cocoşatului din Amsterdam, sau în mod voluntar, trecem într-un alt plan, este logic ca şi corpul nostru fizic să se armonizeze cu unul din celelalte corpuri astrale ale noastre, cel a cărui rată a frecvenţei este în armonie cu planul în care mergem. Ansamblul de atomi care constituie corpul nostru fizic este atunci destructurat, pentru a fi restructurat sub conducerea acestui corp. Era normal pentru Cocoşat să-şi piardă cocoaşa, pentru că nu exista nicio raţiune pentru care celelalte corpuri subtile ale lui să aibă aceeaşi imperfecţiune.

Acest om ar fi trebuit să aibă anumite amintiri relativ la noua sa stare şi la corpul subtil care a preluat controlul. Dar presupun că, prins în vâltoarea evenimentelor şi a şocului emoţional care rezultă de aici şi, ţinând cont, de asemenea, de scurtimea experienţei, nu a avut fără îndoială răgazul de a deveni conştient.

A avut mult noroc să revină. Trebuia, în fapt, să se reamplaseze, câteva minute mai târziu, exact în acelaşi loc. Nu mai exista acolo curentul teluric ascendent, provenit dintr-un plan din adâncime, ci un alt curent, descendent, ce avea frecvenţele planului nostru. Această nouă undă i-a permis să revină. Ar fi putut să nu se amplaseze în acelaşi loc, la timpul potrivit. Nu i-am fi cunoscut niciodată povestea şi ar fi fost într-adevăr păcat…

CONCLUZIE

Ştiinţa noastră explică gravitaţia, dar nu a putut demonstra niciodată existenţa gravitonilor şi, în consecinţă, valabilitatea teoriei cuantice. Filozofii greci cunoşteau totuşi natura mediului cosmic şi sursa gravitaţiei. Scrierile lui Hipocrat nu lasă să planeze niciun dubiu asupra acestui subiect. Ştiinţa noastră nu recunoaşte importanţa curenţilor telurici şi cosmici, pe care îi utilizau totuşi druizii celţi şi, înaintea lor, civilizaţiile străvechi. Aţi putut înţelege geneza acestor curenţi şi rolul important pe care aceştia îl au în echilibrele subtile ale planetei noastre. Tradiţia vorbeşte de locuri pe care le numeşte Shamballa, Bélévodié sau AVALON. Aţi putut înţelege cum este posibil să fie atinse aceste locuri. Fraţii noştri din spaţiu ne informează că vom experimenta curând un alt plan, pe care ei îl numesc a patra dimensiune. Aţi avut posibilitatea să înţelegeţi realitatea acestei sfere care oscilează pe o frecvenţă diferită de a noastră şi care deja există, fără ca noi să ne dăm seama, să înţelegeţi de asemenea cum anumite condiţii cosmice ar putea determina deschiderea, într-un anumit moment, a unei porţi la scară planetară, sub influenţa curenţilor cosmici şi telurici. Fără îndoială, şi acesta este aspectul cel mai important, aţi înţeles necesitatea de a vă armoniza diferitele vehicule prin manifestarea voinţei voastre, a intenţiei voastre, dar mai ales a Iubirii voastre şi a respectului vostru faţă de tot ce este viu, incluzând aici pe cea fără de care noi nu am exista, Mama noastră a tuturor, atât de frumoasa noastră planetă Terra, Urantia Geea.

PARTEA A DOUA

CĂLĂTORII

Nu vă lăsaţi dominaţi de egoismul lumesc!
Respectaţi tot ce trăieşte pe pământ!
Respectaţi diferenţele care vă îmbogăţesc pe toţi!
Respectaţi-o pe cea fără de care nu aţi exista!

Iată mesajul cules în cursul numeroaselor călătorii întreprinse pentru a înţelege ce ştiinţă, ce cunoştinţe şi ce înţelepciune deţineau popoarele străvechi care au fondat mari civilizaţii. Tradiţiile lor au supravieţuit, oare, până în zilele noastre? Putem noi să tragem învăţăminte din cunoştinţele lor şi, poate, din greşelile lor? Dacă daţi crezare mesajului celor care deţineau înţelepciunea civilizaţiilor dispărute, înţelegeţi că este posibil să vă alăturaţi lor şi milioanelor de fiinţe care lucrează pentru ca lumina vieţii să înflorească pe acest plan.

EGIPT

Împreună cu câţiva tovarăşi am întreprins o călătorie în Egipt. De la Cairo la Alexandria, trecând prin Wadi El-Natroun, am vizitat locurile frecventate de Sfânta Familie, mănăstirile deşertului, unde s-au instalat primii călugări creştini, dar şi locurile înălţătoare ale civilizaţiilor faraonice, greco-romane şi islamice, care au influenţat arta coptă. Fiecare zi a fost una de descoperiri artistice, culturale şi umane. Mi-ar fi posibil să vă fac o relatare amănunţită, dar această relatare nu ar aduce elemente noi cercetării mele.

Astfel că nu vă voi vorbi decât despre o singură zi, care a fost, pentru mine, cea care m-a marcat cel mai mult, ziua de 19 ianuarie a primului an al noului mileniu.

Această zi de 19 ianuarie marca a treia şi ultima etapă a călătoriei noastre pe urmele Sfintei Familii. Vizitasem deja biserica Saint-Serge, cu iconostasele ei splendide, clădită chiar pe locul unde îşi găsise refugiu Sfânta Familie, atunci când fugise în Egipt. Am vizitat apoi Matarya, unde crescuse odinioară sicomorul sacru care îl ascunsese pe copilul Isus şi la poalele căruia el a făcut să ţâşnească un izvor unde s-a răcorit Sfânta Fecioară.

În acest 19 ianuarie, eram pe malurile Nilului, chiar în locul unde Maria, Iosif, Salomeea şi copilul Isus se îmbarcaseră spre sudul Egiptului. Această zi de 19 ianuarie coincide, astăzi, cu sărbătoarea Epifaniei, pentru copţii care comemorează botezul lui Cristos în apa Iordanului. Noaptea care urmează acestei zile de 19 era odinioară o sărbătoare a Nilului, numită *noaptea celei de-a unsprezecea zile a lui Touba*. Fluviul era atunci iluminat şi oamenii plonjau în apele binefăcătoare ale Nilului pentru a se apăra de tot soiul de maladii. Binecuvântarea apei, noaptea Epifaniei reprezintă o creştinizare a acestei sărbători a Egiptului antic.

În noaptea aceea, preotul binecuvântează apa într-un bazin care simbolizează Nilul. Binecuvântând-o, preotul rosteşte: „Să fie dat celor care folosesc această apă în orice fel, atingând-o, bând-o, spălându-se cu ea, ca aceasta să le fie puritate, binecuvântare, sfinţenie şi sănătate." Odinioară, credincioşii plonjau în *mightas*, marele bazin situat în fundul bisericii. În zilele noastre, tinerii iau din apa care a fost binecuvântată în bazin, merg să o arunce în Nil, sau într-un canal şi plonjează în apă.

Această apă a Epifaniei, numită *apa lui Touba*, este folosită pentru diverse întrebuinţări: vindecarea anumitor boli, în lucrările mistice şi în practicile terapeutice şi teurgice. În această noapte de Epifanie, copiii construiesc lampioane (mici lanterne) din mandarine şi portocale golite de conţinut, în interiorul cărora pun o lumânare mică. Anticele iluminaţii ale Nilului sunt astfel reamintite în zilele noastre de aceste mici lampioane pe care le poartă copiii pe străzi. În această noapte, toată lumea mănâncă trestie de zahăr. Iar masa care urmează după liturghia nocturnă este compusă din colocasia, plantă comestibilă cu virtuţi medicinale. Se spune despre copţi că îşi spală apoi marmitele sub cerul liber, căci trebuie să plouă în această noapte, pentru ca anul să fie bun, de unde şi dictonul egiptean: *Ploaia de Ghitas (Epifania coptă) aduce belşug Egiptului.*

În acest an, a plouat în noaptea Epifaniei.

Această noapte a fost, de asemenea, pentru mine, ocazia unei experiențe extraordinare. Am luat cunoștință de posibilitatea de a ne eleva de acum încolo deasupra condițiilor care prevalează în acest plan.

Elevarea este un termen echivalent cu termenul ascensiune utilizat în mod curent. Atingerea stării de ființă elevată înseamnă recunoașterea Eului său divin și formarea unei uniuni perfecte cu acesta. Înseamnă recunoașterea și aflarea Sfântului Graal din sine și transformarea într-o ființă spirituală, care dispune de capacitatea de a trăi simultan în dimensiunea fizică ce ne aparține, dar și într-o dimensiune unde se întâlnesc entitățile spirituale evoluate. Înseamnă să se dispună de pacea pe care unii o numesc pace profundă, de înțelepciune, de puteri foarte elevate, ca aceea a co-creației, care permite vindecări și viață îndelungată. Acest statut permite, de asemenea, rămânerea în viață pe această planetă și asumarea unei noi încarnări, fără a fi necesar să se treacă prin moartea și renașterea într-un corp nou-născut.

Fiecare etapă a ascensiunii permite ridicarea frecvenței sale de oscilație, ridicând, în paralel, frecvența de oscilație a planetei. Această creștere a frecvenței de oscilație permite reintegrarea energiei entității sale divine. Trebuie știut că doar o parte din energia noastră este încarnată în acest plan. Restul rămâne în planul spiritual. Dacă am încerca să ne reintegrăm energia dintr-o dată, am arde instantaneu, deoarece nivelul de oscilație al biologiei noastre este mult inferior celui cerut de această nouă stare a existenței. Acesta este motivul pentru care este necesar să se treacă prin diferite etape de ascensiune. Creșterea oscilației trece prin mecanisme celulare, co-creația sănătății și integrarea pozitivă a energiei din Merkabah. Kryon ne învață ce este acest vehicul. Este, ne spune el, învelișul care menține coeziunea ansamblului energiei noastre. Trebuie știut că, atunci când nu suntem în planul acesta, avem o aparență glorioasă, în culori, oscilații, sonorități și forme întrețesute în această cochilie care este Merkabah. Dar aceasta nu este o simplă cochilie, este și o energie care ne permite să ne deplasăm dintr-un loc în altul al universului. Fiecare dintre noi dispune de propria Merkabah, dar aceasta nu se poate materializa în planul nostru, căci ne-ar pulveriza biologia. După cum am spus, energia ar fi mult prea mare. Dacă nu

ne putem însuşi, pentru moment, propria Merkabah, putem lucra asupra acesteia. O parte a etapelor cerute de ascensiune necesită integrarea progresivă a acesteia în biologia noastră.

Pentru a putea să o integrăm, trebuie să devenim biologic diferiţi, iar pentru aceasta este necesară modificarea şi ajustarea ADN-ului. Acest ADN trebuie să poată absorbi o cantitate mai mare de energie. Noi trebuie să găsim echilibrul între biologia noastră şi un anumit nivel de oscilaţie universală, emanând din structura cosmică. Aceasta nu este posibil fără ajutorul intermediarilor. Este şi motivul pentru care intervenţia unor călăuze este indispensabilă, pentru a ne permite să extragem această energie. Ea este necesară pentru a opera modificările ADN-ului.

Dar călăuzele nu vor colabora niciodată, dacă nu ne-am exprimat voinţa de a ne angaja pe drumul ascensiunii. Intenţia este cheia procesului. Este necesară „voinţa" de a se angaja pe această cale. Iar primul demers este formularea intenţiei de purificare a karmei. **Verbalizarea** intenţiei este necesară pentru a obţine cooperarea călăuzelor şi rezultatul scontat. De fapt, când ne exprimăm intenţiile cu voce fermă, fluidul circulă între ceea ce este esenţa noastră ca parte a divinităţii şi esenţa noastră ca oameni încarnaţi. Informaţia este transmisă la nivelul celuilalt plan, dar şi la nivelul fiecăreia dintre celulele noastre, care colaborează şi ele la acest proces.

Voi trece peste modul în care este luată în calcul intenţia noastră. Puteţi oricând să citiţi sau să recitiţi cărţile lui Kryon, pe care vi le recomand. Această primă fază de eliminare a karmei este indispensabilă în procesul de ascensiune.

Faza a doua impune un angajament, angajamentul unei colaborări mutuale cu divinitatea. Aceasta permite să se co-creeze, să se creeze de fapt realitatea existenţei noastre şi să se descopere contractul la care a fost stabilit să ajungem, înainte de încarnarea noastră pe acest plan.

Trebuie, de asemenea, să atingem echilibrul eului şi să realizăm pacea în viaţa noastră. Eliminarea eului este absolut imposibilă atâta timp cât ne exprimăm pe acest plan şi trebuie să-l echilibrăm. Pentru aceasta, este necesar să se pună în practică atributele iubirii şi ale dăruirii de sine, fără ca ceilalţi să aibă vreodată cunoştinţă de ceea ce facem. De fapt, este necesar să se lucreze la transformarea

potențialelor negative în potențiale pozitive, devenind prin aceasta alchimiști ai spiritului.

Tot acest proces de colaborare cu divinitatea permite luarea în calcul de către călăuze a intenției, a atitudinii și a eforturilor noastre pentru realizarea contractului. Ei pot atunci să inițieze pentru noi debutul procesului de reintegrare a energiei propriului Merkabah.

Voi cita această precizare asupra ascensiunii, furnizată de Kryon, deoarece ea concordă perfect cu cercetările mele despre căile diferitelor planuri și ale planului neutru: *Ascensiunea este invitația lansată ființelor omenești de a atinge, puțin câte puțin, celelalte dimensiuni, grație acumulării de cunoștințe și de tehnici luminate.*

Omul erei noi își asumă puterile și dispune de capacitatea de a co-crea. Co-creația pretinde ca noi să ne făurim propria realitate, în colaborare cu Spiritul. Nu este posibilă co-creația decât pentru sine însuși, dar prin activitatea de co-creare, noi exercităm o influență pozitivă asupra oamenilor care ne înconjoară.

Trebuie să co-creăm realitatea a ceea ce am venit să facem, să înțelegem motivele propriei încarnări, și să ne punem întrebarea care este adevăratul scop al căutării noastre: *Cum să redeșteptăm iubirea divină în viața noastră, să trăim în pace cu noi înșine și cu mediul nostru și să începem astfel să ne transformăm planeta?*

Trebuie să ne exprimăm voința cu voce tare și inteligibilă:

Eu co-creez capacitatea de a urma calea trasată prin contractul meu, eu co-creez în numele spiritului cu scopul de a descoperi locul perfect pentru mine, care este locul pe această planetă unde am acceptat să exist. Eu co-creez pentru a-mi fi dată noua cunoaștere, ca să o obțin prin iubirea cea mai pură și să o folosesc pentru umanitate.

Co-creația pentru sine însuși este necesară pentru a intensifica propriile oscilații. Ea este un act foarte puternic, deoarece creează o nouă realitate, în colaborare cu eul divin. Secretul care ne permite atunci să progresăm și să ne vedem realizată intenția este *sincronicitatea*. Sincronicitatea este o serie de evenimente stranii sau neobișnuite care urmează atunci și care survin inopinat, ce par straniu legate între ele, ce par să fie coincidențe, dar care nu sunt de fapt așa. Dar numai atunci când insuflăm energie de intenție unei acțiuni, suntem copleșiți de realizarea ei, grație sincronicității.

Persoanele care şi-au exprimat intenția, care oscilează la un nivel ridicat şi care sunt pe calea ascensiunii, pot co-crea şi modifica ceea ce se produce în mediul lor şi chiar pe ansamblul planetei.

Toți împreună trebuie să punem în aplicare aceste cunoştințe şi să lucrăm pentru ameliorarea propriilor condiții de viață, cât şi pentru transformarea condițiilor negative ce prevalează pe planetă.

Această noapte de Epifanie coptă mi-a permis să înțeleg mai bine procesul de elevare care se derulează astăzi pentru planetă şi pentru fiecare dintre noi. Acesta era bine cunoscut de şcolile de mistere din Egiptul antic, iar eu venisem în această țară şi pe urmele acestei misterioase şcoli, care asigura odinioară instruirea lui Cristos şi care este numită, în sânul Tradiției, *templul din Heliopolis*. Am cules, în timpul acestei călătorii, destul de puține informații despre această şcoală, dar, la întoarcere, sincronicitățile m-au îndrumat către scrierile lui Eugène Canseliet, care furnizează informații despre această misterioasă fraternitate numită *„Frații cavaleri din Heliopolis"*. Şi, când Canseliet a fost întrebat cine erau aceştia, a răspuns: *„Cred că ei reprezintă consensul Adepților, al celor care au reuşit, adevărații rozacrucieni"*. Şi, când i-a fost pusă întrebarea: *„Credeți că ar fi posibilă prelungirea vieții la infinit?"*, el a precizat: *„Cred asta. Sunt convins că există o societate pe pământ, o categorie de indivizi care trăiesc pe un alt plan decât al nostru."*

Canseliet preciza că îl revăzuse pe Fulcanelli de două ori, în timpul unui sejur în Spania, în apropiere de Sevilla. Fulcanelli avea atunci 113 ani şi părea cam ca de 45 de ani. *„Maestrul meu este pe pământ,* preciză Canseliet, *şi ar putea să rămână aici oricât timp ar dori. Este în aceeaşi poziție ca şi Contele de Saint Germain.»*

Serge Hutin, în cartea sa despre imortalitatea alchimică, precizează, la rândul său, că Fraternitatea Fraților din Heliopolis, Heliopolis însemnând „oraşul soarelui", odinioară unul din oraşele sfinte ale misterelor lui Osiris, a fost fondată la Alexandria, metropola cosmopolită a alchimiei elenistice.

de încoronare, la Rhodos, într-o simplitate stoică, e greu de crezut că a căzut ulterior în mania grandorii.

Tiberiu s-a născut în anul 42 î.Hr. şi a murit în anul 37 d.Hr. Era fiul unui vechi ofiţer al lui Cezar. Circumstanţe particulare l-au adus la putere. El a patronat o justiţie echitabilă şi a rămas fidel politicii de pace a predecesorului său, împăratul Augustus. În anul 27 î.Hr. , sătul de intrigile romane, şi poate şi de putere, el a decis să se retragă la Capri.

Aceste douăsprezece vile ale lui Tiberiu, fiecare consacrate unei zeităţi, au avut ele un rol iniţiatic? Cunoscând modul în care filozofii antici se foloseau de mitologie pentru a-şi ascunde secretele, suntem îndreptăţiţi să ne punem întrebarea. Nu pot, din păcate, decât să ridic problema şi să mă întreb ce rol şi ce funcţie au avut aceste 12 vile, într-un loc atât de deosebit.

Când vedem splendoarea şi rafinamentul arhitecturii şi amenajărilor interioare ale clădirilor romane, prin ceea ce ne-a rămas din Pompei sau Herculanum, ne imaginăm strălucirea şi frumuseţea pe care trebuiau să le aibă, în acea epocă, asemenea locuri. Fără îndoială nu erau locuri ale desfrânării, aşa cum au plăcerea să le zugrăvească istoricii clicilor senatoriale. Istoria reală şi secretă este întotdeauna mai pasionantă decât cea pe care ne-o transmit ochii neavizaţi sau spiritele răuvoitoare.

Dar nimic nu vine în sprijinul tezei mele şi nu pot încheia decât subliniind din nou incredibila frumuseţe a unui loc încântător unde putem găsi foarte repede, departe de centrele atractive pentru turiştii mereu pe fugă, locuri de meditaţie care ne umplu de admiraţie pentru frumuseţea mamei noastre comune, Terra.

IRAN

1 – Călătoria

11 septembrie 2001 va marca probabil o turnură în istoria omenirii. Lumea a rămas mută de stupoare şi au fost mulţi care ne-au sfătuit să ne anulăm călătoria în Iran, prevăzută între 2 şi 19 octombrie, chiar în perioada în care cea mai mare putere militară a lumii era pe cale să lovească Afganistanul, foarte aproape de ţara pe care ar fi urmat să o vizităm.

Cu toate acestea, niciodată o călătorie nu a fost atât de agreabilă, atât de armonioasă şi niciodată contactul cu oamenii acelei ţări nu a fost atât de călduros. Participanţii şi oamenii întâlniţi aplicau cu bucurie aceste principii simple pe care într-o zi, în cursul unei alte călătorii, emisarii lui Dalai-Lama ne ceruseră să le aplicăm: *Cultivaţi bunătatea unii faţă de alţii; îmbogăţiţi-vă din diferenţele reciproce care există între voi.*

Am parcurs 4000 de ani de istorie în timpul vizitelor la siturile care ne-au relevat puterea civilizaţiilor dispărute. Frumuseţea şi grandoarea caracterizează arhitectura elamită, haşemită şi sasanidă în aceste oraşe numite Parsagades, Persepolis şi Susa. Mi-ar fi uşor să relatez mii de detalii, să reiau naraţiunea a ceea ce am învăţat din istoria atât de bogată a acestei ţări. V-aş putea povesti despre eforturile întreprinse pentru a restaura aceste monumente străvechi, v-aş putea descrie eleganţa şi armonia moscheilor sau monumentelor funerare din perioada post-islamică, dar ar dura prea mult şi, chiar dacă am apreciat mult aceste vizite, venisem în Iran o altă cercetare.

De mult timp mă atrage o altă istorie, cea a Tradiţiei. Parcurgând-o, caut învăţămintele şi tehnicile care permit ridicarea spirituală a omului şi a lua contact cu celelalte planuri ale existenţei. Originea Tradiţiei urcă în negura timpului, mult dincolo de ceea ce cunoaştem despre civilizaţiile străvechi. Pentru a o cunoaşte, ştim că ea are rădăcina în inima şcolilor de mistere din Egiptul antic. Mai târziu, regăsim aceste cunoştinţe, probabil fragmentare, transmise pe cale orală, în sânul popoarelor amerindiene. În Occident, acestea au fost predate în şcolile iniţiatice şi s-au pierdut pe toată planeta în inima marilor religii. M-a frapat o caracteristică: de fiecare dată când o religie se confruntă cu declinul principiilor sale morale, se creează comunităţi cu scopul de a păstra puritatea acestor învăţături. Apoi se naşte, în sânul acestor comunităţi, un profet, un reformator, însărcinat să înlocuiască religia aflată în declin. Aşa s-a născut Isus în sânul comunităţii Esenienilor. Aşa s-a născut mai târziu, în 216 d.Hr., Mani, în sânul comunităţii Elşasaite din Manqdé, care, în inima zoroastrismului, lupta contra influenţei magilor. Precedându-l, reformatorul Zoroastru adusese el însuşi modificări profunde credinţei primitive a vechilor iranieni, care îl adorau pe Ahura Mazda, creatorul universului, venerând un mare număr de

divinități, ca Mithra – soarele, Mah – luna, Anahita – apa... și practicând sacrificarea sângeroasă a animalelor. O altă caracteristică mi-a reținut atenția: inițiatul trebuia să se retragă în locuri susceptibile de a fi păstrat această Tradiție despre care vorbim, ca să dobândească cunoștințele și capacitățile necesare apostolatului său. Astfel Isus a trebuit să plece în Egipt, apoi în India. Mani a plecat în această din urmă țară, înainte de a se întoarce în Persia și a-l converti la noua sa doctrină pe regele Shâpur I.

Circumstanțe cu totul deosebite mi-au atras atenția asupra unei întâlniri care a avut loc la Ctesiphon în anul 242, între filozoful Plotin din Alexandria și Mani. Plotin îl însoțea pe împăratul Gordien în Persia, iar Mani era consilierul regelui Shâpur I. Mani fusese în India și Egiptul venea la el. Încă exista la Alexandria, în acea epocă, templul din Heliopolis de unde emana gândirea marii loji albe, aceeași în care Isus își primise învățătura...

Ce schimburi de idei au avut loc între Plotin și Mani nu va ști nimeni niciodată. Dar noi știm că gândirea lui Plotin a avut, mai târziu, o influență certă asupra gândirii creștine, dar cu o diferență fundamentală: pentru Plotin, întoarcerea la divinitate se realizează numai prin forțele sufletului, pe când pentru creștini, aceasta este opera grației divine. Cât despre gândirea lui Mani, aceasta, facilitată de bunăvoința regelui Shâpur I, s-a răspândit în toată Persia. În 270 erau stabilite deja misiuni în țările vecine. Mai târziu maniheismul se va răspândi în India, în Tibet, în China și în Turkestan, unde este încă înfloritor în secolul al XI-lea. În Occident, el câștigă Africa de Nord, sudul Italiei și Spania. Să nu uităm că Sfântul Augustin este, la origine, maniheist. De asemenea, este extrem de probabil ca maniheismul să fi avut un rol capital în dezvoltarea ereziei catare.

În 266, la șase ani de la victoria sa asupra legiunilor romane ale lui Valerian, Shâpur I începe construcția viitoarei sale capitale: Bishâpur.

Vizita noastră la Bishâpur s-a petrecut pe 14 octombrie. Palatul lui Shâpur era alcătuit dintr-o mare sală centrală cruciformă, acoperită probabil de o cupolă uriașă și ornată cu nișe decorate cu basoreliefuri sculptate și picturi. Aceasta trebuie să fi fost impresionantă prin dimensiunile ei. Dar ceea ce mi-a reținut atenția a fost o construcție mult mai modestă, o sală pătrată cu

latura de 14 m, semiîngropată, cu o scară de acces acoperită de o boltă cilindrică şi un bazin mare în centru. Nu exista niciun tavan deasupra bazinului, care se afla astfel sub cerul liber. Arheologii au văzut în acest loc un templu al focului. Cât despre ghidul nostru, probabil mai inspirat decât arheologii, acesta ne-a demonstrat cu uşurinţă că acest templu era consacrat lui Anahita, zeiţa apei. El ne-a arătat, de fapt, un *qanât*, un fel de canal subteran care aducea apa de la poalele munţilor, aflaţi la 60 de km depărtare, până în oraşul Bishâpur. Acest *qanât* trecea chiar prin spatele templului. O derivaţie a sa ducea apa până în bazinul de sub cerul liber, situat în inima templului, apoi o a doua derivaţie, înclinată, permitea să se golească apa din bazin în acelaşi *qanât*. Ghidul nostru ne-a explicat că ceremoniile dedicate zeiţei Anahita aveau loc primăvara în jurul acestui bazin şi că, în continuarea acestora, apele erau deversate în *qanât*-ul care servea apoi la irigarea culturilor, aducând astfel prosperitate regiunii.

Chiar în momentul în care ghidul nostru termină de vorbit, mi se derulă în minte, în câteva fracţiuni de secundă, amintirea călătoriilor mele trecute: Egiptul şi epifania coptă, ploaia lui Touba, care aducea prosperitate Egiptului, Capri, în inima elementului lichid. Am înţeles dintr-o dată sincronicitatea care mi se oferea, chiar înainte de plecarea mea: un prieten îmi trimisese un fax şi mă întreba: *Iată câteva pagini extrase din cartea* Apa, miracolul uitat. *Ce-ţi inspiră acestea?*

Mani, ca şi Cristos, era un iniţiat. Fără îndoială avea motive pertinente pentru a permite perpetuarea cultului lui Anahita, zeiţa apei, în sânul noii religii pe care o propovăduia.

Toate aceste călătorii nu aveau decât un singur scop? De a mă face să înţeleg importanţa apei? Nu numai simpla apă, ci apa energizată de influenţele cosmo-telurice, aşa cum lăsa să se înţeleagă acest bazin aflat sub cerul liber?

Apa reprezintă viaţa planetei noastre. Apa posedă memorie, s-a dovedit ştiinţific astăzi. Ea este indispensabilă, ca agent intermediar, pentru a transmite celulelor noastre energiile curative de care acestea au nevoie. Ştim că celulele corpului sunt scăldate în apă şi că la fel se petrece cu toate vietăţile pe această planetă, suprafaţa pământului fiind alcătuită în mod esenţial din apă. Noua energie în care ne scăldăm astăzi, graţie modificării câmpului

magnetic, permite o reîntinerire celulară şi ar trebui să permită prelungirea duratei vieţii. Apa este vehiculul indispensabil ce are sarcina de a transmite noile informaţii codificate sub formă de câmp electromagnetic al ADN-ului celulelor noastre. Trebuie deci să fim deosebit de atenţi faţă de acest element, de proprietăţile lui, de condiţiile specifice care permit includerea în sânul său a noilor unde cosmo-telurice.

Într-un alt domeniu, şi mai secret, această observaţie pune accentul pe condiţiile indispensabil de observat în realizarea pozitivă a Operei. Să ne amintim că activitatea, în acest domeniu, relevă atât acţiunea fizică reală, cât şi transformarea chimică. Astfel, energizarea apei şi cea a pietrei noastre relevă aceleaşi acţiuni şi aceleaşi tehnici. Este deci judicios să se caute, în textele alchimiştilor, ceea ce poate ajuta la înţelegerea procesului de lucru. *În aer liber, într-un anumit loc, într-o anumită zi senină,* va spune cosmopolitul, în a sa „nouă lumină chimică". Perioada de reînnoire propice agriculturii filozofale a fost semnalată şi de Limojon de Saint-Didier. Dar, fără îndoială, Adeptul Altus este cel care, în cartea sa mută, ne va informa cel mai bine asupra condiţiilor de îndeplinit pentru ca, şi una, şi cealaltă, apa şi piatra noastră, să se impregneze cu energii care, singure, le vor garanta valoarea intrinsecă...

2 - Apa, vehiculul energiei vitale

Există, în sânul universului, ceva ce oamenii de ştiinţă numesc *energia lipsă*. De fapt, este vorba despre energia universului cunoscută sub numele de *structură cosmică,* şi pe care am numit-o, în diferitele mele lucrări, *câmp subcuantic* sau *mediu cosmic*. Toată creaţia, în fapt, emană din această energie, din această structură. Aceasta se găseşte în tot universul, de la cele mai infime particule ale universului nostru fizic, norii electronici, până la cele mai îndepărtate galaxii. Cu toate că este de natură fizică, această structură reprezintă o energie echilibrată. Acesta este motivul pentru care savanţii noştri întâmpină atâtea dificultăţi la măsurarea ei. Prin destabilizarea acestei energii echilibrate, îi putem elibera puterea. Este important să fie bine înţeles că aceasta stă la baza funcţionării tuturor lucrurilor din universul vizibil.

Voi aborda o chestiune fundamentală pentru cercetarea mea, cea a relației dintre organismul uman şi această structură cosmică. Şi una, şi cealaltă comunică printr-un procedeu pe care oamenii de ştiință moderni îl cunosc preabine, pentru că au construit aparatură de investigație ce foloseşte acelaşi principiu, cel al *rezonanței magnetice.*

Această comunicare a devenit posibilă deoarece există în jurul ADN-ului o structură cristalină care permite acest mod de transmisie a datelor. Structura şi filamentele de ADN constituie un instrument codificat. Partea de memorie se găseşte în structura cristalină, în jurul ADN-ului. Aceasta reprezintă integralitatea a ceea ce suntem, prin ceea ce e înscris în memoria lucrurilor. Ea include, de asemenea, memoria planului perfect al ființei omeneşti.

Dimpotrivă, codificările sau instrucțiunile necesare funcționării acesteia nu se situează în această structură cristalină, ci în cele 12 filamente ale ADN-ului, două filamente materiale şi zece filamente magnetice, pe care oamenii de ştiință încă nu le-au descoperit. Pentru a funcționa, codificările ADN-ului trebuie să recepționeze obligatoriu datele conținute în învelişul cristalin. Există, deci, o comunicare permanentă între cele douăsprezece filamente şi acest înveliş.

Cu titlu comparativ, putem considera că filamentele de ADN conțin softul care serveşte la funcționarea corpului uman, iar învelişul cristalin, datele necesare funcționării acestui soft. Fără date, softul nu ar servi la nimic.

Ori, în stadiul actual al lucrurilor, comunicarea între aceste două elemente nu este suficientă. Eficacitatea este slabă. Biologia noastră nu este prea eficientă. Aceasta s-a vrut inițial pentru a ne permite să ne experimentăm dualitatea, iar elementul care menține această stare de fapt este *câmpul magnetic terestru.*

Eficiența comunicării între structura cristalină şi cele douăsprezece filamente ale ADN-ului este mijlocul apropierii de eul divin. Amintirea perfectă a datelor relative la expresia corpului nostru ar crea un statut ascensional instantaneu.

Trebuie să înțelegem importanța tehnicilor care ne pot permite să ameliorăm transmisia datelor. Aşa cum am semnalat, câmpul magnetic terestru era un element restrictiv de o deosebită importanță. Or, se adevereşte că acest câmp se modifică, de câțiva

ani. Această modificare trebuie dă asigure o mai bună funcționare, o mai bună comunicare între cele două structuri despre care am vorbit. Dar, dacă modificarea câmpului magnetic terestru este un element necesar, aceasta nu constituie totuşi un element suficient. Trebuie să căutăm celelalte condiții necesare pentru a obține această ameliorare.

Pentru a fi luate în calcul, noile date, incluse în câmpul magnetic terestru, ar trebui să fie transmise învelişului cristalin, apoi celor douăsprezece filamente ale ADN. Informația, sub formă de coduri electromagnetice, trece în mod necesar prin structura cosmică. Astfel, este indispensabil să ne racordăm eficient la aceasta. Cum să procedăm? Am explicat că structura cosmică era o energie echilibrată. Trebuie creat un dezechilibru pentru a o pune în mişcare. Energia necesară acestei acțiuni este furnizată intenționat. Structura reacționează, de fapt, nu numai conform legilor fizice, ci şi sub efectul conştiinței. Nu există, în univers, puteri mai mari decât intenția oamenilor şi iubirea. Intenția nu este o energie misterioasă. Ea este definită de anumite legi fizice.

Doriți mărturii ştiințifice?

Luați o picătură de apă. Gândiți-vă intens la Dumnezeu. Cristalizați această picătură pe sticlă şi observați la microscop cristalele obținute. Veți vedea forme de o mare frumusețe. Reluați experiența gândindu-vă la diavol. Nu veți observa decât forme urâte şi amorfe.

Intențiile noastre, impregnate de iubire, vor permite deci acțiunea asupra structurii cosmice. Aceasta va transmite învelişului cristalin intențiile codificate, însoțite de noile instrucțiuni incluse în câmpul magnetic terestru.

Fără existența intenției, informația nu trece şi rămânem supuşi vechii energii şi vechilor restricții.

Noile date, noile autorizări ale câmpului magnetic terestru pot deci să fie transmise, la nivelul structurii cristaline, prin exprimarea şi verbalizarea intenției. Trebuie acum să o transmitem la nivelul filamentelor ADN. Din nou, conştiința spirituală a intenției este cea care permite aceasta. De fapt, atunci când este formulată intenția, învelişul îşi relaxează informațiile magnetice, care interceptează câmpul magnetic al spiralelor închise de ADN. Şi, conform principiului inductanței, informațiile sunt transmise în sânul structurii

ADN. Dar intervine un nou element. Transmisia datelor nu se mai efectuează în sânul atmosferei terestre şi al circuitelor energetice ale organismului uman. Aceasta se efectuează printr-un mediu care umple spaţiul dintre structura cristalină şi filamentele de ADN. Acest mediu este în cea mai mare parte constituit din apă.

Totuşi, nu moleculele de apă sunt cele care permit transmiterea informaţiei. Ceea ce o permite este tot structura cosmică inclusă în sânul acestui mediu. Am explicat că mediul se găseşte peste tot în univers, de la norii electronici, până la cele mai îndepărtate galaxii. Singura diferenţă rezidă în densitatea lui. Cu cât densitatea este mai mare, cu atât mai bună este transmisia informaţiei. Undele radio nu utilizează aerul pentru a se propaga, ci acest mediu cosmic. Ştim cu toţii că undele radio se transmit mai bine noaptea decât ziua. Aceasta se datorează faptului că densitatea mediului este mai mare noaptea decât ziua.

Aceste explicaţii permit înţelegerea faptului că ameliorarea funcţionării ADN trece, de asemenea, prin compactarea energiei cosmice, în sânul mediului apos în care sunt scăldate celulele noastre.

Cum poate fi crescută densitatea energiei din inima celulelor noastre? Am vorbit deja despre aer şi despre tehnicile respiratorii într-un capitol precedent. Voi vorbi acum despre apă.

Anumite izvoare care ies din pământ conţin nu numai elemente minerale, ci şi o energie care stă la originea eficacităţii anumitor cure termale. Atâta doar că această energie se risipeşte rapid îndată ce apa iese din pământ. Acesta este motivul pentru care aceste ape, eficiente la sursă, îşi pierd, practic, toată valoarea în timpul transportului.

Dar aceasta ne permite să înţelegem că apa poate conţine o energie de care celulele noastre au nevoie pentru a-şi ameliora eficienţa. Anumite tipuri de cure cu apă, fie că este vorba de un tratament natural sau de altele ce folosesc magnetismul, chimia sau stimularea structurii atomice, pot induce efecte curative extrem de puternice asupra organismului uman, ba chiar mai mult...

Domeniul de investigat este larg şi cercetarea acestuia pasionantă.

Inventatorul *apei diamant* şi-a început lucrările în 1994, ca urmare a informaţiilor primite prin intermediul a trei vise succesive. După

optsprezece luni de investigații, el a creat un aparat pe care l-a numit ADN 850. Acest aparat este un tub etanș din sticlă suflată în care mai multe spire luminoase servesc drept receptori pentru 850 de coduri transmise apoi într-o apă minerală cumpărată de la farmacie, pentru a o transforma în apă diamant. Codurile matematice și geometrice sunt extrase din floarea vieții care, după Drunvalo Melchisedek, ar sta la baza întregii vieți de pe planeta noastră. Aceste coduri sunt traduse în diverse combinații sonore, exprimate cu ajutorul unui sintetizator. Ele se imprimă în moleculele de apă, creând o structură codificată multidimensională, care transformă această apă într-o antenă de captare a energiilor elevate.

Astfel această apă poate avea puterea de a înregistra intențiile emise verbal. Această apă diamant, după spusele inventatorului, nu a fost vândută niciodată. Ea este transmisă gratuit celor care doresc să o folosească fie ca ajutor pe calea elevării spirituale, întărind sănătatea corpului, fie ca instrument de cercetare și de experimentare.

Există o altă apă pe care o puteți descoperi, o apă alchimică. Așa cum remarca Fulcanelli, *„tehnicile alchimiste nu sunt apanajul unui singur material. Aceste tehnici, aplicate asupra altor substanțe decât cele rezervate de obicei regnului mineral, furnizează, în aceleași condiții, tot atâtea rezultate imprevizibile, substanțe dotate cu proprietăți surprinzătoare"*. El mai precizează că *„nenumăratele proprietăți atribuite în bloc de filozofi doar pietrei filozofale, aparțin fiecăreia din substanțele necunoscute obținute pornind de la materiale și substanțe chimice, dar tratate prin tehnica secretă a magistrului nostru"*. Așadar, de ce să nu utilizăm apa?

MEXIC

1 – Prezentul nostru

Încă de la începutul secolului XX, Fulcanelli exprima, în *Les Demeures philosophale* ceva ce este mai mult ca oricând de actualitate:

„Dacă privim în jurul nostru și ne întrebăm ce a adus civilizația noastră materialistă omului, ca fericire și pace interioară, suntem, vai, obligați să constatăm că bilanțul nu este de loc îmbucurător. Majoritatea ființelor care trăiesc astăzi în țările civilizate nu

reuşesc să trăiască decât consumându-şi energia şi vitalitatea, într-o ambianţă de activitate trepidantă, ardentă şi nesănătoasă. Am creat maşinăria care a însutit mijloacele şi puterea noastră de acţiune, dar i-am devenit sclavi şi victime: sclavi pe timp de pace, victime pe timp de război. Distanţa nu mai reprezintă un obstacol pentru noi. Ne deplasăm cu rapiditate dintr-un loc al globului în altul, dar, cu toate acestea, nu observăm ca aceste facilităţi de deplasare să ne fi făcut mai buni sau mai fericiţi. Căci, deşi proverbul spune că voiajurile modelează tinereţea, acestea nu par să contribuie, în majoritatea cazurilor, la întărirea legăturilor de concordie şi de fraternitate care ar trebui să unească popoarele. Omul posedă facultatea minunată de a-şi exprima gândurile şi de a-şi face auzită vocea până în colţişoarele cele mai îndepărtate; poate emite şi înregistra undele luminoase sau sonore, corpurile opace au devenit permeabile vederii sale, şi totuşi, dacă îi stă în putere să sondeze materia, ce ştie el în schimb despre el însuşi, despre originea sa, despre esenţa şi destinul său? Omul vrea să meargă mai repede, mereu mai repede. Purtat de pasiunile, lăcomiile şi fobiile sale, orizontul speranţelor lui se îndepărtează indefinit. Este cursa nebunească spre prăpastie, uzura constantă, activitatea nerăbdătoare, înverşunată, înfăptuită necontenit, fără odihnă. Dorinţelor satisfăcute le urmează alte dorinţe, nepotolite. În acest ritm, în acest regim, se periclitează sănătatea fizică. În ciuda difuzării şi preceptelor regulilor de igienă, a măsurilor de profilaxie, în ciuda nenumăratelor proceduri terapeutice şi multitudinii de medicamente chimice, boala îşi făptuieşte ravagiile cu neobosită perseverenţă. De asemenea, ne învaţă că lupta organizată împotriva flagelurilor cunoscute nu pare să aibă alt rezultat decât să le facă să renască din nou, mai grave şi mai refractare. Natura însăşi dă, fără echivoc, semne de oboseală. Numai prin folosirea îngrăşămintelor chimice obţine cultivatorul recolte de valoare medie. Tot ceea ce vegetează este lipsit de sevă şi de rezistenţă. Plantele se ofilesc şi se dovedesc incapabile să reacţioneze împotriva invaziei insectelor parazite şi atacurilor bolilor micotice."

Şi mai teribile, noi pericole se profilează la orizont, odată cu transformările genetice şi clonarea.

Trebuie să lăsăm să dispară liberul nostru arbitru, trebuie oare să ne încredem în cei care vor să ne impună soluţiile lor?

Putem, fără a aparține unei mișcări oarecare, să acționăm prin forța gândului, în armonie cu milioanele de ființe care activează pentru ca etica să fie impusă, acceptată și respectată de toate popoarele planetei. O inițiativă este în curs. Aceasta constă în amplasarea unui sfat al înțelepților pe lângă ONU.

Cum ar putea o asemenea comisie să aibă cât de cât putere, mă veți întreba, când vedem că această organizație se zbate în probleme cvasiinsurmontabile? Vă voi răspunde că acest sfat al înțelepților își va extrage puterea de la voi, dacă vă veți da osteneala să-l susțineți prin puterea voinței, a rațiunii și a dorinței voastre profunde ca acesta să existe.

Toate științele, fizica, chimia, matematica, utilizează simbolurile. Fără acestea, ele nu ar fi putut înfăptui progresele pe care le-au realizat. Cunoașteți, fără îndoială, multiplele simboluri utilizate de alchimie. Veți descoperi acum simbolurile pe care le utilizează mayașii. Veți înțelege cum simbolul, utilizat prin puterea voinței, poate duce la concretizarea unor realizări ce pot părea de negândit, la o primă abordare...

2 – Yucatan, patria maya

Era în prima zi de primăvară a anului 1995, când ar fi trebuit să aibă loc deșteptarea civilizației Maya. Eram câțiva care aveam remarcabilul privilegiu de a participa la această deșteptare, în cursul unei călătorii în Yucatan, în patria maya.

Prima noastră inițiere solară am trăit-o la Chichen Itza. În acea zi a echinoxului solar, am putut contempla celebra imagine a șarpelui ce apare pe flancul piramidei lui Kukulcan. Dar s-a întâmplat să trăim această primă zi în mijlocul a 45 000 de persoane, turiști fără mare respect pentru sacralitatea acestor locuri. Din fericire, dimineața folosisem puterea simbolului, cel al cercului de trei ori repetat în jurul piramidei, pentru a marca o limită magică de netrecut, și muncisem pentru ca aceste locuri să regăsească respectul pe care îl merită.

Mișcarea circulară la care participaserăm ne permisese să ne încadrăm într-o lume spirituală, invizibilă, într-o lume cosmică, aflată în legătură cu Mama Noastră, Terra, și să suim prima treaptă a inițierii maya.

Prezența trimișilor lui Dalai Lama și activitatea efectuată de aceștia din urmă ne sprijiniseră în această relație cu lumea spirituală și ne revelaseră legăturile puternice care uneau două popoare oprimate, ale căror tradiții secrete păstrate își trăgeau originea dintr-o sursă comună, pe care ar fi fost interesant să o aprofundăm. Iar mesajul din partea lama, frumos și transcendent în simplitatea sa, nu putea decât să atingă inima acelora care sunt în căutarea unei lumi mai bune: *Cultivați bunătatea unii față de alții.* Zâmbetul permanent întipărit pe fața lor trimitea frumusețea și bunătatea învățăturii lor.

Pătratul este una din figurile geometrice cu cea mai frecventă și răspândită folosire în limbajul simbolurilor. El este al Pământului și al lumii manifeste. Într-o curte interioară din apropierea piramidei lui Uxmal, pătratul a fost folosit la a doua noastră inițiere, pentru a solicita ajutorul cosmic pentru o nouă manifestare, în planul credinței, a unei școli de învățătură mayașă.

Mai târziu, am aflat din gura lui **Hunbatz Men**, șamanul care ne invitase, obiectivele urmărite: această școală nu este căutată pentru folosința exclusivă a poporului maya. Se dorește ca să devină, înainte de toate, un loc de schimb, unde fiecare va putea extrage un beneficiu maxim din experiența și din înțelepciunea dobândite. De altfel, cererea efectuată pe lângă autoritățile mexicane, de a utiliza siturile clasice, nu vizează să le sustragă admirației vizitatorilor. Se dorește, pur și simplu, să se acorde acestor locuri respectul pe care îl merită și care poate fi folosit în manieră punctuală la ceremoniile tradiției maya.

Palenque a trăit a treia noastră inițiere solară. Frumusețea locului este indescriptibilă. Acesta emană o asemenea undă de armonie între natură și creațiile arhitecturale maya, încât se simte până în străfundul ființei, de la prima vedere, trecutul bogat de tradiții sacre și de artă de a trăi; apoi o nouă viziune se impune spiritului nostru: cea a întoarcerii vârstei de aur, vârsta solară prin excelență, ce are ca simbol însăși imaginea astrului.

În perioada vârstei de aur, omul, conform tradiției, îl respectă, îl onorează și îl venerează pe Dumnezeu în acest glob radiant, care reprezintă inima și creierul naturii și răspânditorul bunurilor pământului. Reprezentant vizibil al eternului, soarele este, de asemenea, martorul sensibil al puterii, grandorii și bunătății sale.

Acest timp fericit şi binecuvântat al vârstei de aur ar putea reînvia, conform legii ciclicităţii, dacă omul ar vrea să ia cunoştinţă de legăturile ce-l unesc cu tot ceea ce este viu şi să o respecte pe mama noastră, Terra. Acesta este mesajul secret al poporului maya pentru noua eră pe care venisem să o cercetăm.

Să ştiţi, ne spune Hunbatz Men, *că arborele din pădurea voastră suferă de maltratările la care sunt supuşi arborii din Amazonia şi că toate râurile suferă de poluarea pe care o provocăm prin dorinţa noastră îndârjită de posesie şi de productivitate.* Şi adaugă, în marea sa înţelepciune: *Nu este intenţia noastră să facem să reînvie un trecut revolut şi să respingem binefacerile pe care civilizaţia materialistă este capabilă să ni le împartă, dar trebuie să alegem ceea ce este bun şi să aruncăm ceea ce este rău. Ora alegerii a sosit şi este imperativ să restabilim armonia cu mama noastră, Terra, şi tatăl nostru, Soarele.*

Pentru a veni în sprijinul acestei realizări, am practicat, în cursul celei de-a treia iniţieri, pătratul în inima cercului.

Combinat cu pătratul, cercul evocă ideea de mişcare, de schimbare a ordinului sau a nivelului. Aceste două simboluri concretizează, deci, aspiraţia tuturor participanţilor la modificările efectuate în respectul legilor divinităţii, pentru a atinge un nivel superior de viaţă şi a vedea răsărind această vârstă de aur pe care am evocat-o.

Dar de unde vine această înţelepciune al cărei depozitar păreţi să fiţi? l-am întrebat noi pe Hunbatz, în cursul unui prânz pe care l-a împărţit cu noi, cu multă simplitate. Răspunsul a fost direct: ***Din Atlantida!***

Această insulă misterioasă, despre care Platon ne-a lăsat o descriere enigmatică, a existat oare? Pentru Hunbatz, nu era nicio ambiguitate şi, chiar dacă nu aducea nicio probă, convingerea lui părea profundă şi aveam impresia că ştia despre aceasta mai mult decât voia să ne spună.

Ştim deja că sondările operate în Oceanul Atlantic au permis să fie readuse la suprafaţă fragmente de lavă a căror structură dovedeşte incontestabil că aceasta s-a cristalizat în aer şi că vulcanii ce aruncă această lavă se înalţă, deci, pe pământuri încă nedispărute. Nu ni se pare imposibil ca Atlantida să fi putut ocupa un loc important printre regiunile locuite şi să se fi dezvoltat aici o civilizaţie.

De asemenea, răspunsul lui Hunbatz nu ne uimeşte. De atunci, ni s-au transmis şi alte informaţii. Le-aţi descoperit în capitolul dedicat Atlantidei. Observam cu regret că se apropie sfârşitul sejurului nostru, comuniunea noastră cu antica înţelepciune maya. Progresiv, grupul nostru s-a armonizat, în cursul acestor iniţieri, şi funcţionează deja după imaginea relaţiilor ce ar trebui să se manifeste între fiinţele omeneşti în cursul noii ere. Iar despărţirea şi întoarcerea la civilizaţia noastră ne par dificile.

Ne aşteaptă o ultimă ceremonie, cea a purificării în apele sacre, la picioarele cascadelor de pe râul Aqua-Azul. Apele acestui râu provin din aproape 1000 de surse, care izvorăsc toate dintr-un centru maya sacru şi care vehiculează oscilaţia fiecăruia dintre aceste locuri. De o mare puritate, aceste ape au proprietatea de a-l purifica pe cel care se îmbăiază în ele. Conform tradiţiei, ne-am cufundat de trei ori în apele râului.

Numeroase popoare amerindiene participă la ceremoniile mayaşe. Erau acolo trimişii lui Dalai Lama, dar şi reprezentanţii popoarelor Americii, şamanii amazonieni şi mulţi alţii... Toţi, fără excepţie, purtau acest mesaj simplu, dar atât de important de transmis: *Respectaţi tot ce trăieşte pe pământ!*

3 - Sfatul înţelepţilor

Am aflat, în cursul contactelor mele cu aceşti şamani, fie că erau din nord sau din sud, din pădurea amazoniană, din Yucatan, din America sau din Tibet, că ei cunosc marile adevăruri, într-un limbaj nescris, şi că ştiu cum se leagă toate acestea de energiile Pământului şi Cosmosului. Ei sunt depozitarii înţelepciunii celei mai înalte pe care planeta o poate oferi umanităţii. Dar sunt ignoraţi, fiindcă nu reprezintă nimic pe plan politic. Nu a sosit oare timpul ca un sfat al înţelepciunii spirituale a lumii să se exprime şi să-şi facă auzită vocea? Există un proiect. Un grup de bărbaţi şi de femei lucrează pentru realizarea acestui Sfat al înţelepţilor.

Fără îndoială că ignoraţi aceasta, dar există o organizaţie în sânul ONU cu atribuţia de a se ocupa de propunerile venind din sensul spiritualităţii. SEAT, sau Societatea pentru Iluminare şi Transformare, este o organizaţie relevantă a Naţiunilor Unite,

avându-şi locul chiar în sânul acestei organizații. Participând la şedințe, membrii acesteia îşi exprimă doleanțele. Orice organizație ce are un mesaj spiritual serios poate cere SEAT să o prezinte în fața membrilor ONU.

O asociație a văzut lumina zilei şi pregăteşte un proiect, de comun acord cu înțelepții, pentru a-l prezenta acestei organizații. Puteți ajuta în mod direct. Dar puteți acționa eficient şi din locul unde trăiți, exprimându-vă, pur şi simplu, dorința ca acest Sfat să ia ființă.

Dacă doriți să asociați puterea simbolului la puterea gândirii voastre, vizualizați un pătrat în centrul căruia se află înscrise literele ONU, apoi, în jurul acestui pătrat, două cercuri, gândindu-vă că toată înțelepciunea pământului se află în spațiul delimitat de aceste cercuri. Aceasta este tot, este simplu, dar eficient, dacă veți fi mulți care veți face asta cu regularitate şi în mod repetat.

ALTE CĂLĂTORII

Alte călătorii ne aşteaptă. Printre ele, cea care ne va purta spre descoperirea planului neutru, Prietenii noştri ne-au promis aceasta...

Dar ne aşteaptă şi o altă călătorie, cea pe care o vom întreprinde împreună. Destinația noastră se numeşte *a patra dimensiune*. Acest plan este diferit de planul neutru, dar vehiculul pe care îl vom utiliza este tot corpul nostru. Atunci când plecăm într-o țară îndepărtată, liniştea ne va fi asigurată dacă vom fi încredințați de fiabilitatea avionului pe care îl vom lua şi dacă vom şti că pilotul este experimentat. La fel se petrece în cazul acestei viitoare călătorii. Liniştea noastră va veni din cunoaşterea drumului, a locului unde mergem, a vehiculului şi a pilotului pe care această carte v-a permis să le descoperiți şi să le cunoaşteți mai bine.

Acest plan al celei de-a patra dimensiuni este accesibil tuturor. El corespunde locului unde se află astăzi anumite ființe aparținând vechilor civilizații. Acestea au atins nivelul spiritual necesar şi au dispărut de pe frecvența noastră de observație, dar trăiesc dintotdeauna pe planeta noastră, manifestându-se pe o frecvență superioară. Mai clar, ele evoluează pe aceleaşi locuri şi în clădiri

generând o civilizație foarte evoluată, dar invizibilă, pur şi simplu, pentru ochii noştri. Cei care l-au citit pe Castañeda îşi pot face o idee despre modul în care trec ele, de la o zi la alta, pe acest alt plan de manifestare.

În sânul omenirii actuale, bărbații şi femeile se pregătesc în vederea descoperirii acestor zone de viață răspunzând la norme precise de frecvențe de oscilație. Ei sunt emisarii şi trupele de intervenție, acționând în lumea noastră şi dorind să-i informeze pe cei care doresc să prindă oportunitatea ce li se oferă, de a pătrunde în aceste locuri. Aceasta le va fi propusă tuturor locuitorilor acestui plan, fără excepție, dar numai ființele care au dobândit calități de spirit bine precizate vor putea să pătrundă acolo. Fiecare să ia poziție în deplină libertate.

Pentru a descoperi acest loc de viață, frumusețea infrastructurilor, parcuri şi grădini, legile armoniei şi locuitorii care ne aşteaptă, este necesar să ne exprimăm limpede dorința de a părăsi acest loc al dezordinii, pentru a găsi un loc al păcii. Trebuie, şi aceasta este imperativ, să dovedim prin atitudinea, comportamentul şi relațiile noastre că suntem capabili să generăm pacea, iubirea şi armonia în anturajul nostru şi să propagăm, mai întâi, lumina vieții pe acest plan. Aceasta este tot! Este simplu, şi totuşi atât de dificil pentru mulți! Avem câțiva ani pentru a face asta, fiindcă sasul de trecere între a 3-a şi a 4-a dimensiune este deja în construcție şi se amplasează.

Soria, în *L'être solaire*[1], ne vorbeşte despre acest sas: „Această trecere este atât interioară, cât şi exterioară; este interioară datorită faptului că toate celulele noastre îşi vor schimba geometria, iar energiile noastre, concentrate actual în cel de al 3-lea corp al nostru, se vor deplasa şi se vor întinde ca un elastic până la al 4-lea corp. Ajunse la destinație, primele molecule energetice le vor antrena pe celelalte; corpul nostru va aluneca astfel dintr-a 3-a într-a 4-a dimensiune, deschizându-ne porțile lumilor legate de trecerile corespondente. Nimic altceva decât suplețe, transformare interioară!"

Dacă ați urmărit explicațiile pe care vi le-am furnizat despre Cocoşatul din Amsterdam, cu schimbarea corpului astral director, ar trebui să înțelegeți procesul interior pe care ni-l descrie Soria.

---

1 Ființa solară, în franceză în original (n.trad.).

Această trecere va fi şi exterioară, deoarece se va produce sub acţiunea unui fenomen astronomic ce va genera o imensă poartă de trecere de dimensiuni planetare, sub influenţa unor puternici curenţi cosmici şi telurici, care vor îngloba toate fiinţele vii, indiferent de regnul căruia îi aparţin. Doar cei care nu doresc să răspundă noilor scheme de viaţă vor rămâne în urmă.

În cursul anilor viitori, adică până în 2012, ni se vor prezenta spre alegere oportunităţi şi sincronicităţi. Care va fi decizia noastră: să rămânem în a 3-a dimensiune, să plecăm spre a 4-a sau să optăm, mai bine, pentru o soluţie şi mai grandioasă? Dispunem de liberul arbitru, şi acesta va fi respectat. Şi, dacă decidem să acţionăm, propagăm pacea, toleranţa, armonia, iubirea şi bucuria. Să fim senini şi încrezători! Să fim încredinţaţi de grandoarea a ceea ce putem îndeplini! Şi, ca milioane de fiinţe, să vizualizăm atât de frumoasa noastră planetă iluminată de strălucirea acestor fiinţe care au ales, deja, să se regăsească în acest loc unde, în sfârşit, vor putea construi, cu ajutorul Prietenilor şi Fraţilor lor, o civilizaţie magnifică în lumina-luminilor, lumina vieţii!

PARTEA A TREIA

CONCORDANȚE

Iată-ne ajunşi la ultimul capitol al aceste cărți. Ce impresii ați reținut din lucrarea mea? Ipotezele avansate v-au lăsat perplecşi? Energia spațiului, pământul cavitar şi continentul central, soarele interior de antimaterie şi sferele gemene sunt subiecte pe care puține persoane îndrăznesc să le abordeze. Şi totuşi, cercetările în domeniul energiei spațiului ar putea, ele singure, să transforme civilizația noastră şi să aducă un incredibil avans tehnologic. Ipotezele pe care le-am emis dispun de o bază ştiințifică şi răspund unor legi fizice uşor de înțeles. Ele cer doar să fie validate de experiență. Şi ar trebui să fie luate în considerare şi să se demareze cercetările.

Există o altă validare, pe care o apreciez mult, deşi aceasta iese din domeniul ştiințific, cea furnizată de Kryon şi Soria. Chiar dacă aceştia nu pot transmite informații care comportă riscuri pentru dualitatea noastră şi nivelul de înțelegere pe care trebuie să-l atingem, operele lor sunt bogate în învățături pentru cei care fac efortul să le descifreze. Indiciile pe care le furnizează, comparate cu explicațiile şi ipotezele pe care le-am formulat, devin atunci uimitor de elocvente.

Acesta este motivul pentru care m-am gândit că ar fi interesant să fac o paralelă între ipotezele mele şi scrierile lui Kryon şi Soria, care tratează aceleaşi subiecte.

Mulțumim călduros Editurii Ariane pentru permisiunea generos acordată de a utiliza extrase din publicațiile sale pentru a ilustra lucrarea noastră.

ENERGIA SPAȚIULUI

Numeroase experiențe de fizică demonstrează că spațiul nu este vid, așa cum afirma fizica secolului al XX-lea. Am sugerat că mediul cosmic ar fi un fel de fluid echilibrat energetic, elastic și compresibil, ce poate fi destabilizat cu scopul de a-i elibera energia.

Iată ce ne spune Kryon:

Pagina 243 din volumul 5:

„Matricea cosmică este cea mai gigantică energie, pe care nu ați putea să o concepeți vreodată. Ea acoperă întregul univers și chiar mai mult. Este prezentă peste tot. Nu există niciun loc, indiferent de mărimea lui, din care aceasta să lipsească."

Pagina 254 din volumul 5:

„Matricea cosmică este echilibrată, dar nu este inactivă. Ea posedă o putere extraordinară."

STRUCTURA MEDIULUI COSMIC

Câțiva fizicieni recunosc existența energiei spațiului, pe care o numesc energie a vidului. Unii au calculat chiar potențialul fantastic al acestei energii. Dar, după cunoștințele mele, niciunul nu a emis ipoteze despre structura acestui mediu și despre natura energiei pe care o conține.

Am sugerat că acest mediu este format din **particule de sarcină electrică negativă** ce constituie un mediu elastic. Aceste particule, la interacțiunea lor cu materia, se structurează sub formă de celule de dimensiunea atomilor și se poziționează pe două părți ale planului, formând partea superioară și partea inferioară a celulei. Energia fiecărei celule va fi echilibrată la zero, energia sectorului superior fiind identică, pentru a anula energia sectorului inferior. Încărcătura electrică negativă a particulelor creează o mișcare oscilatorie opusă, echilibrată și stabilă, permițând conservarea energiei. Această mișcare poate fi descrisă ca un efect în oglindă. O celulă nu poate veni în contact cu altă celulă, iar între celule există spații libere, la fel ca acelea ce există între atomii de materie.

Iată ce sugerează Kryon:

Pagina 217 din volumul 2:

„Cheia tuturor acestora stă în înțelegerea polarității și comportamentului particulelor mici..."

Pagina 212 din volumul 2:

„Mecanismele particulelor mici sunt cele ce determină, de fapt, atributele masei unui obiect și, în consecință, gravitația și cadrul temporal al acestui obiect."

Pagina 246 din volumul 3:

„Așa cum am spus, sub forma sa echilibrată, măsura acestei incredibile energii ar fi echivalentă cu zero, deși matricea cosmică este puternică pe toate planurile și în toate locurile."

Pagina 256 din volumul 3:

„Matricea cosmică nu este liniară. Ea este multiformă și multidimensională. Adevărata formă a celulelor sale este asemenea unor compartimente închise... noi numim aceste celule: celule de energie. Ele au aparența unor alveole din stupii de albine, cu diferența că au douăsprezece laturi. Energia lor este măsurabilă, chiar dacă, pentru moment, ea rămâne invizibilă ochilor noștri. De asemenea, celulele nu se ating ca acelea, în ciuda faptului că sunt adiacente."

Pagina 260 din volumul 3:

„Fiecare din celulele matricei cosmice are o putere colosală, dar aceasta din urmă este contrabalansată de o altă putere, care o însoțește și care este dotată cu polaritate opusă. Aceasta anulează, prin urmare, potențialul aparent și îl face invizibil pentru ochii noștri. Energia, din această cauză, este nulă... Numai când structura este în mod deliberat dezechilibrată, îi putem constata puterea. Dacă ați putea numai să înțelegeți cum se manipulează această stare zero, reușind să o dezechilibrați foarte puțin, ar rezulta de aici eliberarea unei energii gigantice."

EXTRAGEREA ENERGIEI DIN MATRICEA COSMICĂ

Nicolaus Tesla profețea: *„Mașinăriile noastre vor fi alimentate cu o energie disponibilă în orice punct al universului."* Ideea nu este nouă. O găsim în mitul lui Anteu.

Astăzi, sunt numeroşi cercetătorii care încearcă să pună la punct maşini pentru a extrage energie din particulele mediului, pe care unii dintre ei le numesc *tahioni*. Maşina lui Newman, dinamo-giro-magnetică, dar şi altele încă au reuşit faptul de a produce mai multă energie decât consumă. Dar niciun inventator nu a ajuns la exploatarea comercială a invenției sale.

Aceste tehnici, ce folosesc discuri magnetice în rotație, par greoaie şi puțin eficiente. Cea pe care ne-o propune Kryon prezintă, din contră, avantajul de a fi relativ simplă şi aparent foarte eficientă. Iată ce ne spune el despre aceasta:

Pagina 262 şi 263 din volumul 5

„Am dori ca voi să înțelegeți modul de utilizare a Matricei, pentru a putea extrage energie din ea. Este bine să înțelegeți că aceasta se poate îndeplini indiferent unde, indiferent când, pe Pământ sau în spațiu. Aceasta se poate efectua în întregime grație magnetismului, magnetismului activ. Se poate ajunge aici prin crearea unor vaste câmpuri magnetice atent definite, ce trebuie să fie active, create cu energie şi neexistente în stare naturală. Atunci când veți înțelege funcționarea tuturor acestora, veți descoperi, de asemenea, că acest proces particular nu este nou pe planetă şi că oamenii voştri de ştiință au mai recurs la el şi în trecut. În cursul epocilor în care a fost experimentat acest proces, nimeni nu înțelegea ce se petrecea. Acest fenomen depăşea cu mult capacitatea voastră de a-l controla, iar voi nu-i cunoşteați nici măcar principiile de bază. Cu toate acestea, voi ați încercat. Astăzi, aveți posibilitatea să stăpâniți această experiență şi, deci, să creați o energie disciplinată şi stabilă, aparent izvorâtă din neant (efectul zero). Între timp, la fel ca pentru numeroase alte procese fizice, o cantitate enormă de energie va fi necesară pentru a dezechilibra fie şi efectul zero al unei singure celule. Aşa că va trebui să pompați o mare cantitate de energie, înainte de a putea să constatați rezultatele. Odată ce veți înțelege cum să stimulați efectul zero pentru a-l dezechilibra, veți beneficia de un flux constant de energie, cu mult superior energiei pe care ați investit-o în acesta. Aceasta s-ar putea realiza grație creării micului vostru canal

propriu. O celulă dezechilibrată provoacă o stare în care celelalte celule ce o înconjoară sunt stimulate să-i insufle energie. Acest fapt creează un robinet ce va fi deschis în Structură atâta timp cât activitatea voastră va corespunde cu ceea ce Structura se aşteaptă să vadă împlinindu-se. Ştiu că aceasta pare de domeniul ştiinţifico-fantastic, dar poate fi vorba, la urma-urmei, despre sursa de energie pentru planeta voastră.

Iată cum funcţionează acesta. Două câmpuri magnetice corect poziţionate, în contextul vostru tridimensional normal, vor crea un câmp magnetic foarte precis determinat. Este vorba despre un câmp magnetic cum nu aţi mai văzut niciodată şi care nu există în stare naturală. Încercaţi mai întâi să poziţionaţi câmpuri magnetice non-identice, ca forţă şi ca model, unul contra altuia, în unghi drept. Să nu aveţi păreri preconcepute. Gândiţi liber. Dispuse în mod adecvat, aceste două câmpuri magnetice vor crea un al treilea, care va fi unic şi care va reprezenta produsul celor două precedente. Acest al treilea, schematic, îl constituie pe cel cu care veţi lucra şi posedă potenţialul ce permite utilizarea Structurii. După ce îl veţi fi creat, îi veţi afla proprietăţile particulare, constatând modul în care modifică total fenomenele fizice din jurul său. Manifestarea lui nu va fi subtilă, credeţi-mă. Veţi şti cu siguranţă când se va produce."

Cunoştinţele căpătate despre structura mediului cosmic îmi permit să explic procesul pe care ni-l sugerează Kryon. Explicaţiile pe care ni le transmite, la fel ca acelea pe care urmează să le dau, vor motiva, poate, câţiva cercetători să întreprindă cercetări în acest domeniu atât de important pentru devenirea noastră şi să experimenteze tehnologia pe care o propun.

Dacă facem să treacă un curent electric prin înfăşurarea spiralată a unui conductor, numită bobinaj, trecerea electronilor produce o acţiune asupra particulelor mediului. Reacţia particulelor situate la exteriorul bobinei stă la originea a ceea ce numim *câmp magnetic*. În centru, particulele sunt comprimate spre axul bobinei, apoi respinse spre exterior. Dacă trimitem în bobină un curent electric continuu pulsatil de înaltă frecvenţă, creăm un fascicul de particule asemănătoare unui fascicul laser, care scapă din bobină în acelaşi sens ca al curentului electric.

Plasăm două bobine ale căror axe sunt perpendiculare şi situate în plan orizontal. Trimitem în prima bobină un curent continuu pulsatoriu, de o frecvenţă dată şi, în a doua bobină, un curent de aceeaşi frecvenţă, de aceeaşi intensitate, dar decalat cu 90°, adică în semi-fază. Să examinăm ce se petrece la

încrucişarea celor două fascicule. Constatăm că am creat două câmpuri magnetice de aceeaşi intensitate. Axele acestor câmpuri sunt perpendiculare în plan orizontal, dar se învârtesc în sens opus. Să plasăm acum axa primei bobine orizontal, şi axa celei de-a doua bobine vertical, cu fluxul de particule dirijat în sus. Să studiem cele două câmpuri magnetice create, ţinând cont de ceea ce am învăţat despre gravitaţie şi despre acţiunea materiei asupra particulelor mediului. Constatăm că unul din câmpuri este mai important decât celălalt. Mărim progresiv intensitatea fasciculului vertical. Câmpul cel mai important creşte în intensitate, pe când celălalt se diminuează. Se creează un canal sub acţiunea fasciculului vertical. Când energia părţii inferioare a unei celule este total anulată, canalul vertical creat alimentează singurul câmp ce rămâne.

Pentru a înţelege acest fenomen, trebuie să considerăm că fasciculul vertical transmite energie şi dezechilibrează celulele mediului, care oscilează în jurul unei axe ce trece prin centrul Pământului. O parte din energia transmisă dezactivează polul inferior al celulelor, iar o altă parte măreşte energia particulelor din partea superioară. Când energia părţii de jos este anulată, particulele din partea de sus se integrează în câmpul magnetic şi îi insuflă energia lor.

Legea conservării energiei poate fi verificată. De fapt, energia oscilatorie a unei celule se transformă în energie magnetică, sau energie de rotaţie a particulelor G. **Va fi suficient să se plaseze de o manieră adecvată materialele capabile să transforme această energie magnetică în curent electric, pentru a se extrage energie din mediu într-o formă exploatabilă.**

Câmpul magnetic creat, concentrat esenţialmente în planul vertical format de cele două fascicule, va fi de intensitate foarte mare, căci va fi necesar să se aplice putere mare în câmpul vertical, înainte de a crea un canal suficient care să poată alimenta câmpul magnetic creat. Gradientul intens de presiune al particulelor puse în mişcare în sânul acestui câmp va avea o acţiune asupra materiei plasate pe traiectoria sa. Acest câmp va influenţa bobinajul orizontal şi va pune în pericol rezultatele experienţei, dacă acesta nu dispune de mijloace de protecţie adecvate. De asemenea, acest câmp ar putea leza celulele vii plasate în zona sa de influenţă. Aşa că este înţelept să vă reamintesc cuvintele lui Kryon:

Pagina 263 din volumul 5.

„Iată un sfat prudent: corpul vostru să nu fie în contact direct în timpul acestei experienţe! Realizaţi-o pe aceasta din urmă respectând metodele voastre ştiinţifice. Avansaţi încet, înţelegeţi ceea ce încercaţi să constataţi, înainte de a trece la etapa următoare. Coordonaţi toate experienţele rămânând la distanţă. Amintiţi-vă că magnetismul joacă un rol important şi în organismul vostru.“

Este vital să descoperim surse de energie nepoluante. Energia mediului este nepoluantă, inepuizabilă şi se găseşte peste tot în univers. Aceste câteva rânduri conţin speranţa de a vedea dispărând o mare parte din poluarea planetei noastre, graţie punerii în aplicare a acestei tehnici de producere a energiei de care avem nevoie.

Sper că aceste explicaţii vor permite cercetătorilor să întreprindă experienţele propuse şi că veţi fi mulţi care veţi face asta. Dacă cercetările vă vor fi încununate de succes, amintiţi-vă că descoperirile voastre şi multiplele aplicaţii care pot decurge din acestea trebuie să fie în serviciul întregii umanităţi, şi nu rezervate în profitul unora. Nu ezitaţi să le faceţi publice, cum fac eu însumi prin această lucrare, pentru ca ele să fie difuzate cât mai larg posibil. Nu uitaţi că noi formăm un lung lanţ fratern şi că ştiinţa este fracţionată voluntar înainte de a fi transmisă de la unul la altul. Îi mulţumesc lui Kryon pentru că mi-a sugerat, prin operele sale, această uimitoare posibilitate, pe care o bănuiam de mult timp. Dar, fără sugestiile lui, nu mi-ar fi fost deloc posibil să propun soluţia pe care urmează să v-o explic. Aceasta îmi pare cu totul valabilă, din punct de vedere teoretic. Fie ca voi, cercetători şi experimentatori, să asiguraţi continuitatea punerii în practică, spre profitul cel mai mare al tuturor şi al Planetei noastre, care ar putea, graţie vouă, să îşi regăsească frumuseţea de odinioară.

TELEPORTAREA

Nu voi spune decât câteva cuvinte despre acest subiect, deoarece mi se pare că avem încă de parcurs drum lung înainte să reuşim să punem la punct această tehnologie. Dar înţelegerea modului de extragere a energiei din mediu permite, de asemenea, să ne imaginăm cum ar fi posibil, prin dispunerea mai multor instalaţii comparabile cu cele indicate în capitolul precedent, să

creăm un fel de canal orizontal între fiecare din ele. Materia, modificată în masă şi frecvenţă chiar în sânul câmpurilor magnetice create, poate fi transportată rapid din primul loc într-al doilea, apoi într-al treilea... Materia va fi stabilizată la frecvenţa sa de origine în locul dorit.

Iată ce ne spune Kryon despre acest subiect:

Pagina 264 din volumul 5

„Da, Matricea cosmică este, de asemenea, cheia ce permite deplasarea rapidă a obiectelor fizice importante, chiar dacă pe distanţe foarte scurte."

ORIGINEA GRAVITAŢIEI

Prezenţa unei mase în sânul mediului cosmic introduce un gradient de presiune prin interacţiunea între electronii materiei şi particulele componente ale câmpului. Forţa de gravitaţie este, deci, o consecinţă a modificării presiunii mediului, şi nu o atracţie rezultând din emisia de particule de către un corp material, aşa cum presupune teoria cuantică. De fapt, o masă plonjată într-un mediu modificat de prezenţa unei alte mase îşi vede faţa sa cea mai îndepărtată supusă unei presiuni superioare celei exercitate pe faţa opusă. Rotaţia soarelui antrenează mediul cosmic într-o mişcare de rotaţie, iar acesta mişcă planetele care se poziţionează, astfel, în spaţiu în funcţie de echilibrul între forţa de gravitaţie şi forţa centrifugă. Viteza de rotaţie a mediului într-un sistem solar depinde de distanţa sa în raport cu astrul central şi la fel se petrece cu fiecare planetă, fiindcă fiecare este antrenată în mişcare de către mediu. Această lege a vitezelor planetelor este confirmată de experienţă.

Iată ce spune Kryon:

Paginile 44 şi 45 din volumul 7.

„Ce este gravitaţia? Este o altă forţă invizibilă. Savanţii nu o înţeleg. Chiar dacă, potrivit teoriilor lor, ea depinde de masă şi ei pot să îi observe rezultatul, ei nu sunt în stare să o explice. Mă aflu aici pentru a vă învăţa că aceasta nu are niciun raport particular cu masa. Prezenţa masei este necesară întotdeauna pentru ca gravitaţia să poată exista, dar este vorba mai mult de ceea ce numim acţiune şi echilibru. Fizicienii, perplecşi, încă se

scarpină în cap dacă declarăm că materia se echilibrează ea însăşi. Totuşi, nu este foarte diferit de ceea ce numiţi osmoză, definită ca trecere a apei, printr-o membrană semipermeabilă, de la o densitate la alta. Gravitaţia este rezultatul nevoii materiei fizice de a se echilibra, în prezenţa unei altei materii. Este o chestiune de dezechilibru, de compactare şi de nevoia de echilibru în supa energiilor spaţiului. Vă este greu să vizualizaţi ansamblul acestui proces, fiindcă acesta pune în joc şi Matricea cosmică, plină de o energie invizibilă, care ne înconjoară complet şi afectează masa. Gândiţi-vă la aceasta ca la o parte din ceea ce doreşte universul să realizeze, o lege măreaţă pe care nimeni nu a etichetat-o sau numit-o încă vreodată: Tendinţa către echilibrul universal. Aceasta este gravitaţia. Sunteţi atât de obişnuiţi cu aceasta, încât nici nu vă mai gândiţi la ea, decât atunci când sunteţi victima unei căderi. Tot ceea ce faceţi este controlat de gravitaţie. Toată viaţa voastră se învârte în jurul ei; cu toate acestea nu vă mai gândiţi la ea, pentru că este invizibilă. Ce forţă este mai mare decât această forţă invizibilă, care ne controlează viaţa? Nu v-aţi gândit niciodată la ea în aceşti termeni?"

Aţi remarcat, fără îndoială, comparaţia pe care o stabileşte Kryon, pentru a ne face să înţelegem originea forţei de gravitaţie, cu trecerea apei printr-o membrană osmotică. Amintiţi-vă explicaţiile mele referitoare la curenţii cosmici şi telurici. Am indicat acolo că fluxul cosmic, alcătuit din particulele mediului, penetrează Pământul noaptea şi iese pe partea cealaltă ziua, sub forma unui curent teluric. Permeabilitatea pământului şi diferenţa de presiune între cele două feţe ale sale, una expusă soarelui şi cealaltă nopţii, este cea care generează curgerea permanentă a fluidului cosmoteluric, de la originea forţei de gravitaţie. Pământul joacă, astfel, acelaşi rol ca o membrană osmotică. Imaginea oferită de Kryon este perfect elocventă. El precizează, de asemenea, că gravitaţia este rezultatul necesităţii materiei de a se echilibra în supa energiilor spaţiale. Am impresia că aceasta corespunde întrutotul cu ceea ce am explicat despre circulaţia energiilor cosmice şi telurice.

ANTIGRAVITAŢIA

Antigravitaţie nu există şi nu este posibilă anularea forţelor gravitaţionale. Dimpotrivă, este perfect posibil să se creeze o forţă asupra unui corp care se va opune forţei de gravitaţie şi va provoca deplasarea obiectului asupra căruia se exercită.

Am vorbit despre legea pusă în evidență de Townsend Brown și profesorul Biefeld, care cere ca un condensator, încărcat și descărcat în mod alternativ, să exercite o forță dirijată către polul său pozitiv. Particulele mediului, aspirate de electrodul pozitiv, apoi refulate de electrodul negativ, dau naștere forței constatate. Principiul se explică prin legea acțiunii și reacțiunii, din același motiv cu al avioanelor, care utilizează aerul, sau al rachetelor, care utilizează gaz puternic comprimat.

Această explicație permite să se înțeleagă o parte a fenomenului, dar nu corespunde cu totul realității. De fapt, contrar aerului sau gazului, care nu traversează materia, particulele mediului, puse în mișcare de polii condensatorului, îi traversează, generând o modificare a masei materiei traversate.

Pentru înțelegerea acestui fenomen, trebuie să înțelegem originea densității materiei. Densitatea unui obiect este o funcție a capacității sale de a lăsa să se scurgă fluxul de particule cosmice. Ați înțeles că forța de atracție gravitațională depinde de rezistența pe care o opune pământul față de trecerea particulelor cosmice. Această rezistență creează diferența de presiune ce stă la originea forței de gravitație. Imaginea membranei osmotice, oferită de Kryon, ne permite să ne imaginăm bine fenomenul.

Este, așadar, ușor de înțeles că masa pământului este legată de rezistența pe care acesta o opune față de trecerea particulelor mediului și că, dacă această rezistență ar fi nulă, masa pământului ar fi și ea, la fel ca forța gravitațională exercitată asupra lui de mediul modificat de prezența soarelui sau a lunii.

Această rezistență, densitatea și masa care decurg din ea, sunt legate de numărul de electroni ai materiei și de poziția acestor electroni față de nucleu. Amintiți-vă explicațiile pe care vi le-am oferit despre forțele de coeziune ale materiei: cu cât crește densitatea mediului, cu atât particulele au o ușurință mai mare de a penetra materia. De fapt, particulele G care penetrează materia exercită o forță atunci când întâlnesc electroni. Aceștia se apropie de nucleu și permit o trecere mai liberă a particulelor. Densitatea și masa unui obiect sunt, astfel, diminuate de creșterea presiunii mediului. În procedeul Brown-Biefeld, această presiune este funcție de tensiunea încărcăturii electrice aplicate pe cele două fețe ale condensatorului. Crescând această tensiune, mărim presiunea mediului în sânul materiei componente a electrozilor, diminuându-le, în consecință, masa.

Acest procedeu permite asigurarea deplasării unei maşini prin mediul sideral prin modificarea masei şi aplicarea unei forţe legate de principiul acţiunii şi reacţiunii, particulele mediului, aspirate înaintea aparatului şi refulate apoi în spatele acestuia, creând această forţă. Este chiar posibil să se demonstreze că putem obţine o masă negativă, cum sugerează Kryon.

Ar fi interesant să studiem comportamentul unei maşini de masă apropiată de zero sau negativă, asupra căreia s-ar aplica o forţă capabilă să o deplaseze. Poate că ne-am putea da seama că viteza luminii, dată ca viteză-limită de teoria relativităţii, este, fără îndoială, de repus în discuţie sau de elaborat mai bine şi de completat. Acestei teorii îi lipseşte o dată fundamentală relativ la densitatea mediului cosmic.

Iată ce explică Kryon despre antigravitaţie şi despre masă:

Pagina 111 din volumul 6

„Vreţi să învăţaţi ce este antigravitaţia? Aceasta nu există. Cercetaţi mai bine secretul fabricării unei mase variabile. Şi, când veţi ajunge la aceasta, căutaţi celelalte două variabile care o însoţesc, pentru a impune o formulă capitală a coeziunii."

Pagina 199 din volumul 6

„Vă rămâne să puneţi la punct formula ştiinţelor fizice. Prima caracteristică a acestei formule este capacitatea sa de a înţelege densitatea materiei (masa). Din ce motiv norul electronic (traseul electronului) este atât de îndepărtat de nucleu? Aşa cum deja v-am spus, puteţi modifica această distanţă şi, astfel, densitatea se va schimba, de asemenea, în masa definită de atomii modificaţi."

Pagina 238 din volumul 3

„În lumea atomilor, spaţiul între diversele părţi este enorm. Cei dintre voi care lucrează în acest domeniu ştiu deja că cea mai mare parte a materiei este compusă, de fapt, de spaţiul care există între atomi. Este, deci, posibil să avem o frecvenţă oscilatorie extrem de rapidă, unde distanţa dintre părţi a fost ajustată, dar unde dimensiunile fizice ale obiectului, în ansamblu, rămân aceleaşi. Există o variabilitate enormă care este posibilă în sânul particulelor atomice, înainte ca obiectul, în ansamblu, să-şi schimbe forma. Măsurătorile voastre pentru densitate trebuie să se schimbe atunci când oscilaţia particulelor se modifică."

Pagina 210 din volumul 2

„Mai mulți dintre voi au ghicit corect că magnetismul şi electricitatea joacă un rol critic în determinarea adevăratelor atribute ale masei şi că variabilele magnetice ce determină producerea masei operează frecvent în interiorul particulelor foarte mici, pentru a crea densitatea unui obiect şi, de asemenea, cadrul său temporal."

Pagina 212 din volumul 2

„Ceea ce sunt pe cale să vă spun este că aşa-zisa voastră antigravitație este, de fapt, cercetarea voastră asupra mecanismului care creează atributele a ceea ce eu numesc o stare fără masă... Vă puteți imagina un obiect cu densitatea zero, oricare i-ar fi mărimea? Extrem de puține lucruri există sub această formă în univers, dar ele ar putea fi create artificial, utilizând, pur şi simplu, mecanismele densității, a ceea ce determină masa reală a unui obiect."

Pagina 215 din volumul 2

„Anumite aspecte ale unui sistem compus por fi reduse la anumite atribute ale masei, în timp ce susul, josul şi alte cote pot fi ajustate diferit... Către ceva care nu există în sânul universului sub formă naturală. Nu numai un atribut sau un sistem conex pot avea masă negativă, dar un aspect poate, de asemenea, să aibă o masă comună mai grea decât un altul. De o precizie coordonată, acest sistem poate permite o mişcare precis controlată pe toate planurile."

STRUCTURA UNIVERSULUI

Înțelegerea legilor referitoare la structura spațiului îmi permit să-mi imaginez o cosmologie despre care vă voi vorbi, în linii mari, aceasta nefiind, desigur, decât o ipoteză:

Universul nostru este în perpetuă mişcare şi creație. Nu poate fi vorba de un „big-bang" originar, cum cred încă mulți astrofizicieni.

Periodic, o bătaie de inimă a universului expulzează materialele necesare formării unei galaxii. Aceasta se constituie, în primul rând, sub forma unei enorme sfere centrale de antimaterie, la exteriorul căreia se formează un înveliş de materie. Acest prim astru explodează şi generează mai multe stele, care explodează la rândul lor, şi aşa mai departe, până când presiunea mediului permite stabilizarea acestor stele. Galaxia astfel creată se deplasează într-o

mişcare spiralată între pereţii celor doi torri care se dilată. După faza de expansiune, universul nostru, destructurat, iniţiază o fază de contracţie, în cursul căreia aştrii se reconstruiesc, pentru a relua drumul prin inima universului. Dar, în cursul acestei reîntoarceri, mediul cosmic, format din particule pozitive, generează aştri formaţi dintr-o inimă de materie şi sfere exterioare de antimaterie.

Iată ce ne învaţă Soria şi Kryon:

Soria, pagina 90 din volumul 4

„Imaginaţi-vă o inimă din care pleacă şapte triunghiuri. Inima bate, şi fiecare pulsaţie produce o energie care hrăneşte fiecare triunghi. Fluxul propulsat de inimă este compus din miriade de particule... Insula Atomică sau Insula Centrală este inima marelui sideral... Bătăile de inimă sugerează conceptele primordiale ale Marelui Arhitect... Dacă împrumutăm o a doua imagine, aceasta ne oferă următoarele: marele sideral ţine de interiorul unui cerc şi, din punctul central, pleacă un ecou. Acesta parcurge toată zona, apoi, repercutându-se pe peretele cercului, nu are altă alegere decât să revină la punctul său de plecare... Să ne imaginăm încă o posibilitate. Energia emisă întâlneşte un obstacol încercând să o includă într-o expresie redusă. Totuşi, energia, fluidă prin definiţie, nu poate fi statică, deoarece sursa ei o alimentează în permanenţă. Or, cum aceasta este reţinută aici într-o formă îngustă, ea încearcă să se frâneze, se contractă şi se comprimă, dar ce este prea mult este prea mult, ea îşi relaxează eforturile şi forma explodează într-o grămadă considerabilă de particule împrăştiate, permiţându-i să-şi reia, în sfârşit, drumul... Energiile se deplasează în interiorul unei mişcări sferice, dar continue, ***spirala****... De fiecare dată când vă apare această formă într-o meditaţie, fiţi încredinţaţi că primiţi încurajarea de a vă lărgi orizontul schemelor şi realizărilor voastre."*

Kryon, pagina 209 din volumul 3

„Este timpul să începem a ne gândi la o nouă teorie şi să vedem apoi cum rezistă aceasta la examenul a ceea ce observaţi în realitate cu noii voştri ochi ştiinţifici. Adevărul este că au existat numeroase evenimente de expansiune, separate prin mari intervale de timp."

Kryon, pagina 232 din volumul 3

„Contemplând cosmosul care vă înconjoară, aţi formulat teoria big-bang-ului, un eveniment creator care ar fi generat universul. Am declarat deja că, pe

măsură ce ne aplecăm asupra acestei teorii, aceasta se destramă. Veți remarca, indignați că universul nu este nici măcar uniform distribuit; în el s-au format aglomerări! Nu tocmai tipic pentru producerea unei explozii centrale. Unii dintre voi încep să descopere, cu umilință, că există acumulări îndepărtate de materie care au o vârstă inferioară celei a acumulărilor de materie mai apropiate. Aceste fapte dezmint teza unui singur eveniment creator."

Kryon, pagina 162 din volumul 2

„Universul este organizat după cum urmează... Pe măsură ce semicercurile de influență și de funcționare se lărgesc și se îndepărtează de centru, cele care sunt cel mai departe se întorc spre interior și redevin centru."

Kryon, pagina 173 din volumul 7

„Invităm savanții să se gândească din nou la această chestiune: pentru descoperirea adevărului, ei trebuie să adere la o premisă pe care nu sunt gata să o accepte, să admită că, poate, universul a existat dintotdeauna. Deși savanții îl numesc big-bang, acest eveniment a fost, de fapt, o ajustare de energie, o schimbare de dimensiune, și corespunde unui fenomen ciclic."

PĂMÂNTUL CAVITAR

Când am descoperit structura posibilă a diferiților aștri ce formează universul, fie că erau sori sau planete, nu cunoșteam încă scrierile lui Soria, nici cartea intitulată *Telos*. Am înțeles posibilitatea existenței unui continent central, unde legile gravitației erau inversate, luminat de un soare interior, dar nimic nu-mi permitea să-mi imaginez că acest continent adăpostește viața. Apoi, am descoperit relatarea amiralului Byrd, care povestea că a descoperit un continent dincolo de Polul Nord și a observat o turmă de mici mamuți. Mai recent, mi-a fost transmisă relatarea unui marinar norvegian, Olaf Jansen. Acesta povestea că, la sfârșitul secolului XIX, călătorise în compania tatălui său dincolo de pol și descoperise o regiune unde temperatura era blândă, arborii uriași și unde locuitorii măsurau 3 sau 4 metri înălțime. Dificil de dat crezare acestor povești, în ciuda cercetătorilor mele!

Dar când am descoperit scrierile lui Soria și, puțin mai târziu, pe cele ale lui Adama și Mykos, în cartea intitulată *Telos*, și când am

citit detaliile coroborând anumite particularități, oferite în relatările acestor călători, nu m-am putut împiedica să cred în realitatea aventurilor lor şi am înțeles că această structură a aştrilor, imaginată din punct de vedere teoretic, oricât de incredibilă ar putea părea, era probabil o realitate.

Pământul nostru este cavitar, şi un soare magnific de antimaterie luminează un continent central pe care a înflorit viața!

Iată pasajele din scrierile lui Soria, Adama şi Mykos, care confirmă această uimitoare structură.

Soria, pagina 112 din volumul 1

„Centrul pământului vostru este cavitar şi posedă propriul soare dătător de viață. Floarea creşte şi ea aici şi dă viață la mii de insecte, de animale. Sunt dezolată de a fi ridicat acest văl, dar trebuie privit adevărul în teoria sa, pentru a-l descoperi în interiorul materiei."

Soria, paginile 172 şi 173 din volumul 3

„Interiorul pământului vostru este cavitar; un soare există aici, permițând viața, la fel ca pe scoarța exterioară a acestei planete. Fiecare umanitate trăieşte într-una din realitățile plastice ale Urantia Geea... Conştiința voastră va fi atinsă de informațiile ce relevă atât viața spirituală, cât şi viața intraterestră. Este chiar posibil ca anumite porți de acces spre centrul pământului să se deschidă pentru unii dintre voi, pentru ca aceştia să poată mărturisi realitatea existenței lor."

Soria, paginile 219 şi 220 din volumul 3

„Orice planetă locuită posedă o cavitate internă şi un soare propriu. Nu este nimic excepțional în aceasta, planeta voastră este pur şi simplu aliniată la un model universal. În realitate, însăşi geneza planetei provoacă acest mod de formare... Să abordăm acum peisajul interior al Urantia Geea. Se găsesc aici mai prerii înflorite, lacuri, mări, munți şi fluvii. Acest biotop este de o mare frumusețe, senin şi bogat în resurse. Construcțiile, există şi aşa ceva, nu au greutatea locuințelor voastre; materialele împrumută aspectul cristalin al mineralelor, iar formele se apropie de rotund, de oval. Nu veți găsi unghiuri în aceste reşedințe. Nu cred că este necesar să mai vorbesc despre energiile utilizate, care sunt toate nepoluante. Zgomotul este prohibit, considerat ca o rănire a spiritului. Cât despre regnul animal, acesta se apropie de cel ce trăieşte la suprafața planetei voastre. Se poate totuşi preciza că se găsesc aici specii străvechi, ca mamuții, dar că aceştia sunt mai mici."

Adama, în *Telos*, la paginile 29, 30, 31 şi 42

„Toate planetele sunt cavitare, atât cele din sistemul nostru solar, cât şi cele din ansamblul universului. Natural, nu toate posedă densitate tridimensională, dar sunt toate cavitare în interior. Cele mai multe sunt populate de societăţi aparţinând diverselor dimensiuni, mai ales celei de-a cincea sau superioare acesteia. Cu toate că mai există câţiva aştri tridimensionali în sânul creaţiei, aceştia sunt puţini, printre cei cu cinci dimensiuni. Nu sunt toţi locuiţi la suprafaţă, dar adăpostesc toţi popoare în interior... În centrul pământului şi sub scoarţa terestră sunt reunite un mare număr de civilizaţii foarte vechi, venite din lumi şi din universuri îndepărtate, acum câţiva eoni. Cu toate că unele au păstrat un anumit grad de densitate fizică, toate există într-o stare de conştiinţă elevată, care relevă dimensiunea a 5-a sau a 6-a, sau dimensiuni încă şi mai înalte... Ne deplasăm în interiorul pământului pentru a profita de oceanele şi munţii săi. Luând calea tunelurilor, aceasta nu reprezintă decât un mic voiaj de o oră. Mijlocul pământului este o zonă liberă, unde se adună diferite tipuri de fiinţe. Paradis luxos şi senin, este una din destinaţiile noastre preferate de vacanţă."

Mykos, în *Telos*, la paginile 113, 114, 117, 118 şi 144

„Ce plăcere să vă regăsesc! Sunt Mykos şi mă adresez vouă din interiorul Pământului cavitar, sălaşul nostru... Toate planetele posedă deschideri la polii nord şi sud. Noi am migrat prin aceştia şi ne-am descoperit micul nostru cuib interior. Inima planetei este atât de curată, atât de pură şi atât de liniştită, încât, din acea epocă, noi nu am mai ieşit niciodată... Noi gustăm o asemenea opulenţă, încât imaginaţia voastră nu ar putea să o conceapă... Copacii şi florile sunt fermecători, împodobiţi în culori şi tente strălucitoare; există giuvaere care ne înfrumuseţează locuinţele şi domeniile. Totul este monumental aici, ca să folosesc cuvintele voastre. Trupurile noastre sunt mai mari şi mai voluminoase; în lăţime şi în lăţimea umerilor, acestea măsoară mai mult decât dublu... Ne scăldăm în lumina spectrului integral al soarelui nostru, suspendat pe firmament. Cerul alcătuieşte chiar centrul cavităţii globului, iar soarele nu se mişcă, cum pare să o facă soarele vostru. Al nostru este pur şi simplu, agăţat frumos în mijlocul spaţiului, menţinut în acest loc de forţele de gravitaţie ce acţionează pe circumferinţa sa, în aşa fel încât este perfect echilibrat şi rămâne în aceeaşi poziţie."

PĂMÂNTURILE GEMENE

La începutul evoluției sale, în timpul fazei explozive, galaxia noastră producea materie și antimaterie de diferite frecvențe de oscilație.

Așa cum am văzut, legile fizicii antrenează antimateria să se constituie, la început, sub forma unei sfere ce va atrage în continuare, la o anumită distanță, în zona de inversiune a gradientului de presiune al mediului, diferite materii, care se închid unele în altele pentru a forma sfere cavitare în jurul stelei centrale de antimaterie.

Noi suntem rezidenții suprafeței exterioare a uneia din aceste sfere cavitare de materie, fără să avem cunoștință de toate celelalte, nefiind acordați pe frecvențele lor. Trăim pe al 3-lea canal, a 3-a dimensiune, dar a 4-a este la fel de reală, chiar dacă este mai eterată. La fel este pentru a 5-a dimensiune. Este suficient, pentru a lua cunoștință de aceasta și a merge să trăim acolo, să înțelegem modul global de funcționare al ființei noastre, urmând calea Ascensiunii.

Kryon, pagina 201 din volumul 2

„Dragii mei, voi sunteți reglați pe canalul 3, în a 3-a dimensiune, dar există multe alte dimensiuni în jurul vostru, toate la fel de active și la fel de reale."

Soria, pagina 122 din volumul 1

„Sfera voastră este constituită din șapte manifestări sau corpuri interioare și exterioare. Fiecare nivel posedă șapte realități care cer să fie descoperite. Nu ați terminat cu această planetă!"

STRUCTURA FIINȚEI

Propria structură reprezintă reflectarea structurii universului, căci suntem forme alcătuite din aceleași materiale ca planetele sau soarele. Dispunem de un corp fizic format din aluviunile pământului și de un corp astral, format din șapte straturi subtile, de aceeași natură ca soarele central al planetei noastre.

Corpul eteric, format din aceleași particule ce umplu universul, permite menținerea etanșeității între corpul fizic și cele șapte corpuri astrale. Corpul nostru fizic este reglat pentru unul din

corpurile astrale, dar circumstanțe particulare pot face acest corp să se regleze pe un alt corp astral. Frecvența celulară, astfel modificată, permite să se ia cunoştință de un alt plan fizic, cel ce face pereche cu frecvența corpului astral corespondent.

Aceste explicații permit înțelegerea procesului ce se petrece atunci când, sub acțiunea circumstanțelor cosmice excepționale, suntem determinați să ajungem în a 4-a dimensiune.

Putem înțelege că această evoluție se produce dacă rezistența dintre corpurile astrale nu este prea importantă. Trebuie, deci, să lucrăm la alinierea şi armonizarea lor, dacă dorim să profităm de şansa ce ni se oferă, de a descoperi dimensiunile superioare.

Numai voința, intenția şi iubirea noastră vor permite aceasta, iubirea tolerantă, iubirea ce respectă viața, iubirea împărtăşită dezinteresat, care nu cere nimic în schimb.

Kryon, pagina 162 din volumul 2

„Este ironic să constați că, în structura propriilor celule, în corpul vostru, se găsesc indicii despre structura universului."

Soria, paginile 185 şi 192 din volumul 1

„Posedați un anumit număr de corpuri, iar cele mai apropiate de voi sunt în număr de şapte, pe care trebuie să le armonizați şi să le puneți în rezonanță… Formele fizice se schimbă până în momentul în care decideți să păstrați acest corp, pentru rezonanța celorlalte şapte corpuri."

Soria, pagina 264 din volumul 1

„Noi îndrăznim să vă amintim că sunteți un ansamblu de corpuri ce funcționează prin intermediul ultimului vostru corp, vehiculul fizic pe care îl primiți la naştere, şi că este bine să luați în calcul toate nevoile fiecărui corp şi să recurgeți la voința voastră pentru a da fiecăruia mijlocul de a-şi experimenta câmpul de acțiune. Vă reamintim că trupul vostru fizic este cea mai frumoasă unealtă a creației, că faceți parte din această infimă parte a creației care are onoarea să experimenteze ultima jucărie a Marelui Constructor şi că acesta din urmă vă invită să treceți în faza măiestriei, pentru a permite să se exprime corpurile voastre subtile, sursa celei mai mari realități a creației."

APA

Nu voi face referire la niciuna din scrierile lui Soria sau Kryon referitoare la acest subiect, deoarece ar trebui să citez prea mult şi prefer să las în grija voastră lectura operelor lor. Veţi constata importanţa pe care şi unul, şi celălalt o acordă acestui element, cel mai important pentru planeta noastră. Trăim în corpuri formate în proporţie de 70 până la 90% din apă şi nu este greu de înţeles importanţa pe care ar trebui să o acordăm acesteia. Evoluţia noastră, fluiditatea noastră depind de ea, iar folosinţa pe care i-o atribuim ne condiţionează devenirea.

Fără îndoială că ar fi interesant de abordat această altă ştiinţă secretă, care este alchimia, în relaţie cu ceea ce am expus în capitolele precedente. Experienţele de alchimie pun în practică unele din marile principii fizice pe care le-am menţionat. Energia spaţiului constituie însăşi baza construcţiei universului şi putem înţelege, graţie acesteia, procesul ce permite transmutaţia materiei.

Da, este cu totul posibil să se transforme mercurul, plumbul, argintul sau alte metale în aurul cel mai pur; energia acumulată în sânul materiei, care stă la baza lucrărilor de alchimie, permite accelerarea unui proces natural care se eşalonează, de obicei, pe milioane de ani.

Putem înţelege, astfel, relaţia care există între timp şi densitatea mediului, aşa cum ne explică atât de bine Kryon. Înţelegem, astfel, de ce astrofizicienii noştri se înşală când observă fenomene îndepărtate ce nu au nicio legătură cu timpul nostru, pentru că acestea se derulează la viteze vertiginoase, legate de gradientele importante de presiune care există în aceste locuri.

Înţelegem şi rolul şi importanţa apei, fie că este vorba de operaţiunile din alchimie sau din viaţa noastră cotidiană. Fără aceasta, materiile nu ar putea fi disociate şi energiile nu s-ar putea concentra. Apa este factorul esenţial al pătrunderii energiilor. Operaţiunile alchimice, aşa cum v-am spus, sunt de o simplitate extremă, iar anumiţi alchimişti le rezumă în aceste două cuvinte: *Solve/Coagula*[1]. Materia, disociată de acest element natural cel mai important al planetei noastre, apoi coagulată de celălalt element, care este focul, concentrează energiile. În domeniul sănătăţii, aceste

1 Dizolvă/Coagulează, lat. orig. (n.tr.)

energii, în inima medicinii universale, întăresc corpul eteric şi reduc diferenţele dintre corpurile astrale şi corpul fizic, care stau la originea bolilor.

Dar nu este indispensabil să se recurgă la medicină pentru a menţine sănătatea şi a porni pe drumul Ascensiunii. O viaţă sănătoasă şi o gândire orientată către sentimente elevate, intenţia de a progresa, dorinţa de a părăsi jocurile de lumini şi umbre pentru a participa la jocurile de lumină ale vieţii sunt suficiente. Pentru o viaţă sănătoasă, să ne gândim că este necesar să regenerăm aceste 80 de procente din care suntem alcătuiţi, şi aceasta doar absorbind o apă de calitate, energizată de gândurile noastre şi de energii sănătoase, ceea ce putem să facem. Să uităm aceste băuturi care ne ancorează în a 3-a dimensiune şi nu fac decât să-i îmbogăţească pe cei cărora puţin le pasă de sănătatea noastră. O dată sau de mai multe ori pe zi, să umplem un pahar mare cu apă de izvor, să-i transmitem intenţiile noastre şi să-i cerem să le transmită celulelor noastre, înainte de a o bea.

Apa este şi o conştiinţă ce se exprimă pe mai multe dimensiuni. Ea ne poate ajuta să urcăm treptele Ascensiunii şi ne deschide porţile planurilor superioare.

Să-i acordăm toată atenţia pe care o merită!

Apa poate, de asemenea, să fie un agent de transformare organică, atunci când conţine energii capabile să asigure procesul de transformare a materiei.

Apa de care ne vorbeşte Drunvalo Melchisedek este un exemplu în acest sens. Această apă, structurată şi ionizată, are proprietatea, după Drunvalo, de a epura apele cele mai poluate. Toate hidrocarburile conţinute în aceste ape sunt transformate, sub acţiunea apei ionizate, în fertilizatori. Avem aici principiul transmutaţiei materiei, binecunoscut alchimiştilor. Dar aici este vorba despre transmutaţie organică. Fără îndoială, agentul de transformare este identic cu cel pe care îl găsim în pudra proiectată de alchimişti!

Drunvalo este, probabil, foarte aproape de adevăr când vorbeşte despre unificarea conştiinţei Prana şi a apei!

CONCLUZIE

Dacă nu ați citit încă operele lui Kryon, ale lui Soria și cele intitulate „Telos", vă invit să le citiți, apoi să le și recitiți frecvent. Acestea conțin informații și o învățătură ce ne permit să înțelegem cine suntem și să ne regăsim bunul cel mai prețios: pacea interioară. Să înțelegem, de asemenea, importanța epocii pe care o trăim, numită de Evanghelii *vremea Parusiei.* Aceasta ne obligă pe fiecare dintre noi să ne fixăm la una din cele trei opțiuni ce ni se oferă:

- Să continuăm Jocul cu umbra și lumina.
- Să experimentăm pe un plan superior noi Jocuri de lumină.
- Să regăsim realitatea a ceea ce suntem și să trăim pe un plan și mai sublim.

Fie să putem fi cât mai mulți cei care să înțelegem această ultimă posibilitate și să manifestăm intenția de a îmbrăca atributele divine de ființe realizate! Să profităm de această oportunitate și să descoperim drumul Ascensiunii ce ni se propune, către a 4-a și a 5-a dimensiune. Suntem cu toții scântei de viață, părticele de divinitate, destinate să glorificăm cea mai frumoasă unealtă pusă la dispoziția noastră, corpul omenesc, cu partea sa fizică și corpurile sale subtile, cărora le-am înțeles structura și complexitatea.

Fie să putem înțelege că longevitatea și sănătatea perfectă nu sunt amăgiri și că alchimiștii sunt cu adevărat cei care, din toate timpurile, au proclamat această posibilitate!

Fie să putem experimenta și aplica cunoștințele răspândite în această lucrare! Ideile noi pot face omenirea să pășească într-o vârstă de aur, de o iluminare științifică nemaivăzută. Când războiul va fi dispărut de pe planul nostru de existență și când Iubirea va predomina pe pământ, atunci marile binecuvântări ale acestor idei vor fi împărțite liber. Fiecare va putea atunci să continue, într-o viziune nouă, cercetările asupra lui însuși și să deschidă porțile realizării sale.

BIBLIOGRAFIE

Les Demeures Philosophales de Fulcanelli
La sagesse antique de Annie Besant
Rencontre avec l'insolite de Raymond Bernard
En direct, au-delà de François Brune şi Rémy Chauvin
Hommes et civilisations fantastiques de Serge Hutin
Invitation au château de l'étrange de Claude Seignolle
Les vrais mystères de la mer de Vincent Gaddis
Le matin des magiciens de Jacques Bergier şi Louis Pauwels
L'immortalité alchimique de Serge Hutin
Les grandes voies du soleil de Régine Françoise Fauze
Maîtrise du corps ou unité retrouvée de Régine Françoise Fauze
Voyage de Régine Françoise Fauze
L'être solaire de Régine Françoise Fauze
Fleurs d'esprit de Régine Françoise Fauze
Graduation des temps de Lee Caroll
Aller au-delà de l'humain de Lee Caroll
Partenaire avec le divin de Lee Caroll
Alchimie de l'esprit humain de Lee Caroll
Messages de notre famille de Lee Caroll
Franchir le seuil du millénaire de Lee Caroll
Un nouveau départ de Lee Caroll
Telos, volumele 1 şi 2, de Aurélia Louise Jones

ASOCIAȚIA AVALON

Ați descoperit împrejurările care au dus la constituirea Grupului AVALON.

Această carte este, în mare măsură, o operă colectivă, efectuată de ansamblul membrilor Grupului. Pronumele „eu" a fost folosit pentru a da acestei lucrări o mai mare fluiditate și o ușurință mai mare a lecturii.

Grupul AVALON, după ce a funcționat neoficial, s-a constituit sub formă de asociație legală în 1901.

Această carte afirmă: *Toți suntem oameni de știință, fără să ne dăm seama,* și se pare că ***Științe Secrete*** a demonstrat pe larg acest fapt. Înțelegerea celor citite v-a convins, cu siguranță.

Dar avem în noi și potențialul de a deveni filosofi și scriitori. Pentru a dovedi aceasta, vă oferim posibilitatea de a vă exprima în scris în domeniile pe care le aveți la inimă, aderând la Asociația AVALON.

Nu se pretinde nicio cotizație. Fiecare membru activ este doar dator să furnizeze, în fiecare an, o lucrare într-un domeniu pe care și l-a ales în prealabil și să o supună spre aprobare consiliului de administrație.

Comisia literară va reține lucrările ce pot face obiectul unei publicări în cadrul unui manuscris sau în reviste de specialitate.

Comisia socială va reține propunerile de proiecte ce vizează ameliorarea vieții celor mai defavorizați.

Asociația prevede efectuarea de conferințe şi de călătorii de schimb, pe baza ipotezelor şi informațiilor transmise în această carte. Dacă doriți să fiți organizatorul sau organizatoarea acestor reuniuni în regiunea voastră sau să deveniți un simplu membru al asociației, puteți contacta:

Prin poşta electronică: association.avalon@tiscali.fr
http://dorane.chez.tiscali.fr/baladins.htm

Adăugați 2 timbre sau un cupon internațional de răspuns prin poştă, pe adresa asociației:

Association AVALON
BP 12,
10301 SAINTE-SAVINE CEDEX